

MIRJANA ĐURĐEVIĆ

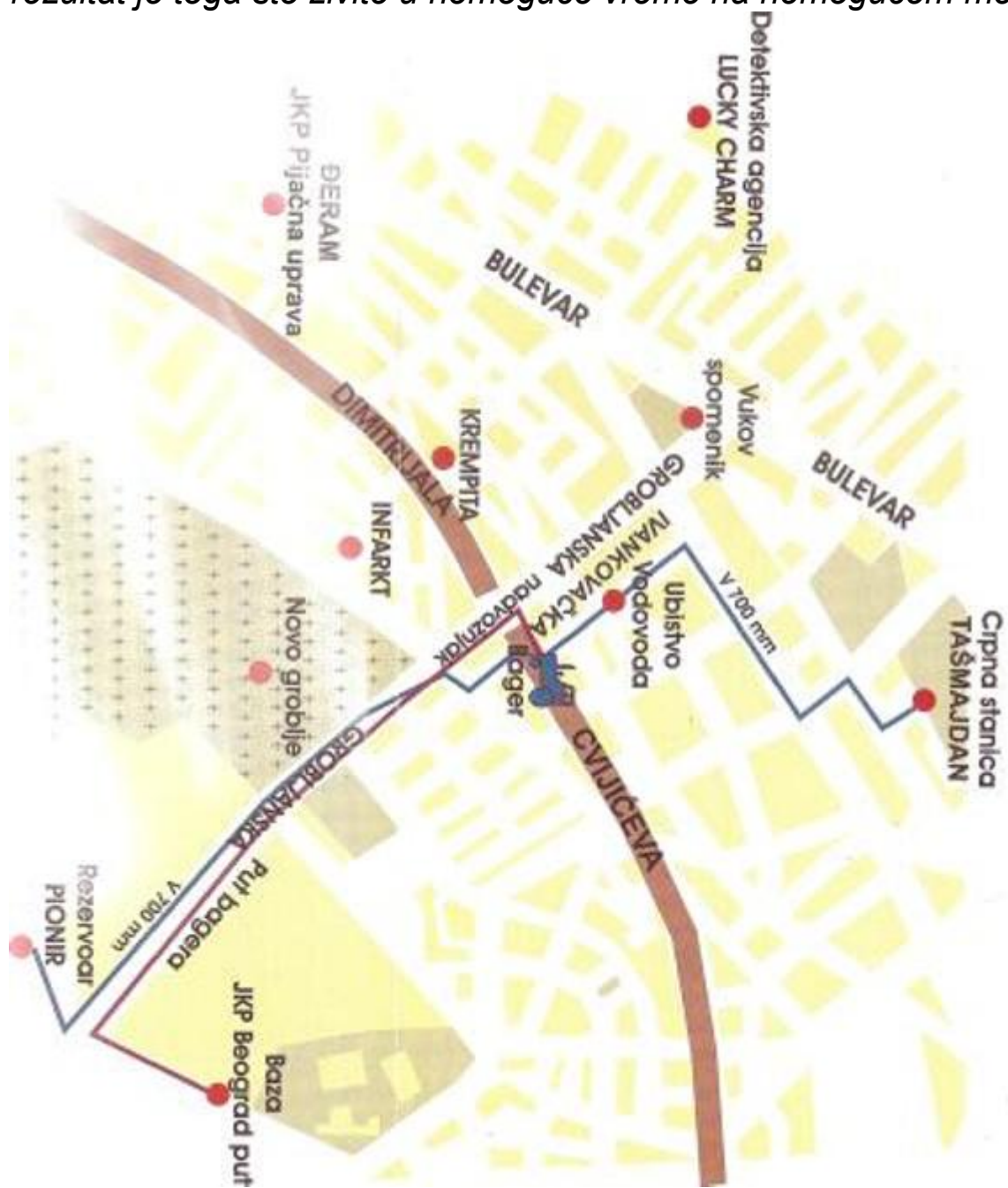
JACUZZI U LIFTU

Čigoja
IZ OBLASTI
KULTURE I UČENJA

Mirjana Đurđević
JACUZZI U LIFTU

Svi likovi i događaji opisani u ovoj knjizi nemogući su. Svaka sličnost sa ljudima koje srećete svaki dan ili stvarima koje vam se događaju rezultat je toga što živite u nemoguće vreme na nemogućem mestu.

1. Spasa

- Spaso! Maso! Dodži! - devojka je naizmenično nameštala svoje prilično simpatične guzove, sa celulitom u povelju, pod snažne mlazove vode, levi-desni-levi-desni... Spasa je odista bio poprilična masa, mišića dobro ušuškanih u salo, ali nije ona njemu tako tepala. Bio je njena maca, koja, kad prođe kroz devijaciju nosa, zazvuči kao masa. - Uz'i, uz'i, u džakuzi!

- Jebo te ja moj Spasoje, ćuti. Sa' ću! - visoki, krupni muškarac značajnih srednjih godina, s peškirom obmotanim oko pasa, okrenuo joj je dlakava leđa i sklonio prst s mikrofona mobilnog. - Razumem. Potpuno vas razumem, profesore ... Kako ne bih znao šta je šalitra ... Jedino što mogu da vam ponudim kao privremeno rešenje jeste da svog škodilaka perete u skupštinskoj garaži, svaki dan ako treba ... Ne šegačim se, taman posla. Škoda je dobar auto, nema veze što je star ... Znam da nisu samo vaša kola u pitanju, ali to što predlažete je ipak malo radikalno rešenje ... Zaista, pomislite samo ... Čekajte, vi ste biolog! Da li bi mogle nekako da se uštroje? ... To mislim, sterilišu, to bi bilo politički korektnije ... Ne konkretnije, korektnije! ... Ne, ne, ne! Nego ćete vi meni dostaviti to napismeno, za sledeću sednicu ... Naravno, malo ranije, da bih stavio na dnevni red, s predlogom da naručimo studiju izvodljivosti ... Ne, ne, ne tu studiju! Nego da vidimo oko te kastracije ... Pa imate valjda neke bivše studente, kolege ... Zašto da ne? Utoliko će efikasnije ...

Potrajalo je još desetak minuta, za koje vreme je devojka već izmasirala i butine, praćaka se ko riba po plićaku, ovaj džakuzi već pomalo počinje da je žvcira, ako je i za lepotu - previše je. A i kosa joj se već sasvim opustila od vlage, bolje da se sama zagnjuri, dok joj ga Spasoje ne zagnjuri. Koji je upravo gipkim pokretom muške striptizete smakao peškir sa trbuha, pustio ga da lagano sklizne nasred onih stotinak kvadrata sveže lakiranog parketa, i divljeg pogleda, s mobilnim u rukama, mačijim korakom u slonovskim nogama se uputio ka kvadratnom pijedestalu u uglu potpuno prazne

prostorije. Popeo se uz pet stepenika, umalo se nije okliznuo na pločice, ta devojka uopšte ne ume da se ponaša u kadi, ista je ko njegova deca kad su bila mala, prska se na sve strane, kako joj samo uspeva da sve iskvasi, još će se i parket podići, dole. Nek ide život! Isprsio je svoje maljave grudi, raširio svoje maljave ruke u lastu, i duboko udahnuo. Ovo omanje tenisko igralište svo je u staklu, a tek što sa platforme džakuzija puca neverovatn vidik na... Na Novo groblje, šta da se radi, zeleno je.

- Ulazi mi Masa! - raduje se devojka, dok Spasa pažljivo silazi u bazenče, odlažući mobilni na dohvat ruke, na papuču, samo je ona suva.

- Još ne ulazi, al' samo što nije! - preti joj dubokim švalerskim glasom i merka je ispod oka.

- Ko ti je bio taj davež? Smežurala sam se čekajući. Vidi prstić!

- Profesor. Predsednik Komisije za komunalno stambene poslove.

- Zar nisi ti predsednik? Za to? - zbunjena je devojka.

- Ne razumeš! Ja sam Sekretar.

- Ti si njegova sekretarica? Kako, pa svi te zovu Ministre? - ne samo da je zbunjena, već zvuči i pomalo razočarano.

- Ama ne! Ja sam gradski Sekretar, to ti je ministar. A oni su tamo neka skupštinska komisija, građani, stručnjaci, dileje, kojima onda treba... Ostavi me na miru, moram da budem ljubazan sa matorom budalom i ništa drugo. Malo mi je njegovih nebuloza, sad i ti.

- Šta ti je, šta se odmah nerviraš? - ništa joj nije jasno, Spasa mora s nekim da bude ljubazan?

- Kako se ne bih nervirao kad laponac ima inicijativu? Njemu vrane kenjaju po kolima, na Bulevaru, po škodi staroj trideset godina, a šalitra ne može da se skine, i šteti farbi, i sad bi on da ja angažujem lovačka društva, da idu po Bulevaru i ubijaju vrane. Sačmarama!

- Hihihihih, baš bi bilo super! - Spasa je potražio njeno koleno pod vodom, zato se ona hihoće. - A ti ćeš da ih štrojiš, umesto toga? Da im uvrćeš jajca? Čula sam te!

- Ma naručiću mu studiju, nek se zabavlja, i tako je u penziji, nek radi nešto, bolje nego mene da zivka svaki čas. Pusti dedu, dođi 'vamo!

Što se, međutim, nije dogodilo, jer je tog časa zazvonio mobilni na papuču.

- Ne javljaj se! - ljutnu se mlada žena, jeste, kad se ovako nakmrči vidi se da nije baš studentkinja.

- Ženska glavo, ja sam na poslu! - ljutnu se i Spasoje, dok pruža ruku ka mobilnom. Pa i ja sam na poslu, zausti da kaže kvaziomladinka, ali očuta, bezveze, sa Spasom je, gde ćeš važnijeg posla.

Spasa prvo udalji mobilni od očiju koliko god su mu okraćale ruke dozvoljavale, pogleda ko zove, pa onda pokaza palcem kroz stakleni zid, pročisti grlo i uspostavi vezu.

- Ja sam, izvoli, čekam da se javiš već pet dana ... Razumem ... Ne razumem ... Šta im se?... Kažeš zgdilo? ... Ponovi, ispočetka ... Ne mogu da verujem! Slušaj me dobro, ti ćeš na tom mestu gde si sada da završiš trajno, mnogo pre nego što si očekivao, ako ja za dve nedelje ne budem imao te frižidere! Zdravo! - mobilni je ovaj put na papuči završio za manje od dva minuta.

- Kupuješ frižider? - začudi se crnka. - Novi? Pa samo što je ovaj stigao? Ne razumem zašto prvo ne namestiš...

- Ućuti! Puče mi glava - Spasa namesti bubreg na topao mlaz, tišti ga nešto poslednjih dana, kao da će opet da krene pesak. Pa ako će već da krene, da pomognemo. Treba mu odmor, hitno, makar u Urgentnom centru. - Nije frižider za mene, hvala bogu!

- Ti stvarno nemaš druga posla nego da...

- Umukni. Panta. Direktor groblja. Znaš kakav pritisak imam za te frižidere u mrtvačnici. Naredio sam mu da kontaktira proizvođača, pripreti, radi šta zna. Zvao *Obod* iz Cetinja i... Ne mogu da verujem! Kaže, kad su radnici shvatili šta prave, po narudžbini, zgdilo im se i odbili da rade!

- Stvarno te ne razumem! Zašto si uopšte naručivao to od Crnogoraca kad je ponuda od... - da otkrijemo, ona je i sama neki šefčić-šrafčić u gradskim finansijama.

- Pitaj Vujičićku! I tako s njom piješ kafu po vasceli dan.

- Kakve veze sad ima Vujičićka? Ona je za socijalnu zaštitu, otkad frižideri u mrtvačnici spadaju u socijalnu zaštitu? I ti si mnogo bezobrazan. To što je ona žena fina, pa donese kafu svaki put kad je socijalna pomoć na redu za isplatu, ne znači da ja...

- Je l' znaš ti ko je Vujičić? - Spasa se već dobro iznervirao, mrzi da drži poslovne sastanke u džakuziju.

- Ne znam. Do njega još nismo stigle! - i mala šefovica se iznervirala.

- Onda ćuti! Idemo! Upropastiše mi erekciju! - Spasa ustaje, a s njega se sliva bar pola kubika vode. Od toga tek zanemarljiv deo s potencijane erekcije.

- Tebi malo-malo pa neko upropasti erekciju! - i ona je ustala i podbočila se. Ima pristojan konfekcijski broj, dobre grudi u opadanju, relativno uske kukove naspram butina, kao da joj je celo dupe iscurilo u njih. Sreća te se nije pre vremena zagnjurila, iako opuštena, gusta crna kosa joj je lepo uokvirivala lice, skup frizer. Lice, pa to Spasa nije baš detaljno analizirao. Može. - Misliš li ti Spasoje mene da ženiš? Pre nego što ti ta erekcija bude upropaštena za stalno, putem tog posla koji...

Kristina, tako se zove, je prva izašla iz obora za hidromasažu, i sa italijanske police s uredno složenim belim peškirimahajno povukla najveći, odozdo, pa su se ostali zaronđali. Na šta se Spasa opet malo namrštio, udahnuo i izdahnuo duboko još par puta i izbrojao do deset.

- Hajde, kad se obrišeš, dodaj mi onaj s patosa.

Kristina se obrisala ofrlje, već je dole, u sobi, i baca mu oba peškira.

- Otkad smo tako štedljivi s peškirimahajno pita.

- Nismo štedljivi, nego to Tasa posle nosi u perionicu, već mašina još nije povezana, a čovek polaže ispit - gundahajno Spasa i pažljivo se penje iz džakuzija na platformu.

- Spasa i Tasa! - izruguje se. - Ti ćeš na kraju oženiti Tasu umesto mene!

Pitala sam te nešto malopre, odgovori!

- Ozbiljno, Kristina - Spasa ponovo pročisti grlo i počehajno da drži politički govor. - Razgovarali smo o tome toliko puta. Svi psiholozi tvrde da nije preporučljivo iz jedne ozbiljne veze ulaziti u drugu, novu, a ti znaš koliko ja tebe shvatam ozbiljno, pa ne bih želeo...

Kristina zinu da kaže kako njoj nije jasno šta tu ima novo u vezi starohajno četiri godine, sem relativno bitne činjenice da je Spasoje poslednjih šest meseci napismeno razveden, odnosno slobodan da je ženi. Umesto toga samo šmugnu niz kružno stepenište na donju etažu. Spasa se detaljno obrisa, čak i između prstiju na nogama,

rasprostire peškire na hromiranu sušilicu, prvo svoj a zatim i Kristinin, i pođe za njom.

Na donjem nivou već se moglo uočiti da tu neko stanuje. Momačka jazbina. Patološki uredna momačka jazbina?! Kuhinja iz časopisa, sa gigantskim dvokrilnim frižiderom od rostfraja, taman bi mogao poslužiti u one svrhe od malopre, šporetom koji nije omirisao zapršku i laganom elegantnom trpezarijskom garniturom. Iz te kuhinje-trpezarije vodilo je troje vrata. Jedna, sa tri prekidača, skrivala su obično kupatilo. Druga su vodila u sobu u kojoj trenutno boravi Spasin privremeni krevet. Treća, ulazna, opremljena svom silesijom interfona i alarma, nepovezanih. Eh, da, i četvrta, u ćošku, pa uz par basamaka, otprilike po dijagonali od frižidera, takođe od rostfraja, vrata od lifta?! Rekosmo, sve je odisalo *Mia Cassa lookom*, sem njihove odeće nabacane po trpezarijskim stolicama.

- Daj mi nešto da popijem, iznervirala sam se. Šta vi muškarci uopšte mislite, da mi žene nemamo erekciju? Koja može da se upropasti, štrojenjem vrana i mrtvačkim frižiderima?

Spasoje pojede govno i otvori frižider:

- Ima samo leda i mleka. Tasa...

- Znam, leči se i polaže ispit! Pa nema kad u nabavku - Kristina je upravo zakopčala brushalter na stomaku, pa zakačaljku vešto zabacila na leđa i navlači ga. - Samo treba da odlučiš šta ti je Tasa, žena ili sin?

- Sofer mi je - proškrjuta Spasa, pa još onako go, njegove su gaće zatrpane Kristininim krpama, okreće Tasu na mobilni, da dođe pred kuću što pre. Pre nego što baci Kristinu kroz...

Ovaj sukob niskog intenziteta nastavio se sve vreme dok su se oblačili i povlačili u neredu. Da bi kulminirao na stepenicama, gde je Kristina iskrivila štiklu:

- O majku ti mrtvu... - opsova u polumraku. - Nove cipele! Mogu sad da ih bacim.

- Ne bogoradaj, kupicu ti druge.

- Nemoj ti, molim te, ništa da mi kupuješ! Prvo sredi taj lift da se ugradi, duša mi ispadne dok se popnem, ili bar sijalice na stepenice da ušrafe, to ne podleže carini, ima i u samoposluzi.

- Kad ti naučiš da ne bacaš stvari za sobom, ja ću sam da ušrafim sijalice!

- A da se ti lepo vratiš kod one koja te je napravila tolikom picajzlom i miran si? - bilo koja žena, kad je besna, pa čak i ne mnogo bistra Kristina, zajeban je protivnik i za takvu političku zver kao što je Spasoje. Zato se Spasa ujeo za jezik i brojao u sebi do sedamdeset dva, dok nisu izašli na ulicu.

Gde ih je, naslonjen na službena kola Skupštine grada, već čekao Tasa s optimističnim izrazom na licu. Upravo je uplatio loto na čošku:

- Zdravo šefe! Dobar dan, Kristina, kako ste? U poslu smo danas? Gde vozim?

Ma da se voziš i ti malo u majčinu, pomisli Kristina, i samo promrmlja da ona ide nazad u kancelariju. Njih dvojica, od volje im. Momačke!

- Šta je, šefe? - oglasi se Tasa pet minuta kasnije, nakon što su Kristinu ostavili pred gradskim Sekretarijatom za finansije. - 'Oče da se udaje?

- Otkud znaš? - mrzovoljno pita Spasa Tasu, četvrtastog momka srednjih četrdesetih, dakle desetak godina starijeg od Kristine, s kojom je on na vi. Ona je s njim na ti.

- Juče sam je vozio da gleda neke venecijanere i rekla mi da vam ništa ne kažem. A sad ste se zadržali malo prekratko... - Tasa se mangupski nasmeja. - Taman dovoljno samo za svađu, čini mi se?

- Kakve venecijanere?

- Sitne. Mislim... ne znam kako da vam objasnim, oko dva santimetra široke.

- Ne pitam te to, baš me briga, nego...

- Mnogo! Mnogo venecijanera - kapira Tasa, nije on džabe Spasina i leva i desna ruka, i pola glave.

- Znaš kad ću da je ženim! - razbesne se Spasoje. - Jes' pa da mi zatvori vidik u venecijanere, može i zavesu na oveće da mi razvuče oko džakuzija, i pristavi pihtije na *elektrolux-u*.

- Kristina ne voli pihtije, sećate se...

- Svejedno! Može da se ubriše s tom ženidbom. Ne ženim se!

- Ne ženite se, naravno! - osim svega ostalog, Tasa je i Spasin psihoterapeut. - Nipošto nije preporučljivo iz jedne ozbiljne veze srljati...

- A onaj tvoj majstor Zoki, kako napreduje?

- Vraća se s pecanja prekosutra, pa ću da odem i vidim dokle je stigao.

- Samo ako se nije natesterisao na pecanju! Ti stvarno nemaš nekog malo efikasnijeg stolara?

- Efikasnijeg imam - Tasa je i Spasin preduzimač za stolarske radove po kući. - Ali boljeg ne, Kiza je car!

- Nosite se, obojica! - Spasoja čepa bubreg. - Je l' otišao Grada?

- Tek sutra putuje, opustite se!

- Kako bre da se opustim, dok ne vidim šta će ovaj put da mi donese upoklon iz Pariza. Živ neću ostati!

Da razjasnimo, gradonačelnik, od milja Grada, iz neprijateljske koalicione partije, je prošli put sa službenog puta u Francusku Spasi doneo potpisan predugovor za nekakvu novu fabriku vode, zgodnu samo za pokrivanje gubitaka u cevima, starim između pedeset i sto godina. A otišao tamo da pregovara oko kredita za postrojenje za prečišćavanje fekalija. Posle se vadio na prevodioca, a Spasi je trebalo šest meseci da razmrsi zbrku. Ako je uopšte razmrsio.

2.

Istog dana, malo ranije...

Harijeta je sedela za jedinim pisaćim stolom, preciznije s nogama na njemu, detektivske agencije *Lucky Charm*, pušila, i kroz otvoreno prozorče preko dvorišta gledala Lakijevu taštu kako posluje po kuhinji. Reks je napolju jurio hipotetičke golubove, pri tom ugazio neke lale i prevrnuo lonac s čuvarkućom, na zdravlje! Laže, njenog kompanjona, nikako nema da se vrati s pijace, gde ga je poslala go-repomenuta mu tašta, po glavicu zelene salate. S gospođom se uopšte nije šaliti, Hari bi joj i sama bez pogovora skoknula po salatu, jer... Detektivi su njeni podstanari, u toj straćari u dvorištu, a u poslednje vreme im, onako rođački, spominje i kiriju. Razmišlja kako bi trebalo da se pokupi što pre, dok Reks još neku veću štetu nije napravio, ali mora da sačeka Lakija. Da se dogovore oko tih papira, obećao joj je da će prenos vozila na nju uraditi preko stare pandurske veze, bez zamajevanja po šalterima. Pa se nasmeši pri pomisli na svoj novi crveni *rasty yugo*, star trinaest godina, jedino što je uspela da pazari nakon što je otkupila Reksa. Koji je, poput svoje gazdarice, bio bivši. Elem, aktuelna vlasnica detektivske agencije *Lucky Charm*, bivša je viša inspektorica za krvne i seksualne delikte MUP-a Srbije, bivša ljubavnica, bivša šefovica obezbeđenja velike robne kuće u Americi, bivša supruga, bivša savetnica za trilere... Reks je jedino bivši policijski pas. A sada je njeno aktuelno razmaženo kućište, jao, ode i saksija s muškatlom u paramparčad! I sad njih dvoje konačno imaju prevoz, *yugo*. Samo da se još pojavi Laza, aha, evo ga, Reks laje. Zašto kuca na vrata?

- Dobar dan! Vi ste detektivska agencija? - na vratima je, umesto Lakija, stajala izvrnuta korpa s plavim cvećem? Zapravo, žilava bakuta od preko sedam banki u cicanjoj haljini na plavo cveće. I s odgovarajućim slamnim šeširićem na glavi. Hari zbunjeno spušta noge sa stola i otresa pepeo sa nogavice farmerki, onako detektivski. - Hoću da vas angažujem!

Dobar dan, izvolite, sedite, da vidimo... Hari vodi rutinsku konverzaciju s potencijalnim klijentom, kao da ju je dosad vodila petsto puta, a nije, eto, možda pet puta najviše, ovaj im biznis ne ide baš najsajnije. Kako god bilo, prekратиće vreme dok ne dođe Laki, a bakica je baš simpatična, čuj, šeširić!

- Da rezimiramo! Gospođo Milena, vi od nas očekujete da proverimo da li taj Emir Biberović ima sve potrebne građevinske dozvole? I da li gradi u skladu sa njima?

- Da! Rekla sam vam, nemam dovoljno novca da bih mogla da počnem da se sudim sa njim napamet - vrlo razumno odgovara gospođa Milena.

- Ali kako bih došla do te dokumentacije? - koprca se Hari, ona je, naime, uglavnom radila ubistva.

- To su sve javni dokumenti, jednostavno, odete u opštinu...

- Zašto onda to niste uradili sami? - vadi se dalje.

- Idite molim vas! Probala sam, prave me ludom, možete i zamisliti kakvu sprdnju tamo teraju s jednom senilnom babom - koja je sve ali nije senilna, pomisli Hari. - Drugo će biti kad ode neko zvanično. A pomalo se i plašim, pravo da vam kažem, počele su i neke... ne baš direktne pretnje, ali svakakve se čudne stvari dešavaju. Pužu su pre dve nedelje pregazila kola, što je veoma sumnjivo, on...

- Ko je Puža? - hm, možda ipak ubistvo, prekide je detektivka.

- Moj pas. Bio je moj pas - gospođa Mileni se zacakliše oči i proguta knedlu pa odlučno nastavi. - Bio je već star, ne bi dugo poživio, ali... on nikada nije pretrčavao ulicu.

- Dobro - opet je prekida Hari, čisto da je baba ne navuče na sentimentalnost prema kerovima. - Recimo da dobijem na uvid te papire, šta onda? Ja se ne razumem ni u kućice za ptice a kamoli u projekte.

- Za to ne brinite! Obezbediću vam stručno lice. Vaše je samo da dođete do dozvola, projekata... ne znam šta sve tu već ima. I to će vam objasniti stručno lice, ako prihvatite slučaj.

- Uuuuuuh! - huknu Hari. - Samo ne razumem zašto se time uopšte bakćete? Zar vam ne bi bilo bolje da pristanete na ponudu, preselite se u nov, komforan stan...

- Četiri stana! Nudio mi je četiri stana, jedan u koji bih se uselila odmah, i tri u izgradnji! - izgovara kao da je u pitanju smrtna uvreda.

- Utoliko pre!

- Ali šta će meni četiri stana? Kako ne razumete, ja sam u toj kući rođena i hoću u njoj da umrem. Prirodnom smrću. A ne da mi se sruši na glavu, zbog Emirovih... Treba da vidite pukotinu na zidu!

- Što niste zvali inspekciju? - Harijeti se sve ovo ništa ne sviđa.

- Ko kaže da nisam? Došla je jedna fina devojka, sve pregledala, nešto popisala, mislim da joj je bilo neprijatno. Samo je rekla da može da mi nađe jeftinog molera koji bi to ukrpio spolja. Morate da pogledate. Ta banda... Ne, morate da pogledate! Ako ih sprečite da grade dalje... Prepisaću vam kuću! -zvučala je toliko odlučno da je Hari morala da se nasmeje.

- Šta će meni vaša kuća?

- Pa vi se onda, ali tek kad ja umrem, nagodite s njima i uzmite im četiri stana! - gospođa Milena je pala u vatru.

- Šta će mi tek četiri stana! - sve luđe od luđeg. - Ni ovaj jedan što imam ne mogu da čistim.

- Zašto onda mene ubeđujete da prihvatim ponudu? U sedamdeset petoj?

- Možete da ubirate rentu - na ovo je gospođa Milena reagovala jednim pih! izrazom lica - da ih ostavite nekome...

- Kome? Udovica sam, bez dece, imam jednog nećaka u Australiji, kartu mi za Novu godinu poslao nije, ne pamtim... Eto, rekla sam vam, ostaviću kuću vama, samo mi skinite Emira s vrata! Morate to da vidite! Kolika vam je satnica? Ništa vas ne košta da odradite sat, i prošetate sa mnom do dole, ne ubijate se od posla, čini mi se? - ovo je upalilo.

- U redu! Idemo na teren. I posle toga ću vam odgovoriti, samo, molim vas, zaboravite to prepisivanje kuća na mene, to ne dolazi u obzir - pa okrene Lazu na mobilni.

Gde se ispostavilo da isti sedi u *Kaleniću*, s nekim ortakom koga je sreo, i da mu se jebe živo za taštinu salatu. I na Hari je zaboravio. Doneće joj do ručka, da ne diže frku, to je, kao, Hari trebalo da joj saopšti. Što njoj na pamet nije padalo. Te mu samo reče da će se vratiti za sat i da hoće dotle da ga vidi u kancelariji.

Reks je pravio malo problema da uđe na zadnje sedište, gde mu je, ruku na srce, udobnije, ali on je, sa svojih pedeset i kusur kila, za ovih nekoliko nedelja koliko imaju *yugo*, već navikao da sedi napred,

pored Hari, i plaši prolaznike i kolege vozače po semaforima. Gospođa Milenu je, začudo, poslušao?! Pa i ja radim šta ona kaže, pomisli Hari i zaključi da joj se cvetna baba sviđa.

Kako su prešli s one strane Bulevara, u splet uličica iza Zahumske, Hari poče da se igra pogađanja.

- Ovo? - pokazuje petospratnu belu pečurku koja potpuno natkriljuje dve susedne udžerice.

- Ne, sad prva desno pa odmah levo... -odmahuje gospođa Milena.

- Evo je! - spazi Hari, tu desno-pa-levo, betonsku konstrukciju koja je izašla na pola ulice.

- Ne, prva desno.

- Aha! - vidi mamutski polukružni balkon, sam na goloj neomalterisanoj fasadi, izbetoniran oko ulične svetiljke, ona sad preko ograde balkona osvetijava ulicu. Po kome je neko, onako američki, još odozgo nakačio stotine šarenih balona?! Useljenje ili dečiji rođendan?

- Sad opet levo...

Da bi, na kraju, provezavši se kroz ceo kraj koji upravo doživljava ono što se stručno zove *plombiranje*, a estetski *strava i užas*, ugledala neverovatan prizor. Ovaj put ništa nije rekla - znala je! Na ivici gole padine koja se spuštala prema Dimitrijali, negde naspram Novog groblja, tri kuće. Prva, predratna trospratnica, visine današnjih četvorospratnica, solidne gradnje i zapuštene fasade. Čiji su neki delovi očito skorije zveknuli, malter i cigle su sasvim friško ugledali svetlo dana. Kraj nje kućica u cveću, najviše dvosobna. Hm, cveća je bilo samo u uskoj prednjoj baštici pod prozorima s heklanim zavesama. Sve ostalo... A onda, na šest-sedam metara od nje - krempita?! Kako je Hari pomislila 'krempita', tako je gospođa Milena progovorila:

- Krempita! Tako je zovem. Ne samo zbog te odvratne žućkaste boje, već zato što imam utisak da talasa ko krempita. Nekada su kuće u ovom gradu dobijale ženska imena. Sad su orijentalni kolači, u najboljem slučaju. Ako već nisu švargle.

Krempita je, dakle, takođe bila četvorospratnica. Celo prizemlje zauzimali su ulaz u garažu i ulaz u trafo stanicu. Između kojih je bio... Pa ulaz u zgradu. Harijeti je odmah bilo jasno zašto bakuta ima utisak da kuća talasa - fasada joj je lelujala pred očima od desetine

različitih krivina, međusobno potpuno neskladnih, baška balkoni, baška prozori, baška pitaj boga. Gledano iskosa, izgledalo je kao da je brdo dobro ujelo tu krempitu, dole, prema padini, Hari je šacnula bar dve podzemne etaže.

- Garaže, i šta ti ga ja znam - gospođa Milena je izašla iz kola i propušta Rekse, ali pažljivo prati gde Hari gleda. - A ovo je moje imanje!

Kućica, uzak prostor između nje i one Starije zgrade, i prednja baštica s ogradom od kovanog gvožđa, stajali su kao ostrvce u moru... Građevinskog materijala. Ili otpada, bolje je reći, sve je to Harijeti ličilo na težak krš i lom. Ograda je bila nasilno prekinuta nekih pet metara levo od kapije. što je ona primetila tek kada je gospođa Milena počela da otključava kapiju, nešto joj je zaškripalo u tom prizoru, pa da, bakica je otključavala ništa?!

- Zašto uopšte zaključavate kad... - pokaza glavom na gomilu izlomljenih cigala i letvi u produžetku bivše ograde.

- Da neću da obilazim okolo i polomim nogu? To bi oni voleli, da mi uplate Sokobanjsku na sto godina. A zaključavam... jer sam navikla. Čekajte, idemo gore! - Gospođa Milena je rukom pokazala na kalkan one desne zgrade. Hari u prvi mah nije primetila ništa sem razvaljene fasade sa malim, bočnim prozorima. I... sa jednog takvog, na poslednjem spratu, vijorila se narandžasta krpa?! Pa šta? - Idemo brzo do Despina!

- Ali - pokuša da se pobuni Hari, međutim, gospođa Milena je već vratila ključ u tašnu i hita ka ulazu u starogradnju. Ništa joj nije preostalo nego da utera Rekse u kola i požuri za njom.

Jedva je prati uz onih desetak stepenika do visokog prizemlja, i sa radošću primećuje otvor za lift, onaj starinski, ograđen mrežom.

Možda radi, ponada se, a onda ugleda potpuno psihodeličan prizor. Lift je doista radio, ali kao fotokopirnica?! Stajao je u prizemlju, otvorenih vrata, pristojan, komotan predratni lift. U njemu mali fotokopir aparat, par polica sklepanih iznad njega, s risevima papira i nekim drangulijama, a pored, na hoklici, sedi neki čilager i... Čeka mušterije? Gospođa Milena joj glavom dade znak da krene uz stepenice, da ne blene, promrsi čoveku 'Dobar dan.' i zapali uzbrdo. Negde na drugom spratu, kada je Hari teškom mukom uspela da je

stigne, baba zastade da joj dopusti sekund predaha i izdade kratko objašnjenje:

- Zet Simićevih, s drugog sprata. Otpušten. Motor je i tako crkao pre deset godina, nikada neće skupiti pare za nov. Pa su ga pustili tu, da radi nešto. Požurite, narandžasto je!

Hari bi zapitala šta je narandžasto, al' ne može da dođe do vazduha, dok korpa s cvećem već šiša dalje, ova je izgleda bila Titova šampionka u petoboju ili bar alpska koza.

Narandžasto je bio *orange alert*, ona krpa. Pokazaće se minut kasnije, kada su konačno stigle do poslednjeg sprata, gde je gospođa Milena bez kucanja ušla na jedna od dvoje ulaznih vrata i pojurila kroz predsoblje, trpezariju, kujnu... pa u neku sobicu iza kujne, veću od špajza, valjda bivša devojačka. Sada je momačka, primećuje Hari, kompjuter, razbacane knjige, košarkašku loptu i par patika broj 45 najmanje. Sigurno ne pripada ovoj drugoj babi, koja stoji na prozoru, s narandžastom krpom pod miškom, i zažarenog lica gleda kroz dvogled. Gospođa Milena joj bez reči ote spravu, baci jedan kratak pogled, napravi gadljiv izraz i dodade ga Harijeti.

- Krov Krempite - uputi je. Poslednji sprat Krempite bio je sav u staklu, to se odozdo sa ulice nije videlo. Bio je prazan, sem...

- Uh, uh, uh! - trepće ova druga.

- Bože, Despina, skloni taj kez, nerviraš me - ljuti se gospođa Milena na ispisnicu, nešto krupniju, uključujući i cveće na haljini. - Koliko puta smo razmotrile činjenicu da ti dlakavi nisu ni za šta?!

- Samo mi niste rekli da je Emir gorila - zagrcnu se Hari od smeha, pred njenim očima se, naime, na nekom uzvišenju kolosalni majmun upravo koncentrisao na brisanje jednog stopala, trapavo pokušavajući da održi ravnotežu na drugom.

- Nemate vas dve pojma! - gospođa Despina gotovo iščupa Harijeti dvogled iz ruke i nastavi blaženo da posmatra.

- Nije to Emir, nego... Despina! Urazumi se!

- A ona je malopre otišla dole! Gola! - ne urazumljuje se Despina.

- Ko je onda dlakavi lepotan? - pita Hari šeretski, na šta joj bakice odgovoriše u isti glas, al' različito.

- Onaj s televizije - frkćući, Milena.

- Je l' da je isti Omar Sarif? - s uzdahom, Despina.

- Koji s televizije? - nastavlja Hari da ispituje pouzdanijeg izvora informacija.

A gospođa Despina konačno spusti dvogled i razočarano reče:

- Ode i on!

- Onaj što drži sastanke u televizoru, iz Skupštine grada. Retko ga puste da priča, nego slikaju kako on priča u mikrofona. Emirov stan je na prvom spratu, nije useljen, za drugi i treći ne znamo čije je, valjda njegovo, isto je prazno, ovaj četvrti... Ni to izgleda još nije useljeno, sem bazena.

- Kakvog bazena? - začudi se Hari, ona je videla praznu balsku dvoranu u staklu, zahvatala je celu površinu osnove Krempite, sa binom. Nikakav bazen.

- Taj tu u ćošku, gde je stajao, pogledajte bolje, za kurvanje!

- Što si ti Milena postala cinična pod stare dane! - ljutnu se gospođa Despina, al' nekako mnogo mekše, izgleda da su uloge među njima dvema davno podeljene. - Otkud znaš da je kurvanje, da nije romansa?

- Jeste, romansa, bajka, a ova baba ovde redovno prati tu bajku, *Lepotica i zver*, sve se nadajući da će ona da se pretvori u tu lepoticu, a zver ni ne mora u princa, baš joj se sviđa ovakav! Celog života joj pričam da ti s viškom muških hormona sve to potroše na... fudbal, karijeru, politiku! Jok, luda baba!

- To što si ti pošla ranije u školu ne znači da i ti nisi...

- A vas dve se dugo poznajete? - upade 11 ari Despini ureč.

- Od rođenja - odgovara Milena. - Išle smo zajedno i u zabavište, i u školu, sad zajedno idemo na groblje. Despinin otac nije imao nameru da ruši mog oca, kad je zidao kuću. I potporni zid je uradio. Nekad se znao i red i zakon! A sad kad su došli Emiri, i gorile, pravo kažete...

- Ostavi čoveka na miru! Kakve on veze s Emirom ima? Ili bar priznaj da je muževan!

- Šta da ti priznajem, babuskero? Jesmo merile? Hajde reci pošteno jesmo li merile? U proseku dva minuta! Šta je tu muževno, objasni mi?

- Čao, devojke! - začu se mlađi muški glas s vrata, vlasnik sobe, biće, sve tri se ukipiše, Hari pokušava da obuzda smejavicu, Despina crvenilo koje joj je nagrnulo u obraze, mota onaj dvogled iza

leđa, a Milena da obuzda jezik, zinula da kaže nešto pa se predomi-
slila.

Šta ima novo na porno kanalu? Hari?! Jesi li to ti? Dobrodošla na
moj *garden party*.

Prilazi dvostrukom cvetnom aranžmanu, grli ih, jednu jednom,
drugu drugom rukom, simultano, i cmokne ih u po obraz. Tek sad se
Hiri našla u čudu, gleda visokog, zgodnog momka, od dvadeset i
nešto - prvi put ga u životu vidi?!

- Ja jesam Hari ali...

- Mića! Mića Pantić - smeje se momak njenom blagotelećem
pogledu.

- Mića Pantić? - Hari prebira po glavi, neuspešno jer... - Nisi ti Mića
Pantić on je... Neverovatno! Mali Mića! Koliko...

Sad je trebalo da kaže ono 'Koliko si samo porastao?!', ali joj je bilo
truba. Mali Mića, komšijski klinac, Hari je već otišla na studije u
Beograd kad se on rodio, a možda ih i završila. Retko ga je viđala
kao dete, kada ode da obiđe roditelje, ali kao odraslog baš nikad.

- Znam, porastao sam, ti nisi!

- Čekaj, ali otkud ti ovde, mislim...

- Despina je moja tetka, baba-tetka - jeste, Mićina mama, malo
starija od Harijete, studirala je u Beogradu kod neke tetke, priseća se
Hari. Despina? Nije mogla a da se opet ne nasmeje.

- A on je naše stručno lice! - umeša se gospođa Milena, kojoj je
ovaj sentiš *reunion* malo počeo da ide na nerve. - Rekla sam vam da
ću vam obezbediti... Pristajete li da preuzmete slučaj?

- Ti sad studiraš u maminoj bivšoj sobi? -pita Hari. - Šta?

- I moje ćerke, i... Kod mene uvek neko studira, hvala bogu. Da
stavim ja za kafu? -javlja se i Despina.

- Studiram, radim, malo je komplikovanije sneveseli se Mića.

- Kakvu pijete? Mi pijemo gorču.

- Jao, Reks! - doseti se Hari kučeta koje je malopre navrat-nanos
ostavila u kolima, ni prozor mu nije odškrinula. - Izvinite, ne mogu
kafu, žurim. Mićo, isprati me.

- Mi smo ovde zbog posla - ispreči joj se gospođa Milena glasom. -
Dakle?

- Odgovoriću vam kad se prokonsultujem sa stručnim licem, sad
stvarno moram da idem. Navratiću sledećih dana, bez brige. Lice,

ajdemo, da me uputiš u detalje.

Prvo što je Hari upitala Miću, još na stepeništu, bilo je kako je on nju poznao. Jer ona njega nikad ne bi. Bio je malo debelo dete s naočarima, vidi ga sad!

- Ko ne zna Hari, legendu!

- Ma daj, koja sam ja legenda?

- U banji jesi - u banjском gradiću iz koga oboje potiču, na to je mislio.

- A kako su gospođe došle do mene? -postaje najednom sumnjičava.

- Pa preko moje bake i tvoje mame, naravno, šta si mislila?

- Ništa nisam mislila, pravo da ti kažem. Dakle sve je ovo vaša nameštaljka? Vi ste znali da ja znam... I računali da ću prihvatiti?

- Otprilike, i nije moja, njihova je, ali nemoj da se ljutiš, problem stvarno postoji, a ja ne mogu da im ga rešim.

- Stani polako, gospođa Milena je rekla da si ti to njeno stručno lice, šta studiraš ili... I zašto pričaš u množim? U kakvoj je vezi sad i gospođa Despina sa Emirom i...

- Uh! Pa i baba Desina kuća puca. A studiram građevinu. Ili ne studiram, ne znam ni ja, jesam li je napustio ili ne. Imam još četiri-pet ispita, ali, među nama, nisam nijedan dao već tri godine. Otkad radim. Tako da...

- Gde radiš? Za Emira? - detektivka je počela da pušta filmove.

- Taman posla! - nasmeja se momak, lep ko da je izašao iz žurnala.

- Radim kao novinar, u *Žurnal*u, beogradska strana. Počelo je bezveze, za džeparac, a pre pola godine su me primili za stalno, tako da ne znam šta će biti s fakultetom.

- Izgleda da krv nije voda - nasmeja se Hari preko volje, krivo joj je što današnji klinici olako napuštaju studije. A Mićina mama je urednica banjских novina, to je ta veza, krvna. - Stvarno si stručno lice i da pregledaš te papire i da dođeš do njih, uradi to sam, prištedi bakutanerima lov.

- Nisi me pažljivo slušala, radim na beogradskoj strani. I kad se pojavim u opštini šalteri se samo zatvaraju preda mnom. Zatvara se cela opština. Znaju da njuškam, ne bi bilo prvi put da osvanu u novinama zbog mene. E, šta je s onim kućetom? - malopre su zastali i zapričali se na par metara od Harijetinog crvenog *yuga*, ona mu je

bila okrenula leđa pa ne vidi kako Reks sumanuto grebe šoferšajbnu iznutra.

- Jao, skveknuće mi kuće! I Laki će da mi otperja dalje! Zurim najstrašnije.

Na brzinu se dogovoriše da će Mića napraviti detaljan spisak dokumenata koje treba da traži, zajedno s uputstvima za potragu, soba ta-i-ta, sprat taj-i-taj, razmeniše telefone i rastadoše se. U trenutku kada se Hari isparkiravala, desetak metara dalje isparkiravala se i jedna limuzina s troje putnika. Pa istovremeno odoše, u različitim pravcima.

Pri povratku u Petrogradsku, u kancelariju *Lucky Charm-a*, odakle je, uzgred, Laza u međuvremenu opet furnuo, Reks je celim putem lajao kroz prozor. Hari stade kod Đerma, da skokne i kupi rotkvice, povede i Reksa u neplaniranu šetnju po pijaci.

- Bež' te, kurve, racija! - zaori se s jednog prozora na prvom spratu, a Hari podiže pogled i...

Zastade. U neznanju da li da odvrati veselim 'Ćao!' ili besnim 'Idiote!' Na prozoru je, naime, visio njen drug Pidža. 'Ćao!' bi bilo sasvim u redu, s obzirom da je on to samo imitirao njenog bivšeg papagaja Kiću, da idiot nije visio sa prozora svoje kancelarije, kancelarije generalnog direktora *JKP Pijačna uprava*.

- Ćao, idiote! - to je ipak bilo najprimeirnije situaciji.

- Čekaj, silazim, idemo na pivo u *Jablanica bar!* - dernja se on dalje.

- Ne mogu, strašno žurim, drugi put.

- OK, služimo narodu i nakupcima! Znaš gde sam.

Pidža je Harijetin stari ortak, još iz studentskih dana. Tipična beogradska hiperinteligentna zamlata i zgubidan, čiji se fakultet nekako završio sam, na upornost. A mesto direktora javnog komunalnog preduzeća zaradio je na demonstracijama '96/'97. Tačnije, na njima je zaradio upalu pluća, skidajući se u potkošulju s bubnjarima, na -15°C, od koje je jedva ostao živ. Pa je posle, na ime zasluga za narod, od nekih sposobnijih zamlata, a kafanskih kolega, dobio to postavljenje, njegovo prvo radno mesto u životu. Ko me jebe, misli se Hari, koja je na istim demonstracijama takođe nabacila upalu pluća, em se nisam skidala, em sam radila u policiji. Ona je tada, na ime zasluga za onu drugu stranu, samo fasovala muža, sada već bivšeg, policijskog mrtvozornika Docu.

3. Infarkt

Tokom noći je zahladnelo i nakmrčilo se. Pred zoru je počela da lije kiša, baš da lije. Kada tačno, možda bi mogao da kaže jedino dežurni u radarskoj službi *Republičkog hidrometeorološkog zavoda*, a možda ni on, s obzirom da je prvo udarao monitor, pa onda trljao oči, pa opet udarao monitor... Slika pred njim bila je potpuno zbunjujuća?! Negativ uobičajene beogradske radarske slike za ovo doba godine?! Normalno da je prvo posumnjao u grafičku karticu, pa onda u sopstvene oči. Što sve trenutno nije važno.

Važno je da je Reks ujutro morao da piški, a da Hari nije imala kišobran. Još uvek sanjiva, poslednjih meseci se već istrenirala da se pošteno ni ne razbudi dok Reks obavlja prvu jutarnju toaletu, pa se posle vrati u krevet na još jednu partiju, maznula je s čiviluka neku platnenu jaknu s kapuljačom, jedinom koju ima, i izvela ga napolje. Zapravo i nije postojala prevelika opasnost da pokisne, iako je pljuštalo. Duž cele njene zgrade, kojih pedesetak metara, prizemlje je bilo uvučeno za skoro dva i po metra i podignuto nekoliko stepenika. Tuda se pružala staza sa kolonadom stubova na spoljnoj strani, tako da su sva četiri ulaza, A, B, C, D, povrće izneseno pred piljarnicu, stolovi istoimenog kafića, *Pod kolonadom*, sa divljom baštom koju je gazda divljački postavio ljudima na prolaz, ulaz u prodavnicu mobilnih telefona... bili koliko-toliko zaštićeni od kiše. Pitanje je bilo samo kako ubediti Reksa da ne istrčava dalje, da recimo digne nogu uz nogu od stola kafića *Pod kolonadom*, dabogda zarđala. Nikako, evo ga, izleteo je do svoje omiljene žardinjere, iz koje se već preivala kišnica, pa druge... Glupander, em je moker, em je kaljav do njuške! Hari hukne i pođe onih desetak koraka do piljarnice, da kupi cigare. Piljar je bio aktivan od sabajle - već je bio skoknuo do Kineza u susednom bloku i dovukao punu kutiju kišobrana za jednokratnu upotrebu od sto dinara, sada već dvesta.

Kišobrane je smestio između rotkvica dovučenih sa pijace, po petnaest dinara vezica, sada već dvadeset pet, i gomile čipsa koji je na kompenz dobila susedna prodavnica mobilnih telefona. Čips je bio jeftin, istina je, ali se Harijeti već smučio, pa se zadovoljila kineskim kišobranom i vranjskim pali mallom. U međuvremenu je Reks obavio svoje i mogli su da se vrata u suvoću svoga doma. Gde je Hari, tokom prepodneva, empirijski izučila još jednu lekciju za novopečene vlasnike pasa, onu šta znači izreka 'smrdi ko mokar ker'. Koji se, nakon što je istrpeo torturu pranja kaljavih nogu u plastičnoj kofi, takav mokar i smrdljiv uvalio na krevet dok je ona brisala kupatilo. Nije bilo šanse da proветри, za otvaranje prozora bila bi joj potrebna gnjuračka oprema. Pokušala je da ga prosuši fenom, ali je počeo da laje i beži, od čega se, činilo joj se, *eau de kologne Stinky Dog* samo još bolje raznosi po kući.

- Nemoj, gospodin Nemač, puče mi glava!- reče u jednom momentu glasno svom nemačkom ovčaru, na šta on veselo zalaja, kao da se smeje, ukapirao fazon i zajebava dalje. Odnosno bazdi dalje.

Nije imala nameru nigde da izlazi, rasterala ga je sa kreveta, promenila posteljinu i uvukla se pod pokrivač da čita i ne diše. Negde do dvojke se već potpuno osušio, postao je opet njeno milo kuće koje može i da zagrlji - kad mu se opet pripriškilo. Hari je zapravo bila zadremala, probudilo ju je grebanje o ulazna vrata i tužno cviljenje. Napomenimo da u međuvremenu kiša nije prestala da pada.

Bila je razdražena još dok su silazili liftom, a kada se desetak minuta kasnije vratila u stan a ponovo mokrim kućetom ladno je mogla da ujeta!

- Desnu! Daj mi desnu morončino, levu smo oprali! - besni na Reksa koji misli da je ukapirao novu igru zvanu 'ugazi u kofu', ali očito nije. - Tako! Sad daj zadnju, koju 'oćeš. Dobro, sad peškir... Sedi tu, ne mrdaj!

Zvonjava telefona zatekla ju je na vratima kupatila, dok se ubeđivala s Reksom da ostane da sedi u predsoblju. Mali Mića Pantić.

- Ti si baš bio brz sa tim spiskom! - Hari pokušava da prikrije nervozu u glasu.

- Nisam, imam nešto drugo! - Mića očigledno živi u nekim drugim podnebljima, uopšte ne zvuči pokislo, naprotiv. - Želiš li da osmotriš zločinca izbliza?

- Ne razumem? - stvarno ga ne razume.

- Vodim te na ručak, u njihovu kafanu.

- Čiju bre kafanu? - tek sad ništa ne razume.

- Kafanu u kojoj sedi Emir i ekipa.

- Koji ću ja u ka... Stani!. Beži odatle! Silazi odatle džukelo!

- A?

- Spaliću se! Opet je pretrčao preko kreveta! Ma Reks. Sedi! Tu! Miran! E, ako je ovo bilo policijsko kuće, ja sam bila policijski... Jebi ga, bila sam! Izvini, ker - Hari je gotovo celom težinom sela na Reksa u predsoblju ne bi li mu objasnila šta se od njega očekuje, a on se migolji i prevrće, misli zezaju se. - Izvini, reci mi ispočetka, imam ovde situaciju.

- Vodim te na ručak u kafanu u kojoj se skuplja Emirova ekipa, da upoznaš neprijatelje - Mića se s one strane žice iskida od smeha Harijetinoj situaciji.

- Ti njih poznaješ?

- Ne lično, naravno. Nego...

- A zašto... U stvari, važi! - onaj miris joj se ponovo uvukao u nozdrve, pobesneće. - Samo... ne vodiš ti mene nego ja tebe. Ti si mali Mića, jesi zaboravio?

- Ma oboje nas vodi baka Milena, troškovi istrage, razumeš. Uostalom, ovo je bila njena ideja - smeje se klinac dalje.

- Idemo s babom u kafanu?

- Neeeeee! Ona nas šalje u kafanu u *investigation*. Ali treba da požurimo, ako hoćemo da ih nagazimo.

- Dobro, dolazim odmah, gde? - Harijeti je sad jedino stalo da što pre napusti stan i ostavi ovoga da smrdi, moraće samo prethodno da namesti krevet i prebaci preko njega staro ćebe, pošto će se kerina sto posto ponovo uvalili kako joj vidi rep.

- Znaš gde je *Infarkt*?

- Aaa? Znam šta je infarkt, i dobiću ga ovog časa od ove džukele, ali...

- Kafana *Infarkt*, ispod groblja.

- Ne znam gde je, al' zvuči kao pogodna lokacija. Čekaj, doći ću po tebe, izađi iz kuće za pola sata. Cimnuću te na mobilni kad priđem blizu.

Važno je i da je Kristina prethodne noći odlučila da spusti loptu. Da prekine s vršenjem pritiska na Spasu oko ženidbe, bar nakratko, treba ga malo smekšati, odobrovoljiti, on je sad slobodan čovek, a takvima može svašta da padne na pamet, čak i da ostavljaju sopstvene ljubavnice.

- Maso, budženje - budi ga tog jutra telefonom i predlaže džakuziranje tokom prepodneva, ukoliko Spasa može da je udene između sastanaka. Može, uđenuće je, samo ne zna kad tačno, pokupiće je Tasa, javiće... I Spasoje je, naime, odlučio da spusti loptu, nikakav brak neće obećavati, naravno, ali mu ni svađe sa Kristinom trenutno nisu potrebne.

- Isključiću mobilni - mrmolji glasom koji obećava... ajd' videćemo šta.

Tek, nesuglasice su izglađene, za sada, i Kristina pristupa priprema. Kao i svaka žena kad kreće u kancelariju, s tim što se danas nije previše zamajevala frizurom i šminkom, ne izgleda da će ona kišetina napolju prestati u dogledno vreme, već je težište bacila na donji postroj. Crvena čipka. Pa je u tašnu smotala i neku šarenu krpku koju joj je Spasoje lane doneo sa službenog puta u Mozambik. U nju će da se umota, onako *etno*, a ne u Tasine peškire koji se osećaju na javnu perionicu. Posle će slučajno i da je zaboravi tamo, svaki put će da ostavi neku sitnicu, mic po mic, kad Spasoje primeti da se uselila biće već kasno...

I nije počelo baš romantično. Došli su po nju negde pred podne, prvo je morala da pretrči desetak koraka od ulaza Sekretarijata za finansije do kola, u koja je uletela već mokra do gole kože. Unutra je Tasa pripalio grejanje, šta li, njih dvojica su bili suvi, u kola su sigurno ušli u skupštinskoj garaži, pa je počela da se puši i isparava. Taman se malo zgrejala do kuće, kad tamo, ko da niko u celoj ulici danas nije otišao na posao, nigde mesta za parkiranje. Stao je dobrih petnaest metara dalje i izašao sa njima?! Kristina ga zapanjeno gleda dok sve troje trče prema ulazu, kud je pošao, da neće jamb da igraju u džakuziju? Pa onda pet minuta nije mogao da

pronađe ključ, ono elektronsko otvaranje sa šifrom još nije proradilo. A Spasoje stoji s kesom u rukama, novo laneno odelo koje su prošle nedelje kupovali liči na neiscedenu opiraču, nit romori nit govori, ne požuruje ga, samo cupka.

- Dobro, šefe - konačno progovori Tasa kad su ušli u zgradu - ja samo idem dole nešto da pogledam, pa odoh, biću tu negde u lokalu kad me pozovete. Oko dvojke?

- Nemoj da mi se gubiš, ne znam... - pokuša nešto da kaže mokri Spasoje.

- Bez brige - prekide ga Tasa i već nestade niz stepenice prema garažama.

Pa da, garaža, tek tu sinu Kristini, i, kako je odlučila da bude pitoma, upita najpitomije što je mogla:

- Maso, a što nismo ušli u garažu? Jesmo morali baš ovoliko da iskisnemo?

- Nije ugrađena automatika na vratima, još je na carini. Emir je obećao za desetak dana... - diplomatski gundža Spasoje dok se penju uz mračno stepenište.

Kristina htela da upita je li automatika za vrata u istom kontingentu sa hidraulikom za lift, koja se kiseli na carini već treći mesec, i da l' bi Emir mogao bar sijalice... Ali očuta, i tako nije imala daha dok su se popeli do trećeg sprata.

U stanu je bilo hladno.

- Maso, jesi ti to od jutros luftirao? - i dalje je pitoma Kristina.

- Nisam - odgovara Spasoje i iz one kese vadi flašu viskija, hvala bogu što se setio da je donese.

Kristina zausti da mu kaže kako onda Emirovi prozori slabo dihtuju, i da će na zimu... Pa ipak preskoči, ode u kupatilo da se presvuče. Gde da krene da ostavlja Spasoju mokru odeću po tapacirungu novih talijanskih trpezarijskih stolica, slog bi ga strefio. Na trenutak požele da se umota u njegov čupavi bade mantil, brrr, ali se brzo predomisli, kad se žrtvujemo - žrtvujemo se do kraja, i izvadi iz tašne ono folklorno krpče. Kad se svukla imala je šta i da vidi! Kako je prokislala, njen crveni čipkasti donji veš je pustio farbu, i sad je izgledala ko neuspešno ofarbano crveno uskršnje jaje. Ispsova sve Turke, Kineze, Indonežane... na čelu sa švercerima i sobom štedljivom na nečemu na čemu nipošto ne treba štedeti i stade pod vreo

tuš. Upravo je grebala noktima nasapunjane grudi i guzicu kada je provirio Spasa i strogo zabrundao:

- Šta se ovde događa? - on ne voli da mu neko koristi kadu, nije to džakuzi.

- Smrzla sam se, Maso! 'Oćeš da ti ozebem? - umiljava se Kristina i zahvaljuje nebesima što se setila da navuče zavesu oko kade, taman posla da je Spasoje vidi ovakvu šarenu. Pa brže-bolje počeo nogom da požuruje potočić ružičaste vode koji se slivao prema odvodniku. - Dolazim odmah! Samo da se zgrejem.

- Zagrejaće tebe tvoja maca, ništa ne brini neće ni Spasoje da kvari provod, već samo uze bade mantil sa vešalice iza vrata, i njemu je zima.

Aman, kol'ko je leda natrpao u ovaj viski, pomisli Kristina, izašavši iz kupatila ko *African Queen*, još uvek cvokoćući. Umesto toga reče:

- Ovo vreme nije normalno! Koliko je napolju? Nema više od deset, a skoro će juni. Prekjuče je bilo dvadeset pet!

- 'Odi, sedi kod mene - zavodi je Spasoje, u stvari primećuje da se opet nije dobro obrisala, i da joj je taj čaršav mokr na dupetu, uflekaće mebl. Beli bade mantil bio mu je razdrljen na grudima, pa su njegove bujne kovrdže baš došle do izražaja. Onako muževno, što bi rekla gospođa Despina, da je mogla sad da ih vidi, Kristinu kako se uvalila Spasoju u krzveno krilo. Al' eto, nije mogla, donja etaža nije u staklu, zaklanja ih zid. Popiše po viskić, Kristini sve vreme zubi tandrču o kristal čaše, groznica il' uzbuđenje, ko bi ga znao. Biće da ovde ipak ima nekog izbuđenja, pomisli Kristina, meškoljeći se u Spasojevom krilu i osetivši nešto tvrdo. Što je, nažalost, bio samo mrtvački čvor na kaišu bade mantila, pokazaće se koji minut kasnije, Spasa ga je uvezao onako domaćinski, pod trbuh, udobnije je. Ali to Kristinino međunožje ne kapira, ko kaže da i žene neki put ne razmišljaju 'onom stvari', pa, blesava, hitro odloži čašu, ščepa Spasoja za šapu i povede ga uz stepenice na gornju etažu. Stepenice su zavojite, te se Kristina usput prihvati za... Spasojevog, tek da se ne saplete, i tek da otkrije kako ju je malopre izradila... Kristinina. O, bestraga mu glava, pomisli, a u sledećem trenutku s neznatnim olakšanjem primeti da se iznad džakuzija podiže oblak pare, to je Spasa još jutros navio termostat, bar to!

- Vidi šta je lepo meni moja Masa kupila u Mozambiku! - odvojila se nekoliko koraka od njega, sad je nasred onog onolikog praznog prostora, raširila ruke i vrti se, ko veli, možda se Spasoju zavrti u glavi od afričkih šara i vijuga. On, međutim, samo primeti kako joj se nekoliko kapi vode odvojilo s krajeva kose, koju je malopre istriljala peškirom, al' nedovoljno, i palo na parket. Pa ih neupadljivo razrnaza papučom, da ne razbija atmosferu.

- Zna Spasa šta je lepo - promrmlja dvosmisleno i maši se rukom za mašnu u koju je Kristina uvezala tu stvar na grudima.

I Kristina se maši za njegov čvor podno trbuha, posle je sve bila nedvosmislena strast. Ili bi bar tako izgledala kroz gospođa Despinin dvogled, da ona u tom trenutku nije pribavljala supu. Uistinu, njih su se dvoje uglavnom rvali, neravnopravna borba, jer Spasoja ima onako za dve Kristine, i težinski i zapreminski. Što njoj ovaj put uopšte ne smeta, naprotiv, u svom tom gužvanju Spasa ne može da primeti kako Kristina izgleda kao da je upala u koprive, ono pranje farbe malopre nije haš sasvim uspelo. Te devojka odigra tango sa gorilom, bez muzike, i konačno se, nepovređeni, uvališe u džakuzi.

Gde je, uz mnogo nategnutog smeha i iskrenih uzdisaja, konačno došlo do seksa. Probali su na više načina, nekoliko neuspešnih penetracija, iako je Tasa jutros istresao pola flaše pene za kupanje u džakuzi, da bi se na kraju Spasa našao u nekom poluzavaljenom položaju, samo mu je glava virila iz mehurića, a Kristina odozgo. Započela je oštro, da bi konačno proradio i Spasoje, odozdo, dum-dum-dum, treskao je teškom zadnjicom po pločicama džakuzija tako nemilosrdno da je posle desetak tih dum-dumova izazvao kod Kristine jedan od onih orgazama koji izgledaju kao da se zemlja trese. Čuj, kod Kristine! I on je osetio isto, u istom trenutku, ne pamti kad mu se to poslednji put dogodilo u njegovoj dugoj jebačkoj karijeri. Da žena krikne jednovremeno kad i on rikne. Kao da se zemlja trese!

- Deder, skoči dole devojčice i donesi nam po jednu viskozu! - bio je toliko zadovoljan sobom da je čak propustio da jok kaže da se prethodno obriše, zbog parketa. - Meni tri kocke leda, znaš šta mi je doktor rekao, ha-ha-ha.

Kristina ipak nije devojka bez osećaja za... parket, a i za spoljašnju temperaturu, pa se umota u njegov bade mantil i otetura dole po

piće.

- Živeli, Maso! - kucaju se, dok se ona, ubrzo zatim, mazno spušta nazad u toplu kupku. - Donela sam i flašu - što Spasa nije primetio, držao je oči zatvorene, proživljavao malopredašnji zemljotres. - Možda nam se po sreći danas još koji put.

Nije im se posrećilo. Kao ni gospođa Despini, koja je, istina, zauzela busiju u jednom od uzbudljivih trenutaka, ali nije mogla da otvori prozor, zbog kiše, a kroz kišu i dva stakla, od kojih je ono tamo, njihovo, bilo i skroz zamagljeno iznutra, nije mogla da vidi baš ništa.

Ponajmanje Kristinin razočaran izraz, lica, nakon što je Spasoju, dok su se pola sata kasnije brisali da siđu dole, pomenula one vene-cijanere.

- Nećemo sada o tome, devojčice - odgovorio je autoritativno i još uvek sav samozadovoljan. - Imam sastanak u dva, treba dobro da se osušimo, neću da mi lepotica ozebe.

Na taj sastanak u dva Hari i Mića su stigli tek u tri. Međutim, kako na njega nisu bili ni pozvani, njihov ulazak u *Infarkt* prošao je potpuno nezapaženo. Hari nervozno skida skroz-naskroz mokru jaknu, onaj jutrošnji kineski kišobran nije izdržao ni od ulaza do kola, izvrnuo se i izletela mu jedna žica, pa sad nije ni pokušala da ga otvori, od kola do kafane. Brisači su, srećom, izdržali probu na potop, ali guma oko šoferšajbne nije, celim putem joj je kapala voda na levo koleno, fasovaće reumu, garant. Vidi da je mali Mića, metar devedeset, bolje opremljen. Njegova je jakna neka šuška, pa mu je majica u kojoj ostaje tek napola mokra. Ozbiljno se osvrće okolo, skoro obazrivo, pa se osvrne i ona. Tek da vidi najobičniju zadimljenu kafančugu prepunu... pokislih socijalističkih direktora, eto tako su joj izgledali na prvi pogled. Malo, ili malo više, zadrigli, s kravatama u ef-e, bučni, zatrpani tanjirima, koskama, čašama i flašama. Na drugi pogled primeti da ovde zapravo nema mesta, svi stolovi su najmanje za šestoro, i svi puni, taman zausti da to kaže Mići kad se on obrati kelneru koji im je žurno prilazio:

- Možemo li za mali? - dečko Mićinih godina, i za razliku od svih ostalih u kafani potpuno suv, dobroćudno klimnu glavom i povede ih prema astalčetu za dvoje, priljubljenom uz bok šanka. Verovatno

onaj sto za kojim se inače odmaraju kelneri, eto, nije ni postavljeno, a tu su i nečije pljuge, koje momak sklanja na šank.

- A ti si ovde redovan? - pita Hari dok povlači stolicu.

- Čekaj, ti sedi na ovu, zbog pogleda - Mića predratno galantno izmaknu onu drugu stolicu za Harijetu. - Nevolja je što ti je ovako iza leđa ulaz u wc, ali odatle ne bi videla ništa.

- OK, možda maznem i neku kintu. Da nemaš možda rolnu toalet papira kod sebe, suvog, pa da radimo biznis?

- Nemam - smeje se klinac dok seda, okrenut leđima kafani, ima divan osmeh, na mamu, Mićina mama je bila jedna od najlepših devojaka u banji. - I zaista, često sedim ovde. Važno mesto, za posao, možeš da vidiš sve. Imaju i strašnu baštu, al' kad je lepo vreme.

- Ja ovde ne vidim baš nikog?! - Hari šara pogledom i jedino što i dalje vidi je gomiletina pokislih socijalističkih direktora u nešto novijim modelima odela. Čak i isti tip buke stvaraju, kao nekad, dok je Hari, što po prirodi posla, što po prirodi društvenog života, zalazila po ovakvim mestima. Koja su tada imala normalna imena, uglavnom geografskih pojmova, a ne boleština s letalnim ishodom, budi bog s nama. - Je li, a što se zove...

Ne stiže da izgovori 'infarkt', jer u tom momentu kelner od koga ništa nisu naručili spusti na astal ovalčinu prepunu punomasnog ovčijeg sira, duvan čvaraka i rotkvica, čime joj donekle razjasni pitanje imena kafane.

- Evo, da se mezne nešto na račun kuće, dok ne odlučite šta ćete - govori dok spušta i omanju veš korpu s vrućim somunima. - Šta ćemo za piće? Može za početak neka dunja, kajsija, imamo odličnu dunju...

- Ja ću pivo, šta imate od točenih? - prekide ga Hari, nagodiše se oko miksa, što je Mići obaška zabavno, nije znao da detektivke piju miks. On je za kajsiju. Kelner ode, a Hari upitno pogleda Miću. - Objasni mi lokal?

- Ovde je nekad bila stara kafana *Slavujev potok*, ja je se i ne sećam, zatvorena je mnogo pre nego što sam došao u Beograd. Nije išlo. Onda je pre nekoliko godina Neven taj lokal nasledio od dede, zapravo babe, deda je umro odavno, čim je zatvorio kafanu. I rešio da renovira i ponovo otvori, sredio je i baštu, baba je tu držala

kokoške. Neven ti je radikalni zen budista i vegetarijanac, pa se bori protiv neprijatelja njihovim oružjem, mesištem, kolesterolom u svim oblicima. Najveće porcije u gradu. Još ih direktno zajebava, nazvao kafanu *Infarkt*. A majmuni se primaju ko majmuni. Puno ko oko.

- Da nisi i ti - zbuni se načas Hari, dok gura u usta pregršt duvan čvaraka i pozamašan zalogaj hleba - vegetarijanac? I šta je tebi taj Neven?

- Nisam - posluži se i Mića. - A Neven je... ma gradska faca, znam ga iz viđenja. On se ovde i ne pojavljuje, rukovodi savršenim masovnim ubistvom bumbara iz senke. Ne verujem da iko od gostiju i zna da je on gazda, svi misle da je Guza.

- Mmmm, ko je sad Guza? - pita Hari s punim ustima, iako je to nepristojno.

- Nevenov teča, sad će odnekud da se pojavi, mali debeli trtavi pingvin, šef sale.

- Aha, a... - a u tom trenutku im priđe gorepomenuti Guza i najljubaznije im uvali u ruke po jelovnik, veličine *Borbe*, ali ukoričen u crvenu kožu, i poče da recituje šta sve od specijaliteta dana preporučuje mladoj gospođici i njenom... Gde ga starija gospođa Hari odjeba s kratkim - Dobro, dobro, malo kasnije!

- Eto, to je Guza - potvrđuje Mića očigledno, nakon što su ostavljeni na miru s čvarcima. - Super, sad možeš neupadljivo da osmotriš ekipu, kao, gledaš jelovnik.

- Ne ide to tako ni u detektivskim filmovima - nasmeja se Hari. - Već sam osmotrila ekipu.

- I?

- I ništa, šta treba da vidim?

- Sto u levom uglu, petorica.

- Dobro?

- Lika u pročelju već intimno poznaješ... - Hari baci prekoredan pogled preko jelovnika, neki kabast crnpurast tip, s kosom koju je načeo moljac, tu negde njenih godina, ili nešto stariji, u malo izgužvanom lanenom odelu, dobro, ovde svi izgledaju ko da su prošli kroz monsun, nikad vid'la?

- Nikad vid'la!

- Jesi, jesi, do najsitnijih detalja, anatomskih, Spasa, baba Desin erotski san - Mića se tako zarazno smeje da je i Harijeti počeo da se

trese jelovnik u rukama.

- Pa ne znam ga bez bunde! Polako, ko je to zapravo?

- Spasoje Tripić, gradski Sekteretar za komunalno stambene poslove.

- A to je?

- Mnogo važna funkcija. Idemo dalje, da ne dangubimo, objasniću ti kasnije. Levo od njega ti je Emir - da ne dangubimo, što reče Mića, Emir jednostavno neodoljivo podseća na (Gadarija iz boljih dana. - Pored Emira je Miloje, njegov šofer, telohranitelj, tako nešto, on je nebitan.

- A ono ispred njih je bivše prase od dvanaest kila žive vage, njega sam poznala, ono je bitno? Preminulo od prekomerog konzumiranja ljutih papričica, još uvek mu jedna viri iz usta. E, Emir mu upravo čupa uvo! On je Musliman? - Harijeta vrši direktan prenos Mići scene za stolom pod prismotrom, pošto mu nisu u vidnom polju, on priča napamet ono što je snimio s ulaza. - Kako se sad ono kaže? Bošnjak?

- Beogradski. Desno od Spase je Tasa, Spasina desna ruka. I on vršlja po džakuziju kad mu gazda nije tu, al' on je više baba Milenin tip, nije baba Desin. - Hari malo pocrvene na ovu konstataciju, u baba Milenino i baba Desino ime, što ne prođe nezapaženo kod svevidećeg reportera *Žurnala*. - Ma pusti ih, nek uživaju, slatke su! E, onaj peti, do Tase, ne znam ko je.

- Ijaaaaao! Ali ja znam! - Hari zagnjuri glavu u jelovnik, jer se peti čovek, koji je nešto objašnjavao Spasoju okrenut leđima, drugačije namesti u stolici, taman tako da u njemu prepozna Pidžu, direktora *JKP Pijačna uprava!*

- Ko?

- Moj ortak, geodeta je. Ček', i ovaj Tasa mi je... Studirao je prava i vukao se s Pidžom... U, ala vreme leti!

- Znaš i Tasu? - oduševljen je mali Mića. - Pa da, ako je studirao prava onda s fakulteta!

- Ne, onako u prolazu, tu oko Pidže. Ne poznajem ga. I, ja nisam studirala ovde, nego u Osijeku, posle Više kriminalističke. Uz rad, tako da bi i ti mogao... - a ti bi mogla da ne drobiš detetu, reče sebi u sebi, pa umuče.

- I Spasoje je pravnik, uzgred rečeno - i Mića bi da preskoči ovu temu oko studiranja uz rad. - Piše mu u CV-u, na sajtu Skupštine grada.

- A Emir? Tvoj kolega? Građevinac? - mrmlija Hari pokrivena jelovnikom po glavi i dalje.

- Aha, ko što sam ja miloska Venera. On je studirao veterinu. Oko pola sata. Muvara. Radio je farmerke, na veliko, odatle početni kapital. Priča se da je zapravo lova za prve nekretnine stigla pre desetak godina od rodbine iz Novog Pazara. Ispočetka je to bilo ono kupi jeftino, proda skupo uz higijensko renoviranje, u prevodu fušeraj. Pa onda i prva sitna rušenja, preduzimaštvo... Sad ima projektni biro, četiri lokacije projektuju, petu i izgrade, za prodaju.

- Nesvršeni veterinar drži projektni biro? -zadavi se Hari rotkvicom.

- Pa i ti držiš kera, ovo je slobodna zemlja - zeza se Mića s razumevanjem.

- U pravu si! A Krempita mu dođe ta 'svaka peta', za prodaju?

- Ne, Krempita je... čista zarada, valjda. U stvari, prve dve etaže su Emirove, treća i četvrta Spasine. A ova druga kuća, Krempita II, koju hoće da zida na baba Mileninom placu, Irebalo bi da otplati Krempitu I. To sad samo pretpostavljam, ne mogu da tvrdim. Ako bismo došli do projekata, mogao bih...

- A ti stanovi koje joj je nudio... - Hari se tako dobro bila skembala da uopšte nije primetila priliku od koje se skembava, koja je prešla preko cele sale na putu ka wc-u i upravo se nadvila nad njihov sto.

- Dobar dan, dobri ljudi! - Pidža se obema rukama naslonio na astal i gleda čas Hari čas Miću. - Čestitam, čestitam!

- O, ćao Pidžo, otkud ti? - iznenađuje se Hari potpuno neubedljivo i konačno sklapa ona sabrana kulinarska zlodela, sedam milijardi kalorija na sabiranje.

- Prijava Inspektorka Harijeta rešila da isproba infarkt? Čestitam, dobar izbor - Pidža mrtav ozbiljan geodetski precizno premerava Miću od glave do pete, a Hari pocrvene do vrhova ušiju.

- Ovaj... Da vas upoznam, ovo je moj sestrić Mića.

- Drago mi je, a ja sam Harijetina zaova - pruža mu Pidža ruku, koju Mića prihvata potpuno zbunjeno, rekosmo, Pidža je mrtav ozbiljan. - Promena pola mi je od gelera, iz rata. A sad bih morala da se olakšam. Šta vam dođem za malu nuždu?

- Pošto si veliku već obavio ovde, malu imaš gratis! - Harijeti trenutno uopšte nije do Pidžinog zajebavanja.

- Doviđenja, prijatno! - pozdravi se direktor *JKP Pijačna uprava* i ode iza Harijetinih leđa, u klonjaru.

- Izvini, on je... malo takav - ne zna Hari šta bi rekla.

- Pijan?

- Kamo lepe sreće!

- Stvarno je bio u ratu? - Mića pripada generaciji koja je ratove gledala na televiziji, a čuo je i za sve one sindrome.

- Zaboravi! I izvini. Ponekad nema mere. Ma nikad nema mere! Slušaj, moramo li mi sad ovde da ručamo? Mislim, ako si gladan, OK

- Mića odmahnu glavom. - Ali meni je malo previše... I od ovih čvaraka. Videla sam sve i... Kelner, da platimo!

Napolju je i dalje pljuštalo. Odvezla je Miću do gospođa Despinine kuće, odbila da se popne na kafu i produžila na Novi Beograd. Gde ju je sačekao Reks, već prilično prosušen, za razliku od nje. Oni čvarci su joj teško legli na stomak, pa je zato ona legla na leđa, oteravši prethodno Reksa sa kreveta. Legla i dugo razmišljala ko je ovde lud.

4. Otmica

Ujutro je pozvala Lazu, kako bi ga izvestila da izgleda imaju slučaj. Lukavo je smislila i podelu posla koja joj najviše odgovara. Njega će da pošalje u opštinu, a ona će održavati komunikaciju s Mićom i bakutama. Takozvana sinteza. Mrzi šaltere. Uostalom, još joj je dužan onaj prenos vozila, nek se pokaže sad. Pokazalo se, međutim, da od njega trenutno nema vajde, zbog elementarne nepogode. Procurila im je i kancelarija, i potkrovlje u taštinoj kući, u dečijoj sobi, tako da on još od sinoć dežura nad dva latora. Udaljena kojih desetak metara. Što i ne bi bilo toliko strašno, da ih ne deli dvorište, preko koga on pretrčava na svakih petnaest minuta, ne bi li ispraznio odgovarajući. Hari se na sve ovo smeje, ona je svoj problem s Reksom rešila pomoću kratkog lanca, još sinoć, malo se otimao ali na kraju nije imao kud, sad overava jedan oluk na samom kraju kolonade, ne izlazi na pljusak. Koji ne prestaje?!

- Šta ti je smešno, budalo! Em me je pritisla da tražim majstore, odmah, ko će po ovoj kurokasalici da se penje na krov, objasni mi, em... Jesi svesna da ćemo morati da zovemo majstore i za kancelariju? Otpašće nam pola plafona! Za koju lovu? - Laki je malo nervozan.

- Pa viš da imamo slučaj! - hrabri ga Hari, inače potpuno nesklona otimanju love od dece i staraca.

- Lator! Brišem! Jebo te slučaj! Čujemo se kad prestane da pada - otrča Laza put dvorišnog latora.

A Hari odluči da se informiše kad bi to moglo da se desi, te upali kantu. Školski program - reklame - fudbal, treća španska liga - dve-staosma španska serija - film... Aha, evo ga, *Gradska televizija*, tzv. *GTV*! Lepojka koja inače frflja vremensku prognozu ispred ciklorame, pa Beograd uvek pokaže tu negde oko Madagaskara, al' šta to ima veze, ima dobre noge, sada je obučena u crveni šatro lakovan plastični kišni mantilić, ima i odgovarajuću kapicu i čizmice, i gura u usta mikrofona nekom tipu, sivom u licu, koji sedi kraj monitora.

GTV

Ovaj...

Izgovori čovek, a mikrofon brzo promeni usta, vrati se na ona na-karminisana?

GTV

Dakle, da ponovimo, iz polja permanentne ciklogeneze iznad Islanda stiže nam ciklon, ovaj ovde...

Crveni noktić u tonu s mantilićem pokazuje nešto na monitoru.

GTV

A nas tradicionalni anticiklon s Antila, na čijem se obodu nalazimo, i koji nas štiti u ovo doba godine, zakazao je tako da... Recite, kada će da prestane da pada?

Mikrofon na usivelog meteorologa.

GTV

Ovaj...

Pokuša čovek ponovo, i opet hop.

Dakle, da ponovimo, padavine se nastavljaju u kontinuitetu, a službe za zaštitu od poplava nalaze se u punoj pripravnosti...

Hop, Hari promeni kanal i pomisli jebi se budalo! Zvr, zazvoni telefon, Hari pomisli jebi se i ti, ali ipak podiže slušalicu. Možda je stvarno pao plafon u *Lucky Charm-u*. Nije, Mića.

- Čao drugar! Gde si namislio danas da me vodiš? U luna-park *Šlog*? Ne izlazim nigde, uvukla mi se vlaga u kosti, odmah da ti...

- Stani, Hari, ozbiljno je! - Mića najozbiljnije ozbiljno zvuči. - Nestala je Milena.

- A?

- I, to nije sve. Ovaj... Škljocnula je Krempita.

- Ko je škljocnuo a ko nestao ništa... Ispočetka! Ajde, profesija reporter, jasno, izveštaj! - Hari se uspravila na kauču.

- Milena se sinoć nije pojavila kod baba Dese. Obično svrati. To i nije bilo posebno uznemirujuće, jer... Dobro, nema veze. Ali jutros nije donela hleb i novine, nije došla na kafu. Malopre smo sišli zajedno, nema je. I... Ne znam, trebalo bi da pogledaš, baba Desa je izbezumljena. I sad još s tim taocima...

Molim te da dođeš!

- Ajdemo jedno po jedno. Šta ste zatekli u kući? Je l' tamo sve u redu? Možda je prosto negde otišla, pobogu!

- I jeste i nije. Mislim u redu.

- Prvo šta *nije* u redu? - nervira se Hari, sad joj postaje jasno zašto su novine onako sve pobrkane, to je od zbrke po novinarskim glavama.

- Pukotina. Proširila se. To je to drugo, izgleda da je škljocnula Krempita i povukla... Tamo je trenutno sigurno dvadeset radnika, nije ih toliko bilo ni dok su gradili. Nešto se dešava. A...

- Stoj! Prvo gospođa Milena. Dakle, da ponovimo - vidi, sad sam počela ko ona iz vremenske prognoze, pomisli Hari - u kući niste zatekli ništa neobično sem te pukotine koja se, kažeš, proširila. Koliko?

- Šta ja znam, ali izgleda grozno. Ja nisam ulazio kod baba Milene sigurno mesec dana pa ne znam...

- Dobro, to ne mora ništa da znači. Idemo dalje. Šta ti je to škljocnulo? Ne razumem?

- Bojim se da je krenulo klizište! Vidiš, kad su fundirali Krempitu, oni nisu...

- Stoj, tek to ništa ne razumem. Probaj srpski!

- Pa srpski ti i kažem, kao kad ti škljocne koleno, pa izgubiš ravnotežu ili... Ma nešto se događa, da vidiš koja je frka tamo, evo gledam kroz dvogled, samo ulaze i izlaze i... - možda je grupni seks, htjede da upita Hari, al' gde da se zeza, Mića je očigledno uzbuđen.

- A kakve taoce si spominjao, mame ti?

- Čekaj! - pa je Hari malo pričekala, dok ponovo nije začula Mićin glas, sad mnogo tiši. - Zatvorio sam se u kupatilo. Baba Desa tvrdi da su noćas u Krempitu uveli neke taoce?! Ništa me ne pitaj, tako kaže. Videla je, navodno, sa prozora svoje sobe, ali to je prvo iskosa, njena soba gleda na ulicu, morala bi dobro da se nagne kroz prozor ne bi li imala pristojan pogled na ulaz u Krempitu, što sumnjam da je uradila, zbog kiše. Drugo, pola uličnih sijalica ne radi, uključujući i onu Emirovu, tako da je tamo mrak. Sve to uopšte nije pominjala dok nismo malopre sišli i videli da baka Milene nema. Sad tvrdi da je videla dvojicu ljudi koji su iz nekog kombija izveli tri taoca i na silu ih ugurali u zgradu. Misli da je i Milena među njima. Da je Emir pokupio ljude koji neće da prodaju placeve...

- Jebote! A što bi dovezio Milenu kombijem kad joj je kuća na deset metara odatle?

- I ja sam joj to rekao - šapuće Mića. - Ona mnogo gleda filmove i...

- Očigledno! Nego...

- Nego ću ja sad da pokušam da iskoristim ovu gužvu i uvučem se u Krempitu. Kažem ti, tamo je ko na železničkoj stanici. Da pronjuškam šta se zbiva, a malo i nju da smirim, makar po pitanju kidnapovanja. Tebe molim da dođeš, jer ovo što Milene nema nije zezanje, nema običaj da se gubi.

- U redu - reče Hari i u sebi opsova sopstvenu majku, što se hvali po komšiluku ćerkom detektivkom. Kako sad da zagubi klijentkinju koju joj je poturila mama, na kvarno? - Nego, reci mi, da li je tu osim radnika i neko od zločinaca?

- Kojih zločinaca? - uplaši se mali Mića, sam u kupatilu.
- Onih što si me juče vodio na gledanje, Emir od Novog Pazara ili Gorila od Singidunuma?
- Ne znam - odahnu Mića. - Mislim da nisu, sudeći po kolima. Ništa se ne vidi od ove proklete kišurine.
- OK. Možda bi bilo bolje da me sačekaš, da uđemo zajedno.
- Ne, ne, lakše ću sam, ne brini. Ti, ovaj... kako da kažem... skrenula bi pažnju, biću neupadljiviji sam - Hari zausti da upita čime to ona skreće pažnju ali ne stiže. - Praviću se da sam tu nekim poslom, izgleda da ni oni ne znaju šta rade, muvaju se bezveze, opšta zbrka. Hajde, nađemo se kod baba Dese, pa da vidimo šta ćemo dalje.

Piljar iz prizemlja je sve preduzimljiviji i preduzimljiviji. Hari je već tog drugog dana potopa kod njega našla i kurton-kišne mantile, providne, opet kineske, iz Bloka 70, dvesta pedeset dinara, ni prineti onom crvendaću koji je imala devojka iz televizora, ali će valjda poslužiti bar za pretrčavanje do kola. Sa gađenjem primeti da je parčence najlon kese, koje je ispalo dok je razmotavala mantil pred piljarnicom, zapravo marama, pa malo razmisli i ipak to zaveže na glavu, jedva je spakovala svu onu svoju čupavu kosu.

Yugo je upalio iz trećeg puta, Hari je pokušala da se u njemu nekako oslobodi mantila, ali kako je povukla driker on joj je ostao u ruci, prvi, drugi, treći, pa ga je besno strgla sa sebe, prvo je otpao rukav. Gurnula ga je pod suvozačko sedište, sad je i ono mokro, od tuče sa mantilom! Cimnu i onu maramu s glave, ona se pokida i iskvasi retrovizor, sreća te je imala papirne maramice u rancu. Bezveze, kao da se nešto pa vidi u retrovizoru, sem vodene zavese. Posle je, celim putem, naglas psovala sve manijake grada Beograda, uključujući i sebe samu, koji su po ovom vremenu našli da se vozažu okolo, a nemaju amfibije.

Skoro pred ciljem, u jednoj uličici za koju je imala osećaj da je možda na tri ćoška od Krempite, samo osećaj, jer ništa sem njega nema, ne zna ni kako se ulica zove ni kako je do nje stigla, svakako je mnogo saobraćajnih znakova do nje zanemarila, ispreči joj se jezero?! Onako, dva metra u prečniku, nasred puta. S beogradskim rupama se nije zajebavati, naročito kad su pune vode, lako posle

možeš da se vodiš kao nestao, gleda s koje bi strane mogla da je obiđe. Možda ipak zdesna, polako, ako se popne na trotoar tik uz kuću... Taman je hirurški precizno izvodila tu složenu operaciju, kad pravo kroz rupu prolete jedan visoki džip i okupa *yuga* od krova do točkova, pljas! Dok se niz stakla slivala kaljava vodurina motor samo dvaput reče kašljuc-kašljuc i ugasi se! U božju lepu mater! Kresala, kresala, ništa, čekala pa kresala ponovo, udarala pesnicom po volanu, dobro, to je bilo potpuno iracionalno, nego... Mobilni, taksi! Jeste, baš će da joj dođe taksi! I gde? Jedna kola za rupu ispod Vuka, molim! Ne zna ni gde se nalazi. Kiša je već donekle oprala blato sa stakala, ali ni na jednoj od okolnih kuća ne vidi tablu sa imenom ulice. OK, dole levo je Dimitrijala, ali koliko je odmakla od Grobljanske? Ništa joj drugo nije preostalo nego da pozove Miću, uz sav rizik da mu upropasti akciju u Krempiti.

- Alo, Hari je. Gde se nalaziš? Ako ne možeš da pričaš samo slušaj...

- Kod kuće sam, u redu je.

- Vidi, ja sam zarobljena u rupi. U stvari pored rupe. Crkla mi kola. Čekaj, sad zvučim kao - htela da kaže kao ti malopre, ali ne reče. - Ovako, nalazim se tu negde u kraju. Negde na stotinak metara od tebe, s gornje strane, ali ne znam tačno gde sam, a ne bih da lutam nogama. Nasred ulice je rupetina i bara. Ispred mene na desetak metara s leve strane je novi objekat, jedna bela, šampita, tri sprata, teget ograde na terasama. Ostale kuće nemaju osobene...

- Mnogo si mi pomogla, pa po celom kraju su rupetine! I nove bele. Čekaj me tu! Sedi u kolima i čekaj, dolazim po tebe, naći ću te! - e, ovo je zvučalo muževno, pomisli Hari i nasmeja se od muke.

- Ali... - pokuša da povрати svoje žensko detektivsko dostojanstvo, bezuspešno, Mića je već prekinuo vezu.

Da bi se pojavio za desetak minuta, Hari je baš gasila drugu pljugu i pitala se koji to idiot vozi bicikl po ovom... Nije bio idiot, bio je Mića, i nije bio bicikl, nego tandem?! Pravi pravcati crni tandem, starinski, s pletenom korpom za pijac ispred upravljača, ko da je ispao iz nekog nemog filma s klavirskom pratnjom, dobovanje kapi po krovu?! *Yuga!* Stao uz suprotni ivičnjak i maše joj?! Na tren pomisli na onaj mantil u delovima ispod sedišta, ali odbaci glupu ideju i hrabro izađe na kišu.

- Reci da ne voziš bicikl! - dovikuje joj Mića dok ona zaključava beskorisni auto.

- Vozim - odgovara mu i obilazi rupu u širokom luku. - Ovo, zapravo, nisam probala.

- Sedaj pozadi! I evo ti kišobran. Možeš da držiš upravljač jednom rukom? - Hari tek sad kapira da je u korpi do malopre stajao ogroman muški kišobran sa drškom od bambusa, tandemov ispisnik, iz nekih solidnijih vremena.

Stvarno ogroman. Kada se popela na bicikl i otvorila ga, pod njim su bili i Mića, i ona, čak i njen ranac koji je okačila na leđa. I nije imao nikakvu tendenciju da se izvrće, lomi, štiti je od kiše, radio ono što su kišobrani nekada radili. U neka solidna vremena. Pokazalo se, takođe, da vožnja tandema u tri ruke i s jednim kišobranom i nije tako komplikovan sport. Malo je bilo zajebano na nizbrdici, Hari je samo prestala da okreće pedale i pustila viteza Miću da reguliše situaciju. A i Krempita je stvarno bila iza tri ćoška, osećaj je nije prevario.

- Mićo, ti si moj vitez! - zeza se Hari dok su silazili sa bicikla. Raspoloženje joj se izvrnulo naopačke, ova mala avantura ju je toliko razveselila da je zaboravila i na crknut *yugo*, i na nestalu gospođa Milenu, i na... Na to koliko ima godina.

Uneli su ga zajedno do visokog prizemlja smejući se, Mića ga je lancem vezao za gelender podrumskih stepenica, a onaj tip iz fotokopirnice u liftu ih zapanjeno gleda, kao da su oni komičniji prizor od njega.

- Šta je bilo u Krempiti? - pita Hari dahćući, dok se penju kod baba Dese.

- Nisam uspeo da uđem. Pokušao sam sa jednom grupicom radnika, ali u ulazu stoji obezbeđenje, pitali su me šta tražim i ko sam. Mislio sam da je bolje da ne vadim novinarsku legitimaciju, onda bi me zapamtili. Pravio sam se da sam pogrešio zgradu.

- Pametno - trokira Hari u prvoj brzini. - A jesi pitao nekog napolju šta se događa?

- Jesam jednog, rekao mi je 'Jebaga, bajo, sranje!' i ništa drugo.

- E, stvarno jebaga sranje! Bajo! - složi se Hari s nepoznatim dunderom, ne zna se oko čega.

Gospođa Despina ih je sačekala na vratima sva uplakana.

- Uh, uh, dobro je da ste stigli, živa sam se pojela, sad i zbog vas dvoje. Ajde skidajte se, sad ću fen da donesem, vi Hari dođite sa mnom da vam nađem nešto suvo...

Nedugo zatim okupili su se oko trpezarijskog stola. Mića u trenerci, Hari u njegovoj majici i gospođa Despininom porhetskome šlafroku na ćurke. Čarape su joj nekim čudom ostale suve, dobra patika je iz raja izašla, razmišlja Hari, i dobri bivši muževi, on joj je ove patike poslao za rođendan iz Amerike.

- Super ti je prevoz! Otkud ti? - Hari je još pod utiskom vožnje tandemom.

- Ha, na njega je pala baba Desa, četrdeset devete. Njen pokojni muž ga je napravio od dva nemačka, vojna.

- Jeste, imali smo Nemce u zgradi, za vreme rata - unosi gospođa Despina čaj, još uvek sitno šmrcajući. - Ostavili su ta dva bicikla u podrumu, sakrili, nikad nisu došli po njih, ne znam šta je posle s njima bilo. A moj Dušan, on je bio kolega sa studija mog brata Jove, vario je siroma' tajno po podrumu cele zime, četrdeset devete, da bi me na proleće iznenadio. On je prvo od mog oca zatražio te bicikle, pa tek onda moju ruku!

- U Košutnjaku, posle probne vožnje - zeza je Mića, koji je ovu priču čuo bar sto puta, pa ne bi i sto prvi.

- Ti mali da ćutiš! Drugo je to vreme bilo... - gospođa Despina bi baš da nastavi, ali se ni Harijeti baš ne sluša.

- Znači, sad ga ti voziš? - pita Miću. - Možda i tebi padne neka. Na njega ili sa njega.

- Retko. Imao sam samo jednu devojkicu koja je vozila bicikl, ali kratko. Ponekad s jednim ortakom izvozam turu, ali ga redovno održavam. Vidiš da ume da bude od koristi kad je frka.

Čaj je bio jak, sladak, vruć i prepun ruma za kolače, onog mirišljavog, od čega je Harijeti momentalno pripala muka, izgleda i Mići, šalje joj jedan sapatnički pogled, ali gde sad da odbiju baba Desu, krajičkom maramice briše malecku suzu dok seda na kraj stolice.

- Dobro, da vidimo - Hari bi da pređe na stvar. - Ima li gospođa Milena rođake, prijatelje, nekog kod koga je jutros mogla da ode? I da se tamo zadrži zbog kiše, na primer.

- Radmilu sam odmah zvala...

- To je baka Milenina sestra - objašnjava Mića.

- ...nisu se čule pet dana. Nije dolazila - šmrc-šmrc.
- Dalje? - Hari bi sad da izvadi blokče i beleži, ali nema blokče.
- Zvala sam i Ružu, ona je u banji. Čak sam i Danu okrenula, bolje da nisam, veštica jedna, pitala me zar Milena nije davno umrla. Njih dve su se pre neku godinu zakačile pa... Jedino onaj kavaljer s Tašmajdana, ali oko njega je bila sva tajanstvena. Ma... ne bi Milena nikad otišla u kuću nepoznatom muškarcu!
- Kako nepoznat, kad se zove Svetozar? - meša se Mića.
- I šta još o njemu znamo? Ni da l' je udovac, razveden, ima li dece, gde stanuje... Mogla je i da ga izmisli, kakva je, samo da bi mene naterala da izađem s njom na Tašmajdan. Kog ću đavola na Tašmajdanu, ko da nemam ovde sto poslova...
- I dvogled - reče Mića isto ono što je Harijeti palo na pamet. A baba Desa pocrvene. - Hari, slušaj, ja sam malopre kad sam pokušavao da uđem u Krempitu svratio i u samišku, gde kupuje hleb i mleko svako jutro. Nije dolazila. Ni novine nije kupila.
- Ma ja vama kažem da je nju onaj Turčin tamo zarobio! Videla sam svojim očima! - uzbuđeno će gospođa Despina.
- Jeste, i odveo je u harem! - ljuti se Mića, al' nekako nežno.
- Mnogo mi se ti razumeš u Turke! - ljuti se i baba Desa, al' nekako bespomoćno.
- Polako - prekida ih Hari. - Jeste li videli baš gospođa Milenu ili ste videli... Nekog?
- Nisam videla nju, bio je mrak. Nego, bila su dvojica, otvorili su zadnja vrata od nekog... kamioneta, isterali neko troje i... Gurali su se! Ti ljudi nisu dobrovoljno ušli, živa vam stojim! Ona je tamo! - odmahnu maramicom u nedefinisanom pravcu.
- Prvo i prvo, ne vidim zašto bi je vozili bilo čime deset metara?
- Pa ako su ih prethodno negde mučili! - ovo je već bio ozbiljan jecaj.
- Drugo i drugo, vidite da je Krempita danas puna ljudi - uzgred, Hari nije videla nikog dok su dolazili biciklom. - Ne drže se zarobljenici na prometnim mestima.
- Ne znam! - uplakanu babu je baš teško razuveriti.
- Bili ste s Mićom u njenoj kući. Razmislite dobro, da li ste videli neke tragove borbe, nešto što nije na svom mestu, nešto nedostaje...

- Mantil, kišobran, kaljače, tašna - izrecitova spremno gospa Despina.

- Odlično, izašla negde na kišu. Taoci ne nose kišobrane. A ta pukotina koju mi je Mića spomenuo? Koliko se proširila, i kada?

- Ne znam, mnogo. Al' ja kod nje u poslednje vreme retko idem, zbog stepenica, dolazi ona ovamo, pa ne znam. Pričala je da je strašno, al' to što smo videli je još strasnije.

- Od čega?

- Ne znam! - opet brižnu u plač.

- Kad smo već kod pukotina, izgleda da je akutno. I ona u mojoj sobi se širi - umeša se Mića. - Maltene na moje oči. Još malo pa ću gledati Novo groblje s jastuka.

- Jezik pregrizao! - trgnu se baba Desa. - Pomeri se s mesta!

- Ništa, ovako ćemo - odlučuje Hari. - Mića i ja ćemo ponovo pogledati, možda se vratila, a onda ćemo otići da potražimo Emira. Te pukotine će nam biti dovoljan razlog...

Mića je već skočio na noge lagane:

- Deso, sedi ovde i čuvaj telefon. Doći će ti Anica posle posla, da bude malo s tobom. To je moja tetka, baba Desina ćerka - objašnjava Harijeti. - Idemo bajkom, ili...?

- Ne mogu bajkom u šlafroku - izvinjava se Hari. - Zovi taksi, dok se presvučeni.

- Ja sam vam obesila farmerke i stvari u kupatilo da se suše. Navila sam grejalicu, do sad su se već...

Do sad se njen najbolji kašmirski džemper već skupio, bi bio taman šestogodišnjaku, konstatuje Hari, pošto ga je gospođa Despina okačila tik uz užarenu grejalicu. Farmerke su bile tople i vlažne, jedva je i njih navukla, pozdravila je upala jajnika, a jakna skoro suva, neće još dugo biti.

- Čudo da si dobio taksi - čudi se Hari dok silaze na ulicu.

- Znam neke tajne brojeve - smeška se Mića. - A i vožnja je dovoljno dugačka.

- Gde smo tačno pošli? Gde je ta Emirova firma?

- Na Novom Beogradu, kod ušća.

- E, do ku... Izvini! Ostavljam kola u tri lepe, pokvarena, a idem u druge tri lepe, kući. Ja sam u Bloku 44. I, u jebote, izvini, koliko li

košta taksi donde? - Hari poče da pretura po rancu tražeći svoj hronično praznjikav novčanik.

- Ne brini, imam taksi-blok, *Žurnal* časti. Imamo svoje taksiste. A za uzvrat će sutra dobiti i ekskluzivnu vest da je škljocnula Krempita. I što se kola tiče, ne brini. Ostavićeš mi ključeve, imam poznanika auto-električara, u kraju, duguje mi...

- Voziš? - pita Hari sumnjičavo, kao da je Mići pet, a ne dvadeset pet, otprilike.

- Vozim kad imam šta.

- Ti si mali stvarno... Koristan! Što takvih frajera nije bilo u moje vreme? -izlaze na ulicu, a Mića otvara deda-tečin kišobran, onaj što radi.

- Nema ih ni danas - skromno odgovara Mića i podiže lakat da ga Hari uhvati pod ruku.

Taksi je, začudo, stigao toliko brzo da su uspeli jedino da provere baba Mileninu kapiju, zaključano. U Krempitu su upravo unosili neki motor sa kamiona, taksi je morao iz ulice u rikverc.

- Pa da, pumpa! - vrti Mića glavom. A Hari ništa ne pita, i tako ne razume.

Emirova firma, koja se zove *Doxiadis* po nekom čuvenom grčkom urbanisti, kako joj je objasnio Mića, smestila se baš urbanistički zgodno, u zaštitno zelenilo uz Bulevar Čiji-je-Da-je, *at the moment*, onaj što od Brankovog mosta vodi u Zemun iza Palate federacije. Tipičan primerak moderne divlje gradnje, staklo-metal, i poneka fosna oslonjena na cigle. Pomoću kojih je neko napravio klimavi prelaz preko žmičkovog travnjaka, od ivičnjaka Bulevara do ulaza. Jer, *Doxiadis* stoji na travnjaku ko ispušten iz dirižabla. Nigde parkinga, staze, lud neki Grk. Ili lude urbanističke službe Novog Beograda, izeš ga ko je luđi. U povelikom privremenom objektu, nadajmo se da je privremen, pola prizemlja zauzimala je recepcija. Drugu polovinu projektni biro, skroz kompjuterizovan, rekla bi Hari na ofrlje bačen pogled kroz ragastov bez vrata. Tu su još i otvorena vrata neke sporedne mračne prostorije, i stepenice za gornji sprat, koje rastu nad glavom devojke za prijemnim pultom. Zbog kojih je veći deo recepcije neupotrebljiv, opičila bi glavom o gvozdene nosače ili drvena gazišta kad bi se tu podvukla, pa su valjda zato s

te strane pulta naređane desetine i desetine debelih projekata u tamnozelenom povezu. Pod od lažnog mermera blista, za razliku od izraza lica spremačice koja ga je upravo prebrisala, a sad su joj Hari i Mića uneli spolja blata na lopate.

- Dobar dan, kako ste? - Mića rešio da šarmira mrzovoljnu recepcionerku, ne čeka odgovor. - Ja sam Pantić, došli smo do Emira.

- Direktor je na sastanku - ne prima se devojka, gleda kroz Miću, tek Harijetu ne zarezuje.

- Nema problema, sačekaćemo ga! - Mića je promenio ton, osvrnuo se oko sebe, ugledao dve foteljice i stočić i uputio se prema njima. - Izvoli Hari, sedi.

- Ali to može da potraje - zbunila se devojka ovolikom novinarskom bezobrazluku, za koji ona i ne sanja da je novinarski - a vi nemate zakazano, tako da je besmisleno...

- Nema problema, imamo vremena - Mića je još malo zaoštrio, Hari ćuti i posmatra ga, red njega, red zanemelu devojku, red dedatečin kišobran koji se cedi po lakiranom falš mermeru, i hoće da prasne u smeh. Devojka ipak zausti nešto da kaže, na šta Hari skoči, tako naglo da se mala prepala, i zgrabi sa gomile projekata pikslu koju je malopre primetila. Pa se mirno vrati, sede u fotelju i potraži cigare po rancu. Mića joj džentlmenski pripali pljugu, uze i on jednu, iako ga do sada nije videla da puši, zavalali se i pruži noge do pola predvorja. Odličan smo tandem, pomisli Hari, za nerviranje osoblja. Omladinka je blenula u njih ceo minut, pa pokušala još jednom:

- Ubeđena sam da direktor danas neće imati vremena da vas primi. Ako biste zakazali...

- U redu je, pokušaćemo - izjavi Mića, sad on gleda kroz nju. Recepcionerka sleže ramenima, sede i vrati se nekom časopisu koji je prethodno čitala.

Tek da im omogući da prislušuju šta se u birou iza njihovih leđa događa.

- Ja ovo bez Emira ne mogu da odobrim! - krešti jedan uzbuđeni ženski glas.

- Urazumi se, ženo, shvataš li kakva je situacija - viče jedan iznervirani muški glas. - Potpiši kad ti kažem!

- Shvatam kakva je situacija, takva da će nam blokirati račun, ako potpišem, a onda će Emir meni...

- Neće ti ništa. Ali ću ti ja, ako se nešto desi, otkinuti glavu tupavu, iz zatvora ću ti glavu otkinuti, razumeš li šta ti govorim? - više čovek još glasnije.

- Nemojte ljudi... - začu se i neko treći, na šta mu prvo dvoje stereo dreknuše da umukne.

- Evo ti, potpiši sam, na, na, potpiši, baš me briga! - krešti žena. - Ja neću!

- Znaš da moj potpis... Završiću na robiji zbog tebe, budalo!

- Kad si potpisivao sve ono što si potpisivao, nisam ti ja trebala. Sad završavaj gde god hoćeš, ja neću da završimo pod blokadom, ja sam prema svom poslu odgovorna.

- Kurcu si ti odgovorna!

- Gde je on kog kurca uopšte, ceo dan? - začu se i četvrti glas, opet muški, a vlasnik glasa, Miloje, Emirov šofer, izlete u predvorje i u prolazu dobaci recepcioneriki - Idem opet kući, da ga tražim. Ako se pojavi, ili javi, zovni me na mobilni, odma'!

- Važi - odgovori devojka već zatvorenim vratima.

- A da krenemo mi ipak? - okrenu se Hari Mići.

- Važi - ponovi i Mića devojčine reči, i ustade.

Uspeli su jedino da vide Miloja kako je, već prešavši preko Bulevara, propao u travnjak sa druge strane, kraj nekog grmlja?!

- Verovatno neki od ulaza u garažu Palate federacije, sigurno tamo ostavljaju kola, vidiš da ovde nigde... - razmišlja naglas Mića.

- Da uđemo i proverimo? - predlaže Hari.

- Mnogo bi ušli, pored njihovog obezbeđenja. Ne bi nas spasao ni deda Duletov kišobran!

Koji ih je, međutim, uspešno spašavao od kiše, sledećih... Dugo. Taksija nije bilo ni od korova, Mića je pokušao i sa tajnim brojevima ali je mreža bila u prekidu.

- Nikad mi nije jasno ni zašto obični telefoni ne rade kad je kiša. Pokvase se žice?

Šta se sad pokvasilo, vazduh? - gundža Hari. Da ne bi stajali u mestu i čekali da padne plafon, besmisleno jer je nebo već palo, krenuli su polako peške prema Brankovom mostu.

Gde su se i rastali. Mića je uleteo u autobus 65, s ključevima *yuga* u džepu, a Hari i deda-tečin kišobran su prešli na drugu stranu ulice i još malo sačekali 68, koji ih je odvezao do Rekse i na temeljno

sušenje. Dogovor je bio da Mića s ortakom sredi auto i doveze se njime kod Hari, posle... Videće šta će.

5. Taoci

Još prethodne večeri Spasa je javio Tasi da će prespavati kod Kristine, pa da mu onda ujutro tamo donese čist veš, košulju i bordo kravatu. Izgovorio je to onim istim šmeckerica tonom kojim im je u *Infarktu* preporučivao džakuzi kao uniseks afrodizijak, istina je, zapravo, malo drugačija. Žiga ga bubreg, a njegov privremeni momački krevet u stanu nije baš najudobniji. Kristinin, devojački *queen size*, je neuporedivo bolji, zaista će hitno morati da preduzme nešto oko nameštanja stana, onaj Tasin stolar-pecaroš ga je baš presvirao sa gnjavažom.

Tako se Tasa, koji je loše spavao, razdražuje ga kiša, našao u Krempiti još u sedam ujutro. I odlučio da se prvo malo relaksira u džakuziju, makar i sam, ima vremena, Spasa ima prvi sastanak tek u devet. Sa radošću konstatuje da je šef juče iz njega i vodu ispustio, pa ne mora on da je menja. Plaknu malo tušem za njima, podesi temperaturu i mlaznice na najjače, i ode do police da odabere penu za kupanje. Lavanda, može, muški. Od šištanja vode jedva je čuo mobilni, pitaj boga koliko je zvonio, dole, ostavio ga je na kuhinjskom pultu gde je pio mleko. Sjuri niz stepenice već napola razgaćen, *missed call*, jebi ga!

- Kristina?! Uzvрати poziv, s punom koncentracijom, nemoj da je Spasoje rekao njemu da je s Kristinom, Kristini da je s njim, a on otišao...

- U Urgentnom smo! - zavija Kristina ko kola Hitne pomoći. U stvari, ne zavija ona nego telefon, ona je samo van sebe. - Spasi je noćas krenuo kamen iz bubrega, zvali smo 94, čekali smo ih pola sata, da ga prebace. On nije dao da budim tebe - Kristina zvuči optužujuće - a njima tamo ništa nije značilo to što im govorim za koga ih zovem. Videće već svoje kad...

- Kako je on? Treba li nešto da preduzmem? - nadam se da ne treba ja da smenjujem Ministra zdravlja, u Kristinino ime, pomisli u nastavku.

- Naravno da treba, što bih te inače zvala? Punjač za mobilni, toaletni pribor, peškir, čistog veša, pižamu, da znaš samo u kakve su ga rite obukli. Ne, dve pižame. Tri! Preznoji se od bola kad krene napad, sve mokro na njemu, i čaršav pod njim, ma koji čaršav, to je krpa, donesi i posteljine!

- Ne mogu tri pižame, ima samo dve - nemoćno će Tasa.

- Kako dve? - zbuni sa Kristina.

- I od te dve jedna je na pranju, po podne treba da podignem - pre-slišava se Tasa.

Još su celih deset minuta prebrojavali Spasine donje preobuke, pa posle Tasa pakovao veliki *samsonit*, onaj za službene puteve, i to je potrajalo, kada se konačno setio kako je gore ostavio džakuzi da se puni, ma ni tad se ne bi setio, nego je primetio da cima kofer prema vratima samo u gaćama, bez pantalona.

Trk uz stepenice, tamo voda kulja iz svih slavina ko šašava, a bazenče prazno?! Dobro, ne baš prazno, al' nema više od dva prsta vode?! Pažljivo sve pozatvara i zapanjeno gleda kako voda nestaje u bar centimetar širokoj raselini na dnu džakuzija?! Kako je malopre nije primetio, dok je plaknjavao švalerski obor? Nešto i nije obraćao pažnju, ali ipak...? Hm, ta se tajna uči još iz poznavanja prirode, ono, da se sva tela na toploti šire a na hladnoći skupljaju, doseti se još malo pa pravnik, još malo pa četrdesetpetogodišnji, a baš je nadig'o temperaturu, što jes'-jes'. E, šefe, nisi poter'o samo kamen iz bubrega juče, pomisli s neskrivenom zavišću. A mislio je da Spasa laže, dok se hvalisao po *Infarktu*.

Posle, iz kola, zove Emira. Da mu kaže da hitno krpi džakuzi kako zna i ume, ne treba šefu sad još i ta sekiracija. Nedostupan. Pa da, nema još ni osam, spava. Okrene ga na kućni, gde mu Emirova hanuma saopšti kako je on otišao u kancelariju još u šest, ne zna zašto. U *Doxiadis-u* niko ne diže slušalicu?! Na kraju potegne i Miloja, nevoljno, ta ga džiberčina kumodraška, ipak je Tasa Vračarac, neverovatno nervira. Miloje je kod kuće, čeka Emira da ga pozove da ga vozi na posao?! Ponovo okrene *Doxiadis*, sada se javi neki tip, inženjer-ne-znam-koji, al' Tasa ima respekt prema tima koji su studirali tehniku, pa mu objasni da je procurio džakuzi, bez kako i zašto, i naredi mu da to hitno prenese Emiru. Spasoje je u bolnici, bolje da se to reši dok ne izađe.

Kristinu je zatekao kako sedi na drvenoj klupi u bolničkom hodniku. Nije delovala baš reprezentativno u tom okruženju, imala je istu zelenkastu nijansu na licu ko masna farba na zidovima.

- Gde je šef? - pita Tasa, sav zaduvan od one koferčine.

- Odveli su ga na snimanje, trebalo bi uskoro da se vrate. Unesi to u sobu, tu preko puta - reče umorno. - Nemoj da raspakuješ.

- A što vi čekate tu, a ne...

- Zbog izbodenog, plašim se.

- Čega se... - ali Kristina samo odmahnu rukom, nije bilo vajde da ispituje dalje.

Izbedeni je ležao na leđima, ispod iscepane i potpuno krvave lihtplave košulje videli su se tragovi intervencije, gomila gaze prilepljena flasterom. Kraj jastuka su mu u providnoj najlon kesi, s priklačenom žutom ceduljicom, ostavili šrafčiger, takođe sav krvav, valjda dokazni materijal. Kako je Tasa spustio kofer kraj drugog, praznog, kreveta, izbedeni se s mukom pridiže na jedan lakat i zarezha:

- Gde je crnka? Dovedi je, moram nešto da karam!

Tom je prilikom izbečio mortus pijane oči na Tasu, zakrvavljene, dakako, pa se ovaj nesrećnik, koji se krvi plaši, jedva održao na nogama. Nejasno je kako se uopšte dokopao hodnika i svalio na klupu kraj Kristine.

- Zašto šef leži ovde? S ovim? - upita kad je konačno došao k sebi.

- Nije bio u stanju da telefonira, od bolova. Sad će ga valjda prebaciti, malopre sam se čula s Vujičićkom, zvaće...

- Ali ovaj? - Tasa zakovrnu očima u pravcu sobe.

- Njega su sklonili s hodnika na prijemnom da ne plaši ljude. Dovedi su ga malo pošto smo mi stigli, na nosilima, zasmrde cela bolnica, iz njega viri šrafčiger, a on se dere, namiguje mi i... - znam, 'oće nešto da kara, pomisli Tasa.

Vujičićkina veza je proradila, ali ne savršeno. Sedeli su tako ko budale bar još pola sata, dok jedna brkata sestra nije pokušala da ih rastera. Kad su joj objasnili koga čekaju namrtvo se zbunila, pa gospodina Tripića su sa snimanja još odavno pasarelom prebacili u novo krilo?! Posle im je još pola sata trebalo da nađu Spasu, sad već u jednokrevetnoj sobi s pogledom na magnetnu rezonancu u dvorištu.

Šef izgleda kao klonuli lav, pomisli Tasa s vrata, još uvek pod utiskom onog sjebanog džakuzija. Izbodenog je nekako uspeo da potisne iz misli, valjda putem kofera koji je teglio preko celog Urgentnog centra.

Pomogli su mu da obuče domaću pižamu, samo je tiho stenjao i preznojavao se.

- Sad je dobro, dali su mu nešto za bolove - šapuće Kristina kao da Spasa nije pri svesti.

- Da si samo čuo kako je jaukao kad je to...

- Nisam jaukao - zastenja klonuli lav.

- Nisi, Maso, nisi - trže se Kristina.

Ovu nežnu scenu prekide doktor, koji poletno upade u sobu sa snimkom u rukama.

- Evo ga! Tu je! - prinosi film prozoru da im pokaže, što je potpuno bezveze, napolju se nebo sastavilo sa zemljom, pa svetio nema šanse da prođe. - U mokračnom kanalu, lep primerak! Vidite ovo zrno pirinča? To je!

Tasa pokušava da se navikne na ideju da mu šef piša pirinač, ali ne ide, on na snimku ne vidi baš ništa. Ne vidi ni Kristina, ali s razumevanjem klima glavom, zato je ona crnka, a ne plavuša. Spasoje otvori jedno oko, pa zatvori, otvori drugo, pa zatvori i njega i ispusti jedno 'eeeeeeeeeee', a Kristina mu brže-bolje obrisa čelo papirnom maramicom koju je gužvala u ruci.

- I šta sad? - pita Tasa doktora koji se sprema da krene.

- Ništa, sad čekamo - odgovori ovaj kao da se to podrazumeva.

Kristina nije bila zadovoljna odgovorom, pa izađe za doktorom u hodnik. Klonuli lav mrdnu šapom, poziva Tasu da se sagne, hoće da mu prenese svoju poslednju volju. Bar je to tako Tasa doživeo.

- Dovedi mi decu - mrmlja Spasa.

- Hoću šefe, bez brige, iz ovih stopa.

- I odvedi Kristinu.

- Hoću šefe, i nju ću iz ovih stopa...

- Ne. Kad dođu deca. Skloni je. Posle je vrati.

- Hoću šefe - Tasa i dalje sve obećava, mada se ta logistička operacija već prilično komplikuje.

- Idi sad.

- Hoću šefe - s osobitim zadovoljstvom, pomisli.

I ispali se u hodnik. Gde nije bio kraj njegovim mukama, u susret mu odlučno ide Kristina, upravo završava telefonski razgovor.

- Slušaj pažljivo. Ideš da kupiš dinju. Dve dinje. Najbolje tri. Ne znam koliko, treba ti kilo semenki, svežih. Znaš s onim slinavim, okolo. Od toga treba da skuvaš čaj...

- Otkud mi dinje? - jedva je prekinu Tasa - Kakav čaj? Čije semenke?

- Lep! - Kristina je u akciji. - Sad sam razgovarala sa mamom. Čaj od svežih semenki dinje je najbolji za to. Ta sluz...

Na ovu sluz Tasi prekipe. Krv, šrafciGERI, pišanje, pirinač, sluz, a u kurac!

- Kristina, nema dinja! Nije sezona.

- Idi u *Merkator, Vero*, gde znaš, nađi! Ako imaju mango i papaju, imaju i dinje - a Tasa pomisli jebali te mango i papaja!

- Ja idem po šefovu decu. Tražio je da ih vidi. A vi taman to vreme iskoristite da berete dinje, pošto je takođe tražio i vas da sklonim, kad dođu deca - istrese Tasa sve što nije trebalo i ostavi Kristinu za-bezeknutu nasred bolničkog hodnika.

Inženjer Ljubisavljević, ima dakle i ime, onaj kome je Tasa javio da je džakuzi pukao, počupao bi od muke svu kosu s glave, samo da je ima. Igrom slučaja, slušalicu je podigao upravo projektant instalacija u Krempiti. Arhitekti su to prokleta čudo naklatili na otvor od lifta, mal' ga kap nije strefila kad ga je prvi put video na osnovi. Izvinjavali se da je to Emirov izričit zahtev, mali znak pažnje za Spasoja, uvezen iz Kine bez ikakvih tehničkih specifikacija. Borio se koliko je mogao, na kraju je pred Emira izašao sa ključnim argumentom - pod uslovom da to ikako tehnički reši, u šta sumnja, on na takav projekat nikada neće dobiti saglasnost od *Gradskog vodovoda i kanalizacije*. Na šta mu je Emir ladno rekao da onda džakuzi slobodno briše iz projekta, ali da će oni to svakako izvesti. Pa tako i bi. Da skratimo, do sada je izvršio veći broj krivičnih dela, putem potpisivanja lažnih projekata, lažnog izvedenog stanja, lažnog... I sad se ta stvar koja *ne postoji* skršila, u zgradi koja nema upotrebnu dozvolu ali ima divlji priključak na vodu, to nije potpisao, ali je našao ljude... I zašto sve to? Zašto lepo nije ostao u svojoj dragoj državnoj firmi, u kojoj nije imao potrebe da vrši nikakva krivična dela, s obzirom da ništa nisu ni

radili? Pa valjda zato što je tamo, do prelaska kod Emira, pet godina primao samo markicu za prevoz, a ponekad i topli obrok. Ako je to razlog. A Emir kao da je u zemlju propao! Svi kao da su u zemlju propali, svi danas kasne na posao, valjda zbog ove kiše, napadala se dabogda!

Tek, dok su se zaposleni u *Doxiadis-u* konačno pojavili, izuzev Emira, inženjer Ljubisavljević već je imao razrađenu strategiju za vađenje kestenja iz vatre - okretao je telefone, organizovao ljudstvo, naručivao pumpu... Celog prepodneva imao je utisak da nešto konstruktivno radi, dok ga negde oko jedan nije potpuno raspizdela šefovica računovodstva, kada je odbila da potpiše naloge za ekipu iskusnih majstora, penzionera, koju je jedva angažovao preko Omladinske zadruge iz Kuršumlije. Ljudi neće da nastave sa radom dok ne vide naloge, normalno, ne bi im bilo prvi put da ih zavrnu za lov. Izleteo je na kišu možda minut za Milojem, Mićom i Hari, trenutak se dvoumio da li da ode do Krempite i vidi svojim očima šta se tamo događa, pa se onda okrenuo na drugu stranu i gologlav, nogu pred nogu, kroz mokru travu krenuo u Zemun. Kući, da se zaključa!

Inženjer Ljubisavljević nije bio ni na pola puta do Gornjeg Zemuna kada je Hari ušla u gajbu. Otvorila deda-tečin kišobran da se suši u kadi, malo je grize savest što je ostavila Miću bez njega, ali rado bi ga maznula baba Desi zauvek, on jedini danas funkcioniše. Okačila i farmerke, džemper je bacila pravo u kesu za đubre, jebi ga, rizik poslovanja s babama, Reks je bio presrećan što je vidi, njemu nikako nije jasno kud se Hari dva dana smuca sama, gde zna kuće šta je provala oblaka. Malo su se igrali bacanja papuče, Hari je baci po dijagonalu, s kauča u kuhinju, Reks donese, već je sva užvakana. Javio se i Mića, srećno stigao takođe, gospođa Milena se nije pojavila, u Krempiti je zatišje, radnici su se povukli, baba Desa cmizdri nad sudbinom talaca, a *yugo* će biti gotov tek kasno po podne, puna garaža raskvašenih razvodnika paljenja. Šta bi moglo da se preduzme? Odluka je bila teška, ali jedina moguća:

- Halo, Pidžo, Hari je...

- Dobro, dobro, neću da pričam okolo, doduše jutros me je isprovocirao besplatan kupon u *Oglasu*, pa sam dao jedan u tvoje ime, iskusna detektivka traži društvo maloletnih prestupnika, radi seksa i

prevaspitavanja, al' nema frke, to i tako niko ne čita, tiraž im je samo sto hiljada - Pidža je u formi kao i obično.

- Zajebi zezanje, trebaš mi.

- Bez starca nema udarca, i pandurke su ukapirale. Sav sam tvoj! - neće Pidža da zajebe zezanje.

- Reci mi koliko dobro znaš Emira?

Ovo je upalilo. U Harijetino uvo sasu se bujica psovki koje uopšte nisu zezanje. Da ne citiramo, ukratko, Pidža je dobar sa Spasom, Čuburska veza. Pidža mu je i Tasu teslimio, 'pre četiri godine, kad smo došli na vlast'. Ne zna Hari ko je to došao na vlast, Čubura ili... ali to trenutno nije bitno. Tek, Tasa je u okviru akcije Ministarstva sporta *Igraj za život, droga ne!*, koja je između ostalog podrazumevala i alkohol, negde pronašao svoj indeks Pravnog fakulteta, izgubljen pre dvadesetak godina, i otkrio da u njemu nedostaje nekoliko položenih ispita. Akcija je ispala uspešna, posebno u državnim organima uprave, samo jednu ministarku nisu uspeli da izleče od nimfomanije, Tasa ovih dana polaže poslednji ispit. Zbog čega se Pidža malo intenzivnije druži sa Spasom, ne bi li pravniku Tasi isposlovao neko bolje postavljenje. A to druženje silom prilika podrazumeva i Emira, majke mu ga hohštaplerske... eto, ipak smo malo citirali.

- Možeš li preko Tase da mi nabaviš ključ od Krempite? - prekinu ga Hari.

- Aaa?

- Emirove zgrade, žute, u kojoj stanuje taj Spasoje.

- Pa imam ja ključ. Šta će ti? Da ubiješ Spasu na spavanju? Može, i tako je počeo mnogo da se kurči u poslednje vreme, onda odmah postavimo Tasu na njegovo mesto i zajebali smo i vreme! Bićeš šef policije. Je l' umeš i Emira, jednim metkom obojicu, jeste učili to u školi? Kažem mu neki dan, oladi burazeru, nisam ja s tobom basket igrao...

- Kakav basket?

- Ma to ti je ono što vi iz pasivnih krajeva zovete nisam ja s tobom ovce čuvao.

- Ne seri, Pidžo! Stvarno imaš ključ? Moram nešto da pogledam, oko konstrukcije. Onaj maloletni prestupnik iz *Infarkta* je, *by the way*,

građevinac, veštak, a Emir je tu... Pucaju zidovi po celom kraju od njegove gradnje - i nestaju babe, to nije spominjala.

- Imam ključ, kažem ti - zainteresova se Pidža, valjda treći put u životu Harijeti zvuči potpuno ozbiljno, ali samo za kratko. - Ako me vodiš u akciju, i obećavaš bar pet mrtvih, imaš ključ. Ali moraš da budeš tiha, da ne probudiš Spasu, ako već nećeš da ga uspavaš, zauvek.

Dogovorili su se za jedanaest uveče, po Pidži je to optimalno vreme, Hari ne zna zašto, ali ovako lak prolaz u Krempitu nije ni sanjala, pa neće da se konfrontira. Uostalom, tako će dati gospođa Mileni dovoljno vremena da se pojavi. Od kavaljera s Tašmajdana, na primer.

U isto vreme u Urgentnom centru odvijala se mala drama.

Tasa nije uspeo da dovede decu tokom prepodneva, bili su u školi, a majka nije htela otud da ih vadi. Na Tasu se breca ko da se od njega razvela, a bio joj je dobar dok joj je vukao paprike za zimnicu. Nagodiše se nekako da dođe po decu u tri, Tasa tamo, kad ona spremna?! Ide i ona, deca su pod njenim starateljstvom, a ona je odgovoran staratelj, ne želi da se stresiraju... Nalupeta se nešto bezveze, devojčica od četrnaest melje u šareni mobilni i ljuta je što je prekidaju, klinac od sedamnaest s mindušom u nosu potpuno stresiran ne želi da se pomeri od compiša, tamani neke nedefinisane 3D oblike koji vrište, sve to Tasa slabo konstatuje, u frci je kako da skloni Kristinu. Javio joj je da decu dovodi iza tri, ali da je ona to prenela šefu, i da će se maknuti od njegovog kreveta, čisto sumnja, besna je, trebalo je da drži jezik za zubima, al' ga je isprovocirala s onim dinjama...

Sve u svemu, Tasa se preznojavao ko pribogu Spasa, dok je sprovodio delegaciju kroz Urgentni. Hodnik prazan, uh! Dođoše do vrata, klinci se mršte i prenemažu, majka im strogim pogledom naredi da uđu, a ona se nasloni na zid preko puta i prekrsti ruke. Pilji u vrata i mrzi ceo svet. Na čelu sa Tasom, tako mu se činilo. Pa se i on nasloni na zid, ali pored vrata, s druge strane, prekrsti ruke i stade da razmišlja koga bi on mogao da mrzi tako strasno, mora da je interesantan osećaj. Nije stigao da smisli, jer se više puta pominjana, otvarana i zatvarana vrata ponovo otvoriše, a kroz njih

izađe Kristina, mrzeći... Da je kojim nesrećnim slučajem Tasa pokušao da pripali pljugu u trenutku kada su se Spasinice ugledale, ceo Urgentni centar bi odleteo u vazduh od zapaljivih otrovnih isparenja. Srećom nije, nego...

- Jesi li nabavio dinje? - Kristina se prva snašla, obraća mu se glasom blagonaklone gospodarice.

- Koje dinje? - zbuni ga na časak, to je poslednje što je očekivao u ovako napetom trenutku, al' zato što je naivan. - Izvinite, moram do toaleta.

Pa odmagli niz hodnik, ipak primećujući da razvedene žene, makar i deset godina starije, bolje izgledaju od ljubavnica... Bolesnika.

Harijeta je tokom popodneva i večeri od televizora naučila sve što se zna o nenormalno aktivnim islandskim ciklonima i lenjim antilskim anticiklonima koji su krivi za onaj potop napolju, pa da, Srbima je uvek neko drugi kriv. Za razliku od Reksa, Nemca, na primer, koji ne traži nikakve krivce, prihvatio situaciju i veselo zapišava onaj oluk, više i ne pokušava da izađe na kišu, tako da ga je Hari predveče pustila i da se istrči sam pod kolonadom. Sa Mićom se u međuvremenu čula par puta. Auto je ispravan, dobro je podneo feniranje. Gospođa Milena nije se pojavila, a baba Desina ćerka je, na njen nagovor, pozvala i sve bolnice - nema je u njima.

Mića je stigao po dogovoru, Hari se malo u sebi izvinjavala Reksu što ga ostavlja zbog mlađeg frajera, ali posao je posao. Do Čubure, po Pidžu, je vozila ona, začudo, kiša je samo rominjala. Negde sa Južnog bulevara ga je zvrnula na mobilni da polako izađe. Uopšte nije izašao polako! Čudovište od skoro dva metra, obučeno u đubretarsku fluorescentnu kabanicu, sa zelenim lavorom u rukama, se maltene bacilo pod kola?! Jedva je ukočila. I gde će sad da spakuje dva dvometraša u... Pa se okrene Mići:

- Ti vozi dalje. Ja ću pozadi. Vidiš da je... Izvini unapred za sve.

Hari se sad u sopstvenim kolima vozi ko Reks kad imaju društvo. Sa sve četiri šape na zadnjem sedištu. I nije baš provod.

- Keve ti, šta ti je to na tebi? Na šta ličiš? Šta ti kažu deca kad te vide? -gundā Hari na Pidžu, koji je, da otkrijemo, i roditelj.

- Ništa, pobegnu. Što, šta fali? Jesmo komunalci il' nismo? - ovu bi repliku Hari nekako da povuče, Mići nije rekla šta Pidža radi, samo

da je geodeta. Jednostavno, Tasin ortak koji ima ključ. Ipak je Mića novinar. Menjamo temu.

- A šta ćeš s tim laborom, u ponoć?

- Treba da zamenimo džakuzi, ono, *handyman* - budala se iskida od smeha?! - Nema frke, petnaest minuta, iskr's'o mi poslić.

- Izvinite - umeša se i Mića, koji je dotle ćutao i vozio - je l' vam to kukuruz ili mi se čini?

- Nego šta, domaći, s Kalenća, nije hibrid! - Hari proteže glavu da vidi o čemu sad obojica lupetaju, tek da vidi kesu od bar pet kila kukuruza u onom laboru?!

- Ako nije tajna, šta ćemo s kukuruzom? Da posipamo za sobom, da se ne izgubimo? -ova dvojica počinju lepo da se slažu.

- Jok, nego da pravimo kokice, koka se ko blesav!

Mića plasira Harijeti u retrovizor jedan pogled tipa 'ovo izgleda nije bila baš najbolja ideja', a ona ga nije uhvatila jer je bila zamišljena. Mislila je to isto.

Parkirali su se pod uličnom svetiljkom pred Krempitom koja ne radi, dakle u mraku. Mića pažljivo izlazi, pomaže Harijeti da se izvuče, a Pidža treska vratima, spustio labor na haubu dok vadi ključeve i psuje što će da mu se pokvasi kukuruz? Otključava, pali svetio u ulazu i počinje da galami:

- Izvolite, gospodo, u moj skromni dom! Hoćete prvo...

- Psssst! - cimnu ga Hari za rukav kabanice i pokaza gore, na mračno stepenište.

- Ma nema frke! Solo smo - dernja se direktor *JKP Pijačna uprava*. - Spasoje jebo, jebo, pa najebo!

Pogađate, on se u međuvremenu čuo sa Tasom i saznao da je Spasa u Urgentnom. Ovu je informaciju, sa sve pikantnim detaljima koji su im u *Infarktu* promakli, rado podelio sa Harijetom i Mićom. Što njima uopšte nije smešno, zgledaju se, a Mića priđe klima glavom nepoverljivo.

- Izvinite, gospodine Pidžo...

- Za tebe sam Piki, Miki! - Pidža ga drugarski tresnu po ramenu, a Harijetu već odavno boli glava od njega.

- ...možemo li da pogledamo... to mesto, mislim...

- Nego šta, i ja umirem od radoznalosti! Aj' se kladimo! Ja tvrdim da je to tako tolicka pukotinic, s prsta, gde bre može Spasoje da

napravi krater, mada fura s kraterom...

- Ti imaš ključ i od njegove gajbe? - upita ga ozbiljno Hari, kojoj sve ovo...

- Nemam, al' treba da je otvoreno, kaže Tasa da je slao neke radnike jutros.

Mića se ponovo pokazao kao vitez, s baterijskom lampom, ovaj put. Do drugog sprata je još i prodiralo nešto iz ulaza, dalje im je on osvetljavao. Pidža je bio u pravu, bilo je otključano, pali svetio, od čega se i Mića i Hari štregnuše. Harijeti nije prvi put da ulazi u stanove nepoznatih ljudi, ali ovo je potpuno ilegalno i... Sumanuto! Mića očito skida đanu, neprijatno mu je, vidi se. A tek prizor što je bio neprijatan! Salon italijanskog nameštaja, kuhinjskog i trpezarijskog, preko čijeg je sjajnog parketa pregazila horda kaljavih... Ko zna čega, ali nosili su cipele.

- Gore! - povede Pidža, i sam malo zatečen.

- Samo momenat - opseti se Hari osnovnog zadatka, pa brzo otvori dvoje vrata, jedno je bilo kupatilo, drugo soba u kojoj su samo krevet i ugrađeni plakar, otvoren. Nema nikog.

Tek na gornjoj etaži ih je dočekalo čudo. Hari prepoznaje onu ogormnu praznu prostoriju koju je prekjuče na trenutak videla kroz dvogled. Ali je sada u jednom njenom kraju brdo šuta i polomljene keramike?! Pravo brdo, kubici! Uz jedan stakleni zid nabacane neke slavine čudnih oblika, hromirani držači za peškire, sami peškiri, ispreturana polica, nešto kozmetike... sve skupo i poprilično uništeno. Ipak je najstrašnije izgledala ona bina na kojoj se gorilac brisao između prstiju. Bine zapravo više nije ni bilo, tu je zjapila četvrtasta rupa, dva sa dva, brat-bratu?!

- Au, Spasoje, majku ti! - Pidža skida đubretarsku kišnu kabanicu, ladan znoj ga oblio.

Mića se nadvio nad onu gomilu šuta i pretura, zagleda parčiće, baca ih natrag, pa priđe rupi, pogleda i zvizne. I on skida jaknu i leže na stomak, na prljav i načisto izgreban parket? Pali bateriju, zaviruje...

- Pidžo, držite me. Sedite mi na noge, najbolje, moram malo... - Pidža ga za divno čudo poslušava bez komentara, baterija i pola Miće nestadoše u tami, Hari cvika da priđe. - Hari, dodaj mi s te gomile nešto teško, parče betona, ili neku slavinu.

Sad Hari pretura po ruševinama istorijskog džakuzija, na kraju se ipak odluči za jednu debelu i kratku slavinu s one druge gomile, pruža je Pidži, Pidža Mići koji je poterao jednu ruku u rikverc da je uhvati. Pa onda tras!, tras!, tras!, iiiiiiiiiiiiiii!, bang! Zveknu slavina negde u tri pizde materine - duboko.

- Dobar ti ovaj speleolog - konačno se oglasi Pidža, dok se sklanja sa Miće koji se izvlači i seda.

- Ne mogu da verujem! - kaže klinac kome se sva krv sjurila u glavu.

- Šta? - pita Hari i konačno prilazi ivici na bliže od metar. Crn mrak.

- Šta si uopšte radio?

- Pokušavao da okrpam, da vidim... Nema veze, video sam.

- Ma šta je uopšte to? - nervira se Hari i pokazuje rukom u bunar.

- Otvor od lifta - rekoše u isti glas Pidža i Mića, obojica na patosu, pa sede i Hari.

- A gde je lift? - zvučalo je kao logično sledeće pitanje.

- Na carini - obavesti ih Pidža službeno, kao da je direktor *Carine*, a ne *JKP Pijačna uprava*, na šta se Hari zagrcnu od smeja, kanda histeričnog.

- Piki, *handyman*, izgleda da si zaboravio rezervni džakuzi u prizemlju, onaj zeleni. Ajde skokni dole po njega, pa ga ti i Miki časkom zamenite, ja ću za to vreme da vam nakokam kokice.

- Hari, ovo je veliko sranje, iz mnogo razloga... - započe najmlađi i najrazumniji među njima.

- Znam, izvini, nervozna sam. Hajdemo odavde. Idemo još malo da pogledamo po zgradi, ako si ovde video sve što te zanima.

- Jesam - Mića ustaje sa poda.

- A ti?

- Ja samo vidim da Spasoje kreše na dinamit, nije mu fora - Pidža pokušava da se nabaci u svoj fazon, na silu, slabo mu ide.

Ulaz u Emirovu gajbu na drugom spratu bio je zaključan. Zato je na prvom bilo otvoreno. Ali tu nije bilo struje. Ni parketa, pokaza Mićina baterijska lampa. Tačnije, tu je, uredno uvezan i poslagan uza zid, skoro do plafona. Prvi sprat je isti kao i treći, Hari već vidi gde će biti kuhinja. Kupatilo i ona donja soba su na svom mestu, bez vrata i prazne. I stepenice su iste, spiralne, samo su ovde, za sada, preko metalnog rama nabačene obične fosne.

- Ajdemo gore, da vidimo Emirov džakuzi - kaže Hari, a Mića prvi stupi na klimavu konstrukciju.

- Pazi, ovo nije nigde pričvršćeno, daj ruku!

- A ko će meni da da ruku? - buni se Pidža na začelju.

Emir gore nije imao džakuzi. Imao je... kušet kola. Drugi sprat bio je ispregrađivan na bar šest soba, pristojnih dimenzija, praznih, da otkrijemo odmah. Tu su i dva kupatila i wc-a, logično postavljeni iznad donjeg kupališta. I ispod onog Spasinog, gore. To je jedino što je u Emirovoj gajbi završeno, i parket u gornje tri sobe.

- Hotel, bog te! - čudi se Mića, stanovnik baba Desine devojačke sobe, dva sa tri.

- Pa kad ima četir' žene - objašnjava Pidža, u šta Hari i Mića ne veruju, ispravno, s obzirom da laže, Emir samo ima četvoro dece, al' još je mlad, biće još, ima se, može se.

- Čekaj da operem ruke, sva sam se izmazala gore - Hari bi zapravo da proveri, al'...

- Ma daj, sigurno su zatvorili vodu, idemo, ovde nema ničeg - požuruje je Mića.

- Zatvorili? Do kurca! - nejasno je zašto je Pidža opsovao, ako mu je uopšte potreban razlog.

U ulazu podiže svoj zeleni mikro-džakuzi pun kukuruza i kreće niz podrumске stepenice:

- Sačekajte me, odmah se vraćam.

- Idemo i mi - Mića. odlučno kreće za njim, samo je to i čekao poslednjih petnaest minuta, da vidi...

Prva podzemna etaža je buduća garaža. Velika i prazna betonska prostorija s nekoliko stubova i strmom rampom prema ulici. U njoj je nekoliko sijalica radilo, tu i tamo prišrafljene bezveze. Jedino informativno što su osvetljavale bila su rostfraj vrata od lifta, ista ko ona gore, kod Spasoja u trpezariji. Sledeći krak stepenica bio je potpuno osvetljen, kao i drugi podzemni nivo.

- Tehnička etaža - s razumevanjem će Mića.

I nije bila neko čudo tehnike, prašnjava betonska jazbina nešto nižeg plafona. U desnom ćošku otkinuto poveće parče, s dvokrilnim metalnim vratima na kojima je uredna tabla PODSTANICA. Slično i sa leve strane, ispod onih liftovskih vrata u garaži. Samo što sad ovde nema rostfraja, identična u sivo prefarbana vrata kao na pod-

stanici, jedino što na ovima piše LIFT, a tu su i raznorazne nalepnice s mrtvačkim glavama, munjama i upozorenjima o naponu.

- A što je trafo-stanica u prizemlju? - podsetiše nalepnice Hari. - Pa ovde ima dovoljno mesta i za male goliće?

- Nije mu dopustila *Elektrodistribucija* - vrpolji se Pidža nekog vruga s onim laborom u rukama. - Što je Emira koštalo dva lokala, mislio je da zaposli ženu i svastiku. Zamisli kuloviju, hteo da im otvori butik i buregdžinicu, e, e-de-be mu umesto toga uvalila trafoe u lokale. Bio mi ćejf, što kazali njegovi.

Za to vreme Mića pokušava da otvori vrata liftovske kućice, zaključano. Pidža nema ključ.

- Stani - najednom vikne klinac i uperi bateriju u betonski pod, da pripomogne sijalicama. - Hari, pomeri se u stranu, šta je ovo?

Ovo je bilo presušeno korito potoka... Pene?! Koje se pružalo direktno od vrata na kojima piše LIFT do vrata na kojima piše POD-STANICA. Na nekim mestima još mestimično mokro i razmazano nogama, ali uglavnom suvo, obrise mu ocrtava sasušena cementna prašina u obliku... Pene?! Koja se nekako najviše nagomilala uz vrata podstanice, ispod kojih je voda prošla.

- Gospodo, kao licencirani geodeta mogu vam reći da je ovde nivellacija otišla u kurac! -izjavljuje svečano Pidža..

- Moramo nekako da otvorimo ona vrata - uzbudio se Mića.

Ali ne samo on. Na njegove reči se iza pomenutih vrata začu nečuvena graja?! Taoci?!?!?! Hari i Mića munjevito razmeniše užasnite poglede.

- Gospodo, jebi ga, uhvatili ste me. Sad, šta je tu je! - Pidža spušta labor, vadi ključ i otvara podstanicu.

Da bi Hari i Mića u njoj ugledali tri izbezumljena...

Noja?!?!?!?

- Hajde, hajde, šta blenete, nojevi, belo meso, soma i dvesta kilo! Tasa i ja imamo mali poslić, *private*, otkud sam znao da će kreten debeli... I da će ovde da... Je l' znaju nojevi da plivaju? - Harijetu po ko zna koji put večeras uhvati histerična smejavica, sad ne može da se uzdrži, za promenu joj se i Mića pridružio.

- Ne znaju, sreća te imaju dugačke noge - u neverici vrti glavom.

Mića je već unutra, jeste, mokro je, neznatna količina sapunjave vode, saginje se u jedan ćošak, pali ponovo baterijsku lampu i

zavlači glavu u pravougaoni betonski otvor?!

- Koja drenaža, jebote! - kaže kad se uspravio, opet sav crven u licu. - Pravo pod temelj!

- Kakva dre... - belo ga gleda Hari.

- Ulazna kasetna toplovoda. Nema je metar u dužinu... Ovuda je sve oteklo u zemlju. Na zdravlje! Zato su tako brzo vratili pumpu, nije im trebala, oteklo samo. Pa jeste, ko će da pravi jamu za hlađenje, da se masira. Kao da bi pa pomogla, džakuzi je veći!

Harijeti apsolutno ništa nije jasno, a posebno...

Zar ovako izgledaju podstanice? Ja sam uvek mislila da u njima nešto ima. Različito od nojeva.

- Ma nisu je još montirali. Ni nju ni priključak. Ima fore do početka grejne sezone, tako Emir ubeđuje Spasu, a budala mu veruje - objašnjava Pidža i smiruje nojeve. - Nego, ljudi, gde sad da nađem vodu za ove, ako su je zatvorili? Tek prekosutra ih transportujemo dalje, pocrkaće žedni. Speleolog, je l' znaš možda i gde se ovde pušta voda? - Mića odmahuje glavom. - Šta sad da radim, kišnicu da skupljam napolju?

- Doneće ti Mića vodu za taoce od baba Dese - Hari umorno slegnu ramenima. - Idem napolje, da pušim, treba mi vazduha.

6. Ind, Gang i Bramaputra

Hari se, po dogovoru koji su promrmljali rastajući se pred Krempitom, javlja Mići čim je stigla kući. Opet po pljusk, potrajalo je.

- Sutra ujutro treba prijaviti gospođa Milenin nestanak policiji. Najbolje je da to uradi njena sestra... - objašnjava mu standardnu proceduru.

- Shvatam - ozbiljno će Mića, kao da ima sto dvadeset pet godina. - A naš slučaj? Odustaješ? - ovo već zvuči kao razočarano dete od petnaest.

- Ne odustajem, samo ne znam od čega. Videćemo kako će se stvari odvijati. Ali njen nestanak je posao za policiju. Nemamo resurse, niti smem da preuzmem odgovornost za tako nešto.

- OK, idem sad da napišem vest za ujutro, moram da je pošaljem u *Žurnal* u narednih pola sata ako mislim da uđem s Krempitom u drugo izdanje. Treba još i fotku po računaru da nađem...

- Stop! - preseče se Hari, koja ima loša iskustva sa štampom. - Mićo, mi noćas nismo bili tamo, jasno? To je faktički bila provala, i zbog Pidže...

- Misliš nezgodno je da se objavi kako direktor *JKP Pijačna uprava* uzgaja nojeve u podstanici novogradnje sklone padu u centru grada?

- Molim? - preseče se još strasnije. - Otkud ti znaš šta je on?

- Proverio sam, još juče, posle *Infarkta* - smeje se Mića. - Predrag Golubović Pidža, *living legend*. Šta si mislila, da neću? Profesija reporter, kako kažeš. Ne brini, nisam dete. Mada, priznaj da bi bilo dobro, čak i za naslovnu stranu. Sviđa mi se Piki. I njegovi biznisi.

- Ma pusti ga! Uvek je bio tako... Infantilna, recimo. Sve to s tim nojevima sasvim liči na njega. Samo ne znam za koji moj ih drže tamo zatvorene?

- Zato što se Neven tek prekosutra vraća sa svetskog kongresa zen budista u Stokholmu.

- Aaa?

- Nojevi su za *Infarkt!* A Neven nije tu, dolazi prekosutra, piše u novinama da naša delegacija... Pidža ih nabavlja preko neke svoje pijačne veze, iz Vojvodine, verovatno jeftinije, a Neven nije blesav da prepusti Guzi preuzimanje vruće robe, bez sanitarnog pregleda.

- I to si proverio? Kad pre noćas? Jebote, gde ja živim?!

- Ne, to sam samo povezao. Moja konstrukcija. Ali proveriću, mogu da se kladim - klincu je zabavno.

- A šta uopšte misliš da napišeš za *Žurnal*? Ako ne napišeš da je Spasa razjebo džakuzi, kojom je prilikom nakrivio Krempitu? Što mi ne znamo, nismo videli, ponavljam! Nismo bili tamo!

- Hahaha! Nisi shvatila! Napisaću samo ono što se desilo. A što sam ti rekao još jutros, da je škljocnula Krempita.

- Ali Spasa...

- Ne kapiraš, nije Krempita škljocnula zato što je Spasoje razjebo džakuzi, nego obrnuto. Nikako nije mogao da ga razbije, ma šta baba Desa mislila o njegovim... muškim potencijalima. Prvo je došlo do pomeranja tla - toliko o onim orgazmima od kojih se zemlja tresse, iz trećeg poglavlja. - Ploča na otvoru za lift je bila najobičniji poklopac, slobodno oslonjena, to je ono što sam kuckao, da proverim, tanka, jedva armirana, šit, ali bi izdržala i dva kubika vode i... pa bar još pola tone opreme, uključujući i dinamičko seksualno opterećenje, da se nije desio taj kvrc koji je bio *too much* za ploču... Doduše, ona vodurina koja se izdrenirala kroz nepostojeći toplovod u klizište je baš dobrodošla u ovoj situaciji, samo je ona falila na svu ovu kišu. Kažem ti, prema dimenzijama cenim da je bilo bar dva kubika vode - niko ne zna za Tasine nehotične dodatne aktivnosti na aktiviranju tla sapunjavom vodom.

- Ali o to je tek trebalo okačiti lift? - Hari se uopšte ne razume u moderno građevinarstvo.

- Ne, kućica je dole, videla si, planirano je da hidraulika i sve ostalo bude u suterenu, iza onih vrata s mrtvačkim glavama. Ploča nije trebala da nosi ništa, a izdržala bi i Spasu da nije škljocnuo temelj.

- Blam - reče Hari, koja sve ovo tek delimično shvata.

- Za koga?

- Pa za Spasu. A taman mu skočio rejting kod Pidže - zeza se Hari preko volje. - Nego, pošto si ti već raskrinkao Pidžu, moraću i ja

njemu tebe. Fer? Svi znamo sve i određujemo se prema tome. Mislim, nije fora, učinio nam je...

- Nema frke, sviđa mi se Piki, kažem ti, biće moj zaštićeni svedok, pardon, izvor. Moram da brišem, curi mi rok, a treba i baba Desu da obiđem, uzela je nešto za smirenje...

Osvanuo je grozan kišni dan, još jedan. I zazvonio je telefon. Mića, kao da su malopre prekinuli vezu:

- Ja sam bajata vest! - trudi se da ne zvuči izbezumljeno. - Upali televizor, *Gradska televizija*.

Na programu je bila kataklizma. Neko blato, kiša se već podrazumeva, ništa joj nije jasno, iz blata vire vrhovi iskrivljenih semafora, na jednom mestu kiša spira neku žutu ciradu, nije valjda kamion, možda i jeste, ako je ovo s druge strane krov kioska.

GTV

...Saznajemo da su članovi gradske vlade odmah obišli mesto nesreće, a da je tom prilikom lakše povređen Spasoje Tripić, gradski Sekretar za komunalno stambene poslove, zbog čega je zadržan na lečenju u Urgentnom centru. Gradonačelnik se nalazi na službenom putu u Parizu, ali je u stalnom kontaktu sa ekipama...

Kojih nigde nije bilo, toliko Hari razabira sliku sa ekrana, kroz roze šum voditeljkinog glasa.

- Šta je bre ovo? - Hari još uvek drži slušalicu u levoj ruci.
- Dimitrijala - ipak je izbezumljen Mića. - Sroljalo se pola padine ispod Krempite i baba Milenine kuće i isprevrtalo Dimitrijalu. Haos!
- Ma nije... - ne raspoznaje Hari ni ulicu, ni padinu, ni... - Nije bre!
- Slikaju s grobljanske strane, to što vidiš je šala zabava.
- A odakle ti gledaš?

- Kroz pukotinu na zidu! Ne baš, ali skoro da je tako. Klizamo se i mi.

- Gde ti je Despina?

- Insistirala je da pođe sa Radmilom u policiju, pa je onda pošla i Anica, jer joj je skočio pritisak noćas kad se ovo desilo. Dogovorili smo se da posle ide kod Anice i sedi tamo dok se sve ne reši... - Hari se u sebi preslišava, Radmila je gospođa Milenina sestra, Anica je Despinina ćerka, ali kome je skočio pritisak? Mića je opet malo konfuzan.

- A ti?

- Šta ja?

- Pa ne možeš da ostaneš tu, ako to... Sklizne.

- Ne brini. Ne ide to baš tako. I odavde imam najbolji pregled - progovara reporter iz malog Miće. - Šaljem tekstove u redakciju, s lica mesta.

- OK, dolazim i ja. Samo da izvedem Reksa i stižem.

Tasa je vesti čuo jutros kad je stigao u kancelariju. Načelnici Sekretarijata sa saobraćaj nadigli su frku na Spasine načelnike, ove iz Sekretarijata za komunalno stambene poslove, napravili su i hitan sastanak, na kome je umalo došlo i do tuče. Besmisleno, Spasoje je u bolnici, a Gradski sekretar za saobraćaj, iz neprijateljske koalicione partije, sa Gradom, svojim partijskim sabratom, u Parizu, pa i tako ne može ništa da se reši. Na primer, u čijem je resoru saobraćajnica koju su rasturili komunalno stambeni poslovi.

Tasina mašta ne bi otišla tako daleko da za celo sranje na Dimitrijali okrivi orgije u džakuziju, ali je zato tu njegov najbolji ortak Pidža, da mu otvori oči. Pidža je na putu za svoj direktorski kabinet izreketirao ortake seljake na Đermu za vezicu rotkvica i krišku sira, sekretarica je već kupila panju i pivo, i evo ga, od sabajle pripalio TV karticu u kompjuteru, pije pivo, gricka rotkvice i loži Tasu u telefon:

- Sine, ja sam čuo i da čovek skrši krevet, trosedi na razvlačenje su posebno osetljivi na seks, i fotelju, i astal, al' da odvali brdo, e, ovo je... Spasoje je mnogo destruktivan tip, njega treba ukloniti! Ma trebalo ga je ukloniti još dok je skidao ratkapne s fića po kraju, uvek je sjebe pajserom. E, ti nosiš kokoškama klopou danas, ja sam sinoć!

- Jebote, moram Spasi da nosim gaće, zaboravio sam juče da podignem s pranja! - lupi se Tasa po čelu. - E, sine, moram da zovem Kristinu, čujemo se posle.

Nikome, pa čak ni Pidži nije prijavio da je dolivao vodu u džakuzi, o eventualnom uticaju pene za kupanje na smanjenje kohezije tla i ne razmišlja, samo mu je frka neopevana, on ne bi da se pojavljuje u blizini Krempite danas nipošto! Frka ga nije sprečila da ne složi frku i Kristini, u telefon. Ona je sinoć otišla iz bolnice i svalila se pravo u krevet, u cik zore je opet bila tamo, nema pojma šta se događa. Pa je morao da joj objasni, Pidžinu teoriju, ne spominjući eksplicitno seks, ipak je on džentlmen.

- Da se nisi usudio da mu bilo šta kažeš! - opet zavija ko kola Hitne pomoći, baš bi šef mogao da joj kupi bolji mobilni. - A ja ću da mu maknem mobilni - nastavlja ko da mu čita misli. - Tri je napada tokom noći imao, a na jutrošnjem snimku se pomerio samo za koji milimetar.

- Ko, je l' pirinač? - Tasa se malo pravi blesav.

- Donosi taj veš, ništa mu ne govori, a posle ideš po dinje i kuvaš čaj. Ubedila sam ga da pije, a moja mama kaže... - nebitno šta kaže Kristinina mama, Tasa će danas sa osobitim zadovoljstvom tražiti dinje, samo da se izmakne što dalje od mesta zločina.

Hari nikako ne uspeva da priđe Krempiti. Na stranu što pljušti, posledice zatvaranja Dimitrijale osećaju se još u tunelu, Bulevar je potpuno zapušten, iz pet puta jedva prođeš jedan semafor, Grobljanska je blokirana kod *Žagubice*, motala se, zaglavljivala i odglavljivala ceo sat, da bi na kraju parkirala najbliže što se moglo, ispod Đerma, na parking *JKP Pijačna uprava*. Lep kilometar od Krempite. Pa svrati do Pidže, da razjasne ono od sinoć, ne želi da ga uvlači... Ispričala mu je sve što zna, za uzvrat je dobila pivo, doručak je već bio smazao, dok je pratio vesti na službenom kompjuteru.

- ...i sad idem kod Miće, da vidim kako to uživo izgleda. A i ako uspem da nagovorim klinca da se evakuiše kod mene, jesi ti gledao onaj cunami na televiziji, meni ovo izgleda isto!

- Idem i ja! - skače Pidža i uzima svoju đubretarsku kabanicu sa čiviluka. - Čekaj, nabavićemo i tebi jednu, strava su protiv ciklona - pa odjuri nekud i vrati se s manjim brojem.

- Kako ideš, a posao? - čudi se Hari, dok oblači kabanicu, malo nošenu, pre će biti upravo skinutu s nekog. - A? Kakva sam đubre-tarka?

- Nemaš bre pojma, ti si polivačica. Ajmo. Ovde je bre dosadno! Uostalom imamo *emergency*, je l' tako? Da može Mića da napiše u novine kako su sve komunalne službe bile na licu mesta. I *JKP Pijačna uprava*.

Sekretarici, koja je dovršavala svoje pivo i svoje rotkvice, dok je na svom kompjuteru gledala neki film, ovu je garant sam birao, samo je u prolazu rekao da ide na teren. Nije se ni osvrnula za njima.

- E, da, moramo da nahranimo i stoku, moraće danas da se zadovolje hibridom s Đerma, nije bio moj dan, ali Tasa razvozi gaće... - pa obiđoše i đir po Đermu, gde Pidža nabra kukuruz i još nekoliko kesa provijanta, možda je Mića gladan ako mu baba već nije tu, a treba i nešto da se klopa dok se gleda katastrofa. Hari je kupila *Žurnal*, drugo izdanje, na brzaka potražila Mićin članak i nije mogla da ga nađe. Pa je smotala novine pod polivačku kabanicu, sad znamo da je to - to, pre nego što su se raspale na kiši.

U isto vreme, radnici Službe održavanja *JKP Gradski vodovod i kanalizacija* nalaze se na svakodnevnom radnom zadatku. Oni, naime, potpuno neobavešteni, što je i normalno jer je pri podeli vlasti ovo javno komunalno preduzeće pripalo jednoj tradicionalno neobaveštenoj političkoj partiji, o onome što se događa kojih kilometar i kusur nizvodno, čiste slivnike na Bulbulderskom kolektoru. Tokom prošlog veka položenom u nekadašnjem koritu Bulbulderskog potoka, da bi preko njega bila izgrađena Dimitrijala, jedna od brzih i korisnijih gradskih saobraćajnica, jedini zeleni talas u gradu koji povremeno opravdava svoje ime. Čude se što je saobraćaj ovako gust u oba smera, oni su iz pogona došli Batutovom, pa ne znaju da je policija blokirala ulicu dole kod Trščanske, i da to u stvari jednako neobavešteni vozači zapravo kruže. Dobro su opremljeni, gumenim čizmama do kolena i kabanicama, potoci kišnice koji se slivaju ulicom došli su već do vrha ivičnjaka. Krajnje je vreme bilo da Dimitrijala stigne na red za džaranje slivnika, misle neki savesniji, a vozače koji ih zalivaju u prolazu psuju baš svi.

Cevka je ugurana u otvor, prva mašina je puštena u pogon, snažni mlaz vode pod pritiskom je razbio čep od lišća, granja, rize... ko od šale, a onda je motor počeo nekog đavola da se muči, u usisnoj cevi za đubre se nije začuo uobičajeni zvuk, a iz slivnika je pokuljao gejzir blata visok bar pola metra, izbacivši tom prilikom i fleksibilnu cev koja se otela i počela da skače kupajući ih čistom vodom, odozgo, preko one kaljave, odozdo?!

- Šta sad sjebasmo? - kriknu Milisav, i baci se preko cevke.

- Gasi gu, šta se rveš s nju! - dovikuje mu Tihomir, koji je odskočio na bezbedno odstojanje, daleko na trotoar. Ko kaže da na svim nivoima ne postoje ljudi koji rade i preuzimaju odgovornost, kao Milisav, koji, među nama rečeno, ništa nije bio kriv, i koordinatori poput Tihomira. Milisav popizde pa baci onu besnu zmiju što bljuje ladnu vodu u Tihomirovom pravcu, a sam isključi *vamu*, mašineriju za čišćenje slivnika. Kaljavi gejzir se tom prilikom nije ugasio, piči i dalje, i sad njih dvojica zabezeknuto stoje na trotoaru, Milisav sav prljav, Tihomir delimično opran, tako mu je to u životu.

- Šta je bre ovo? - beči se Milisav.

- Nešto si gu zasro, otkud znam - beči se i Tihomir.

- Da zapušimo s nešto? - ima ideju Milisav, dok gleda kaljavi potok koji se već pruža tridesetak metara nizvodno.

- Sa šta? - Tihomir je otvoren za sve ideje.

- Valjda imamo nešto u kola, neki plek... -pa su u kamiončetu našlu neke najlone, nagurali ih u slivnik, sve to poklopili parčetom pleha i preko svega vratili tešku liveno-gvozdenu rešetku. Dihtuje, manje-više.

Da bi u sledećem trenutku videli kako se ista scena ponavlja i preko puta, malo niže niz Dimitrijalu, kod druge ekipe. Koja nije bila toliko inventivna, već samo zapanjeno blene u svoj blatnjavi gejzir, još veći od Milisavljevog i Tihomirovog, pa da, uvek je tuđ veći.

Kratak samit obe ekipe na razdelnoj zelenoj površini doneo je rezoluciju da oni odatle treba da se čiste što pre, dok se još neko gore čudo nije napravilo. Čudo je, međutim nastavilo da se pravi, na njihove oči, dok su skupljali opremu, iz jednog po jednog slivnika, ne-taknutog s njihove strane, počinjalo je da kulja živo blato. Talas gejzira širio se nekako uzvodno, prema Gradskoj bolnici, da bi iz njih blato mirno počinjalo da curi nizvodno, niz Dimitrijalu.

- Uja! Ima li koga? - Hari je samo kucnula na gospođa Despinina vrata i pritisnula kvaku.

- Idem, samo još jedan kadar - viče Mića. I stvarno stiže u roku od brzo, Hari i Pidža su tek skinuli kabanice-polivačice i ne znaju kud će sa njima.

- Ovamo, u kupatilo - preduzimljiv je Mića iako malo zbunjen jer vidi i Pidžu.

- A ovo, šta ćemo s ovim? - Pidža je od Hari oteo onaj vlažan *Žurnal* i besno tresnuo njime o patos. - To mi je hvala, Speleolog, što te noćas nisam uvatio za noge i istresao u onu pećinu bez dna!

- Ali ni-nisam... - počne da muca Mića, a Hari se uhvati za glavu.

- Pa nisi, vidim i ja da nisi! Gde mi je fotka na naslovnoj, a? Direktor *JKP Pijačna uprava* prvi na mestu nesreće? Ni na beogradskoj strani me nema! Šta sam ja, ja kao nisam javna ličnost? Šta treba još da uradim, krilca na *Always Plus* da ti pokažem? - Pidža, i dalje besno, počinje da se hvata za šlic i svlači pantalone, tek tu Hari ukapira da se morončina zajebava.

- Idi bre u pizdu materinu, iseče me - odahnu, a i Mića počne da se kliberi.

- Za kaznu ima da mi daš kanister vode, treba da napojim živinu - nastavlja šatro strogo.

- Ček', Hari i ja smo se nešto kladili... - počinje Mića.

- Nismo se kladili! - prekida Hari bezuspešno.

- ...reci nam jesu li nojevi za *Infarkt*? - Prešli su na ti, u oba smeru?

- Šta te boli krilce! Na *Always Plus-u*. Nosi ovo u kujnu. Gde je čeka?

- Ko je čeka? Koga čeka? Hari? - opet se zbini Mića, prihvatajući mokre kese s klopom od Pidže.

- Čeka, čeka, odakle osmatraš? - nasmeja se Hari, slab je Mića lovac, makar i na senzacije, kad ne zna šta je čeka.

Koja je bila na prozoru baba Despininog salona, onog što gleda na Dimitrijalu. Prozor je otvoren, kraj njega deda-tečin kišobran, isto otvoren, dvogled, foto-aparat, laptop, ima novinar *Žurnala* i to.

- Ind, Gang i Bramaputra *ali together* zajedno, sine! - konstatova Pidža pošto je vratio glavu na suvo.

- Zarušio se Bulbulderac, nema drugog objašnjenja - objašnjava Mića, kao da je to neko objašnjenje.

Pa i Hari uze dvogled i proturi glavu kroz prozor, živela stara gradnja, prošli su i njena glava i deda-tečin kišobran.

Ind, Gang i Bramaputra slivali su se iz pravca Gradske bolnice niz Dimitrijalu, ono brdo blata koje je pre par sati videla na televiziji već je jednim delom bilo odneto nizvodno, trafika je već bila sprana do pola, a ona žuta cirada za koju se bila uplašila da je kamionska, moguće i s šoferom, sad je već zgužvana stajala na obali reke. Nadstrešnica frižidera za sladoled i *soft drinks*, drugi mali biznis fotokopiranta iz lifta, objasniće joj Mića kasnije. Koji je danas zatvorio radnju, nije ga bilo kad su ona i Pidža ulazili u zgradu, otišao da spašava imovinu, ulovio četiri konzerve *TUP-a* i jedan šveps, ostalo su pokupili klinci ili odnela bujica. Jedine *ekipe* koje je Hari videla bile su grupice ljudi koje su stajale bar deset metara visoko, u pokrajnjim ulicama na suprotnoj padini - dvoje reportažnih kola i narod. Da, i jedan snimatelj, koji se popeo na neku dograđenu krovnu terasu, i sad pokušava s kamerom da se uzverne uz odžak.

- Jebote, šta je ovo? - zgranuto pita, koliko joj pogled kroz dvogled doseže i uzvodno i nizvodno vidi samo... Ind, Gang i Bramaputru. Voda kao da se penje uz ono jutrošnje brdo, sve to... kao da kuva, i prosipa se dalje prema nadvožnjaku u Grobljanskoj.

- Kažem vam, izgleda da se zarušio Bulbulderac, kolektor. Pa je uzvodna deonica otišla pod pritisak - Pidža je opet maznuo dvogled od Hari, gleda i navija - izbija kroz slivnike i sad piči gravitaciono...

- Ništa... - Hari pokuša da kaže kako ništa ne razume.

- Sine, ja ovo moram da vidim u 1:1! Ajmo dole! - Pidža je spreman za akciju.

- Mnogo može da se siđe dole, znaš gde sam se parkirala! - Harijeta nije spremna za akciju.

- Setio sam se, idemo tandemom! - doseti se Mića i odmah poče da skuplja foto opremu.

Desetak minuta kasnije, Hari je ispred baba Milenine kuće ispratila dve budaletine, matoru i malu, u polivačkim kabanicama, koje su zdušno okrećući pedale tandemom otperjale na *face of the place*. Njoj su ostavili deda Duletov kišobran, sve ključeve i zaduženje da nahrani nojeve.

7. Dinje i banane

- Maso, gucni, ljubi te tvoja masa. Mama je rekla - Kristinina mama, tek nešto starija od Spasoja, koja je jednog bubrežnog bolesnika već ukopala - da će od ovoga samo da izleti, ko metkić!

- Eeeeeeeee! Fuj! - tiho ječi Spasoje i preznojava se.

- Nije fuj, evo fino je, evo vidi ja ću... Evo vidi, sad će Tasa da popije malo!

- Fuj - promrmlja i Tasa, prozoru, uopšte neće da se okrene. Bogorada u sebi što je dinje našao iz prve, u novoj grčkoj samoposluzi u Vojislava Ilića. Što nije lepo otišao u Grčku, da ih traži. Pa se priseti kako je po receptu Kristinine mame po svojoj rođenoj kujni brljao i kuvao tu slinavu, sluzavu... Pa ponovo promrmlja, znatno glasnije. - Fuj!

- Nemoj da ga dekuražiraš, nije fuj! Šoljica - u rukama drži Tasinu šoljetinu za cerealije od pola litre - na svaka dva sata, i ima da izleti ko ništa!

- Neću! - odguruje Spasoje šolju, jadno, nemoćno, tuga da te uhvati.

- Ajde, Maso, molim te! Vidiš da ti lekovi za razbijanje ništa ne deluju, ovo će da podmaže kanalić...

- Je l' se pomerio? - pita Tasa.

- Nije. Stalno ga boli na istom mestu.

- Na kom? - pita tek da pita.

- Svuda, eeeeeee! - javlja se i njegov šef, koji sve manje liči na klonulog lava, a sve više na Tasinu babu Gospavu na umoru, pokoj joj duši, imala je glavudžu preveliku čak i za babu od sto kila.

- Pogledao sam na Internetu, 30% vrsta kamenja uopšte ne može da se razloži kemijskim putem - to je Tasa surfovao dok su dinje puštale ključ.

- Pa kako onda... - zbuni se Kristina. - Maso vidiš da moraš da ga podmažeš, nećeš valjda da te seku?

- Neeeeeeee! - jeknu Spasa, natčovečanskom snagom zgrabi onu šolju od Kristine i proguta sve do zadnje... Sline. - Fuuuuuuj!

- Tako! Pojela Masa! Bravo! Sad će Tasa da ide da pravi još!

- Hoću, ali nemam pare. Te su dinje hiljadu dvesta kilo - ko kilo nojetine, žive vage, da se notira. - Ove su bile malo manje od tri kile, imam fiskalni...

- Pobogu, Taso - ljutnu se Kristina, uhvati se za tašnu i izvadi svoju YUBA karticu, ali joj ruka zastade u vazduhu. - Ne vredi, oteraćeš me u minus.

- Daj mu moju VISU - Spasoje se, pod pretnjom noža, pomirio sa dinjama - iz novčanika.

U kome je Kristina prebrajala sedam dečijih slika, dok je tražila vizonija, na jednoj su bili i s majkom. Pa opet dobi onu zelenkastu boju bolničkih zidova, a taman se napuderisala jutros.

- Meni nije dosadno, meni nije dosadno, meni nije... Nikad, nikad, nikad... -pevuši Hari neku izmišljenu pesmicu, dok sedi na stepenicama druge podzemne etaže u Krempiti i puši. Pa promeni tekst. - Nisam kreten, nisam kreten, nisam kre...

U pitanju je mala vežba za podizanje samopouzdanja koju je netom smislila, jer, malopre je nahranila i napojila nojeve u podstanici, pa joj je bilo žao, pustila ih da se malo prošetaju, dok popuši jednu. Zapravo, prvo je bila izvela jedan jednostavan eksperiment iz fizike. Ostavila je na dnu kanistera malo vode i izlila je na sredini prostorije. Da bi voda momentalno, i za njen ukus previše brzo, nepogrešivo krenula prema podstanici, a onda i kroz onu četvrtastu rupu u koju je Mića sinoč zavirivao. Sad joj se čini da se Krempita već i vizuelno nakrenula, ili je to samo osećaj izazvan rezultatima ogleda. Pokuša da odgovori sebi na pitanje šta ona zapravo radi? Šeta nojeve po tuđim podrumima? Pade joj na pamet naslov knjige *Sedela sam na obali Inda, Ganga i Bramaputre i plakala*, koju niko neće napisati, pa brže bolje smisli bar pesmicu, toliko ume.

Nojeve je posle relativno lako uterala u podstanicu i zaključala, fine neke životinje, pa se, s praznim kanisterom u jednoj i kaljačom pod drugom rukom u kojoj je držala kišobran, uputila nazad kod baba Dese.

Da, s kaljačom.. Kada se rastala sa Pidžom i Mićom prvo je ušla u kuću gospođa Milene, da sama vidi kako to izgleda. Izgledalo je... prirodno. Obična kuća uredne starije žene koja je nekuda izašla. U mantilu, s tašnom, kišobranom, u kaljačama, rekla je baba Desa. A Hari je pod stolicom pored vrata od špajza našla žensku kaljaču, model proleće-jesen '53, nimalo kaljavu, pre prašnjavu?! Jednu, druge nigde nije bilo. Pa ju je ponela, Mići i Despini na identifikaciju. Videla je i famoznu pukotinu, gotovo vertikalnu, preko sredine velike sobe, na onom zidu ka Krempiti na kome nema prozora. Na nekim mestima se i malter okrunio. Slika, gospođa Milenina venčana, rekla bi, koja je nekad tu visila, uredno je skinuta i spuštена na komodu. Pokušala je da gurne prst na mestu gde je pukotina najšira - ušao je malić, santimetar-dva u dubinu. Pogled prema Dimitrijali kroz stražnje prozore bio je... Iza kuće se pružalo još pet-šest metara blage padine, zatrpane Emirovim građevinskim krševima, stvarno su je opkolili sa svih strana, a onda ništa. Prazno. Odsečeno. Samu ulicu i sve ono što se dole događalo odavde nije mogla da vidi. Našla je i još jednu pukotinu, na suptornoj strani od velike, u kupatilu. Definitivno užu, ovu je pri tom nekako prekidao mali visoki prozor koji gleda na baba Desin kalkan. Ali je zato dokačila i plafon, na njemu se ponašala baš razuzdano, granala se na puno sitnih. Moraće da kaže Mići. Brrrr! Pričinjava joj se i da krcka! Stresla se i zbrisala u Krempitu, gde nije bilo nikog sem nojeva.

I evo je sada ponovo na ulici, pod kišobranom pokojnog deda Duleta, s gospođa Mileninom kaljačom i praznim kanisterom.

- Nisam kreten, nisam kre... - zapeva ponovo, i pomisli da bi ona dva kretena, jebala ih ona i kad ih sastavi, mogla već da se vrate. Da bi se ona osećala kao manji kreten.

Samo što su se vratili u pogon i na miru doručkovali, što nije protrajalo duže od sat i po, Milisav i Tihomir dobijaju novi nalog. Cvijićeva?! Prekoredno, cela?! Tihomir pokuša da se pobuni, ali vide da su dobili i pojačanje iz čukaričkog pogona, još dva vozila, ukupno četiri?! Pa oćuta, mora da je nešto neregularno.

- Milisave, šta li si ono sjeba', mame ti gu spalim, da mi je znati? - gundā, njemu se ne izlazi ponovo napolje, jedva se osušio. A kapira da to ima neke veze s onim od jutros, Dimitrijala pa Cvijićeva, što je

u produžetku, nije džabe Tihomir koordinator u njihovom dvočlanom timu.

Milisav, na koga je sva krivica svaljena samo zbog toga što je jutros sasvim slučajno prvi pripalio pumpu, sranje bi se, svejedno, dogodilo i samo, samo da su kojim slučajem zastali na nekom semaforu i zakasnili koji minut, prihvata ovu nejasnu odgovornost i češka se po glavi:

- Da nađem još neki najloni u magacin?
- Nađi.

U magacinu nije bilo nikakvih najlona, pa se Milisav odvaži da upita šefa pogona, kojom se prilikom ispostavilo da su oni najloni koji su završili u slivniku bili šefovi, spremljeni za krečenje, te je Milisav i dodatno nagrabusio.

- I nemoj ništa više da mi zaglavljujete! Ni vi nemoj da mi se zaglavljujete! -viče šef pogona za njim, bez dodatnih tehničkih razjašnjenja. - Vozi preko Mirijeve, na Bogosloviju, odatle u Zdravka Čelara... Izbegavaj Bulevar, kako znaš i umeš.

Vozi Milisav, jeste, on i vozi, Tihomir kontroliše pravac, na čelu kolone. Za njim ta dva vozila iz čukaričkog pogona, da se ne izgube, nije njihov rejon, na začelju opet ona dvojica što se jutros izvukoše ko ni luk jeli ni luk mirisali. Stigoše u Zdravka Čelara, a tamo kaljuga. Lepih trideset metara od raskrsnice sa Cvijičevom. Izlila se Cvijičeva?

- Da počnemo odavde? - pita Milisav.

- U rikverc! - naređuje Tihomir, on bi neke bolje radne uslove. Pa potera kolonu naokolo, do 29. novembra, gde su ih panduri jedva pustili da prođu, ulica je zatvorena od Partizanskog puta. Zašto je zatvorena razjasnilo se kojih stotinak metara dalje, kaljuga se ovde širila skoro do zgrade MUP-a. Srećom plitka, pa Milisav hrabro potera kroz nju, ništa ne vidi, pršti ono blato po šoferšajbni, kiša odozgo ga ne spira dovoljno brzo, škripi zemlja pod brisačima.

- Baš je mog'o da nam kaže šta se koj' moj ovde dešava - gundža Milisav na šefa pogona.

- Kako da ti kaže kad ne zna šta si uradeo - zajebava ga Tihomir.

- A šta sam uradio, lebac mu jebem?

- Valjda ti znaš - filozofski ga drka Tihomir, mora nekog, besan je što opet izlaze na mokro.

Bilo kako bilo, četiri ekipe Službe održavanja čišćenje slivnika započele su od ugla Cvijićeve i 29. novembra, pa uzbrdo. Bio je problem uopšte pronaći slivnike u svom onom mutljagu koji je tekao niz Cvijićevu, tu je obavezu preuzeo Tihomir, s nekom motkom, a Milisav nije žalio da posle gurne ruke do lakata u taj mutljag i vadi rešetke. Jer, za razliku od jutros, sad funkcioniše. Voda pod pritiskom probija čep, na Tihomirovo insistiranje su isključili usisnu cev, kud bi inače s tolikim đubretom, i Bulbulderac se kroz novouspostavljene otvore polako vraća u svoje podzemno korito. I ostale ekipe napreduju. Po dve sa svake strane ulice, domaći prednjače, svaki drugi slivnik, za njima Čukaričani, opet svaki drugi. Za tri sata već su stigli do ugla Cvijićeve i Draže Pavlovića, kad cvrc! Prikače se na hidrant da napune rezervoar čiste vode, a ono nema vode?! S druge strane ulice im mašu - isto?!

- Šta sad, koj' moj'? Daj mobilni da zovem pogon - Milisav je sav u naponu radnog elana.

- Ne dam! Sve će da gu izmažeš, viš kaki si kaljav! - odbija Tihomir, vlasnik mobilnog telefona.

- Pa šta sad? - zna Milisav Tihomira, zna da mu ga neće dati.

- Ništa. Nema vode, šta ćemo, nije naš *OOOR*, vraćamo se u pogon - iskoordinira Tihomir, stari vuk udruženog rada.

Svi sem Milisava jedva dočekaše, kad opet cvrc! Uz Starine Novaka nisu mogli da se izvuku, ulica je bila blokirana policijskim vozilima, Milisav vidi i jedna kola Hitne pomoći, baš su našli kad i gde će da se sudaraju. U Zdravka Čelara onoj bari više nije bilo kraja, pa se okrenuše, nizbrdo, istim putem kojim su i došli. Tek da vide kako se slivnici koje su malopre otpušili ponovo zapušavaju novonadirućim blatom, ako su videli.

Pidža u baba Desinoj kujni prži konjske kobaje, rekvirirane jutros u kasapnici *Riđan* na Đermu, Hari pere zelenu salatu pod tankim mlazom vode sumnjivog pritiska, Mića šalje fotke Internetom u *Žurnal*... Atmosfera skoro da je vesela, osim što je malo uvrnuta.

- Hari, dođi da vidiš ovu! - dovikuje Mića, posebno su ponosni na komplet koji su na pravili sa nadvožnjaka u Grobljanskoj. Kakve sigurno niko nema, Grobljanska je zatvorena još jutros, njih je tandem izvadio. I dve službene iskaznice, ona direktora *JKP Pijačna*

uprava bolje je prolazila kod pandura od Mićine novinarske, mada su ih malo čudno gledali. Korito se ispod nadvožnjaka sužavalo, pa je tu nivo vode bio znatno viši. Slikano iskosa, sa desne rampe koja se iz Dimitrijale penje u Ruzveltovu... izgledalo je kao da se i voda penje, skakuće?

Harijeti su bili najčudesniji portreti i grupnjaci, slike ljudi koji su se okupljali na svakom mogućem uzvišenju da posmatraju ludilo. Fakat je da niko još nije fizički ugrožen, sem nekoliko kioska i par benzin-skih pumpi, ali ipak...

- Imam i *movie*, da vidiš - Mića joj razdragano pokazuje dva digitalna minuta neke tetke koja se krsti i moli nebesima, a onda spusti glavu i počne da kune zemlju. Sve s plastičnom maramom na glavi, istom onakvom kakvu je Hari pocepala.

- Ma jeste li vas dvojica uopšte videli nekog nadležnog na toj vašoj ekskurziji? - dere se Hari s pola puta između kujne i Mićinog kompjutera.

- Jesmo! - Pidža izviruje iz kujne opasan baba Desinom keceljom, cvetnom, kakva bi bila. - Štab je u *Infarktu*.

Pa naravno, mogla je i da pretpostavi da će svratiti na piće. Bez nje!

- I? Koga ste videli u Štabu? Ratka Mladića i Radeta Brankova lično? Ili ste vas dvojica bili general i njegov novinar? - ljuta je što su je ostavili dva sata samu, a kuće joj je isto samo kod kuće, a...

- Jok, sitna gradska boranija se svađa s direktorom *Vodovoda i kanalizacije*. Poslednje što sam čuo je da im je rekao da mu ga popuše. Al' ne brini, do sad su se već ponapijali i zapevali, neće doći do građanskog rata, važno je da bude mir - smiraje je Pidža.

- A ti si baš morao da svратиš tamo ne bi li dogovorio isporuku? - svađala bi se Hari.

- Sutra, sutra - dobacuje Mića. - Pod uslovom da JAT poleti, iz Stokholma.

U tom momentu zazvoni telefon, stabilni, i Mića se zatvori s njime u kupatilo. A Hari nastavlja:

- I dobro, šta kažu u Štabu, kakve su ono gluposti da je Spasoje povređen na mestu nesreće? Ponavljaju u svakim vestima!

- Što? Pa je l' nije povređen na mestu nesreće? - Pidža se iskida od smeha. - Odlična fora, ima onu svoju PR-ku da ljubi u dupe, letnji

dan do podne, il' bar dok ga ne navata Kristina.

Kad evo ga Mića:

- Anica. Prekide se veza. Prijavili su, držali ih u dvadeset devetom satima, baba Desa je kod nje i... Ne znam, prekinula se veza, zvaće valjda ponovo. Je li, Hari, koliko ljudi dnevno nestaje u Beogradu?

- Otkud znam - zbuni se Hari. - Malo. U stvari retko. Što pitaš?

- Zato što su čekali s nekom ženom kojoj je nestao muž.

- Ha, ha! Baš je našla gde će muža da traži, u muriji - zeza se Pidža. - Kod švalerke je, glupačo sestro!

- Obično su nestali klinci, ono, zbrisali od kuće - preslišava se Hari.

- Kakve veze ta žena...

- Ma pusti Anicu, priča ko navijena, ta ih je žena posle prebacila džipom do grada, inače bi morali da plivaju, kaže.

- Daj okreni je, hoću da čujem Despinu, da vidim kako je to tačno prošlo - traži Hari, a htela bi da pita i za kaljaču, koju Mića nije uspeo pozitivno da identifikuje.

Telefon je, međutim, bio mrtav.

- Opet nije spustila slušalicu! Krečana je gora od baba Dese - nervira se Mića, koji treba da nastavi sa slanjem materijala u redakciju.

- Prvo da se klopa, dok je vruće! - servira Pidža kobaje i salatu, Mića vadi pivo, njega su doneli s ekskurzije, punu korpu na tandemu.

A Hari ode da opere ruke pre ručka, ipak je dirala nojeve, nije to isto što i Reks, da bi u kupatilu ustanovila da je nestalo vode?!

- Pazi, ako prodamo tri tone banana po trideset dinara, na veliko, to je hiljadu sto evrića. Hiljadu petsto minus hiljadu sto, onda nas prevoz košta četiri stotine, otprilike - govori prvi muški glas, u telefon koji radi.

- Samo mi nije jasno kome misliš da prodaš tri tone banana po ovoj kiši? -suprotstavlja se drugi muški glas, iz telefona koji takođe radi.

- Na Kvantašu, kako gde?

- Misliš da sad nekog ima na Kvantašu? I šta će da ostane od tih banana dok izvučemo patike ispod njih po pljusku? Kome trebaju ugažene banane? Glupa ti je računica. Ništa od rasprodaje.

- Izvini što nisam kupio uvoznu dozvolu za kišobrane, bolje bi išlo, al' ko je mogao da zna, nego za banane - sarkastičan je prvi glas.

- Ne pričam ti to, nego da ti je glupa računica, nećemo moći da damo patike po sedamdeset na veliko, a u maloprodaji...

Pošto se ova priča razvila u nedogled, da objasnimo: Prvi glas pripada glavnom dispečeru *Vodovoda*, a drugi njegovom kumu, prevodiocu sa italijanskog. Čije supruge, i kume, podrazumeva se, drže lanac od dve beočug-prodavnice sportske opreme, kao *joint venture*. Tajna povremenog pojavljivanja jeftinih banana na beogradskim pijacama leži u činjenici da patike u lanac stižu kamionima iz Bugarske, zatrpane... Pa bananama! Kako stižu u Bugarsku - bugarski je problem. A sve ovo iz dva razloga, prvi je taj što je, ako niste znali, specifična težina banana najsličnija specifičnoj težini patika, a drugi što je prvi glas još odavno provalio foru za jednostavan uvoz banana, po carinskoj stopi bitno različitoj od one za patike. Sve je, dakle, ustaljena procedura, u kojoj je računicu ovaj put pokazala kiša. Koliko, i kako će se to odraziti na cenu patika, e oko toga se njih dvojica raspravljaju već ceo sat.

- Je li, a na koji si ti mene broj zvao? - sinu u jednom trenutku prvom glasu.

- Pa na crveni, svi ostali su zauzeti, kao i obično. I na ovaj sam te jedva dobio.

- Jao konju, sad ću opet morati da brišem traku! Znaš šta su mi radili prošli put kad su preslušavali! Zavitlavalalo se pola *Vodovoda* na moj račun dve nedelje, sto puta sam ti rekao! Ti ko da nemaš mobilni!

- Imam, ali sam plaćam račun - ljutnu se prevodilac s italijanskog, samostalac, nije u državnoj službi.

- Zdravo! Prekidamo. Čujemo se doveče od kuće, a ovo kako ispadne, prodali banane ili ne, šta da radimo, elementarna nepogoda. Brišem da brišem traku!

Eto kako i zašto je obrisana traka na magnetofonu koji automatski snima sve razgovore na crvenom telefonu *JKP Gradski vodovod i kanalizacija*. Koji, uzgred, ima dve linije, *ISDN*, nove tehnologije. Preko prve, žive, su se valjale banane, na drugoj je instaliran govorni automat koji je primao i snimao besne pozive građana Zvezdare, Mirijeva, Severnog bulevara, Karaburme, Ovče, Borče, Krnjače... da ne nabrajamo dalje - nestala im je voda. A među njima i službene, panične pozive iz punktova Tašmajdan, Pionir itd.

Nakon što je neupadljivo obrisao snimak, glavni dispečer *Vodovoda* prišao je ekranu za kojim njegov tehničar *on-line* prati stanje u sistemu.

- Kako ide? - upita i drugarski ga potapša po ramenu.
- Slabo, kratak sam 13932\$ - odgovori ovaj i nastavi da ređa pasijans na kompjuteru.

8. Podivljali bager

Srbomir, zvani Srba, bagerista *JKP Beograd put*, celo jutro stoji ispod strehe golubarnika na krovu svoje zgrade, Albanske spomenice, broj nebitan al' visoko, gleda šta se dole ispod nadvožnjaka dešava i pizdi. On je čovek i inače malo nervno labilan, kiša na njega posebno loše utiče, pa je uzeo par slobodnih dana, i tako nema posla. A sad ovo?! Ne zna, doduše, Srba šta se uzbrdo od nadvožnjaka dešava, on se samo jutros popeo na krov da proverii golubarnik i prebroji svoju pernatu decu. Silazio je par puta do garsonjere, da se malo zgreje i prosuši, televiziju nije palio, od nje tek poludi. A i ne radi, drtina niška, kupio ga je ono kad je jednom hteo da se ženi, poslednji put, pre dvadeset pet godina. Bilo kako bilo, tek Srba je u svojoj nervoznoj glavi centar katastrofe zemljane prirode locirao tu, pod svoj nos, ispod nadvožnjaka u Grobljanskoj. Zemljani radovi su njegovo polje delovanja, i ono što ga posebno izvodi iz takta, toliko da već pocupkuje, kojom prilikom povremeno opali tikvom o plehanu strehu golubarnika, i ptice je uznemirio, je što nikoga od njegovih nema. Pa da, kad je trebalo da ruše Slobu bagerom, onda su mogli, sad kad treba da spašavaju narodnu imovinu, nigde ih nema! Njegovog Slobu, zbog koga mu se srce cepa, i zbog čije sudbine cepa bensedine, evo peta godina. A nema ni bensedina, već treći dan, mora po recept, jebo ih recept, u Slobino vreme ti nisu trebali nikakvi recepti! Gde im je sad njihov Džo Bagerista, đubre izdajničko i špijunčina američka, slušaj, Džo, nije ga valjda majka tako krstila, CIA mu je to ime dala, konspirativno, da ruši! E pa sad će vama Srba Bagerista da pokaže šta je patriotska svest, bando špijunska demokratska! Manji je problem bio u tome što Srba nije znao šta bi trebalo da se preduzme, samo vidi da je hitno, a u njegovim zbrkanim mislima nazirali su se i kadrovi nekog filma u kome on bagerom ponovo dovodi Slobu na čelo države... Vozi ga u kašiki bagera a narod kliče! Toliko se uzbudio da je strčao u garsonjeru i krenuo da se oblači u radno odelo. Ali... Pa zadnjim

tračcima zdravog razuma, ako je to ispalo razumno, okrenu starog inženjera Mišića, on je pošten čovek, zajedno su bili na mitingu na Ušću, u njega se može imati poverenje... Posao, niko se ne javlja?! Pa da, Mišić je sigurno negde na terenu, uvek u prvim redovima. Okrenu i na mobilni, jebo ih mobilni, nije toga bilo u Slobino vreme, da otimaju od naroda pare, al' ako, zvaće i na mobilni!

- Alo, ovde Srba!

- Koji Srba? - zbuni se inženjer Mišić, koji sedi u vikendici u Grockoj i na televiziji gleda uzvodnu stranu katastrofe, onu iznad nadvožnjaka, i sam malo nervozan što ne vidi nikog iz operative.

- Srba, bagerista, s Partizanskog... Vidite li vi šta se događa?

- Vidim, strašno! - iskreno odgovara Mišić, tek sad zbunjen što mu se javlja Ludi Srba.

- Mora nešto da se preduzme! - urla Srba u telefon, kod Mišića nešto zavija, sigurno je negde na vetrometini.

- Mora - i dalje je iskren Mišić, ali ne zna šta, on je u penziji već godinu dana. Što Ludom Srbi nije doprlo do mozga, jebi ga, kratak rok.

- Ja idem sam! - Srba je odlučan da jednom za svagda izbací Džoa Bageristu iz istorije. - Ako oni neće ja idem sam! Iz ovih stopa. Samo sam hteo da vam javim...

- Stani! - jao, pa ovo Srba opet ima lutke, isprepada se penzioner Mišić, neka samoinicijativa je u pitanju. Kako sad da ga spreči, kako treba s ludacima, kako... - Čekaj! Otiđi kod inženjera Ivankovića, on će ti reći gde da kopaš, samo mu reci da sam te ja poslao, i on će sve...

Ovo je bila predugačka rečenica, u uvetu mu je uporno zavijalo i prekidalo, ali je Srba uspeo da čuje dovoljno. Treba da kopa u Ivankovačkoj, ima naređenje od inženjera Mišića lično!

- Raaa-zumem! - viknu u mobilni, prekide vezu i izlete iz svoje samačke garsonjere, gotovo je trčao do Partizanskog puta, gde da čeka prevoz, koga, uzgred, nije ni bilo, zatvorena Grobljanska, što ovaj ne vidi, ništa ne vidi, juri. Za koje se vreme Mišić premišljao da li da potraži Ivankovića i upozori ga da Ludom Srbi opet nije dobro. Ne treba, razuman je Ivanković, videće i sam, zato ga je njemu i poslao, gde da troši mobilni, mala je penzija...

Odlično je počelo. Srba je u bazu *JKP Beograd put* ušao neopaženo, sasvim slučajno, čuvar je nešto bio petljao oko grejalice. Kada ga je nekoliko minuta kasnije video kako stoji s bagerom iza rampe i sam se obradovao. Konačno su rešili da mrdnu guzicom, on je ono blato video još jutros, kad je dolazio na smenu, prepešačio je od Vuka, nisu radili tramvaji. Pa podiže rampu i veselo odmahnu Srbi i bageru.

Na radni zadatak stigao je već ovenčan slavom. Do Bogoslovije ga niko nije primećivao, retki prolaznici su žurili svojim poslom zaklonjeni kišobranima, u Grobljanskoj se situacija već izmenila. Prvo svaki peti, pa, kako je napredovao, svaki treći, pa svaki drugi prolaznik bi mu mahnuo, jedna budala neosveštena je čak podigla i tri prsta, jebo ga njegov Vuk, policajci su svirali iz patrolnih kola i pozdravljali ga rotacionim svetlima. U Cvijićevoj je odlučio da siđe desnom uzlaznom rampom, onom daljom, nepropisan smer, ali praktičnije. Neće posle morati polukružno, po Cvijićevoj. Levo, uz Dimitrijalu, nije ni pogledao. Policijska kola koja su blokirala rampu su se kao po dogovoru, kako su ga videli, sklonila u rikverc, manevar udesno je bio težak, rampa je uzana, ali šta to sve ima veze, kad su ga tu dočekale ovacije! Cela nizbrdica bila je načičkana narodom, koji se pred bagerom sklanjao na trotoare zakrčene parkiranim automobilima, pa su morali da im se popnu na haube i krovove, neka su deca bila na zaštitnoj ogradi nadvožnjaka, opasno, mogu da se strovale, gde su im majke, i majke su tu, i radne žene na prozorima, svi kliču Srbi i bageru! Sa visine svog bagerističkog sedišta vidi i narod na silaznoj rampi, onoj preko puta, svi su se nagurali uz ogradu i mašu. Začu i jednu pištaljku, što ga je načas iznerviralo, ali nema veze, sve su to naši ljudi, narod, gde narod zna...

Dole, u Cvijićevoj, bilo je malo ljudi, nije ni čudo, blatnjava bujica kroz koju vozi dopire do ivičnjaka, tu i tamo već i preliva. To su ih valjda ovi iz *Civilne odbrane i društvene samozaštite* poslali uzbrdo, na sigurno. Na uglu Ivankovačke i Cvijićeve opet je imao težak manevar, da upravi bager uzbrdo, prema Ivankovačkoj. Uspešno, i onda blink?! Šta sad? Šta je ono rekao inženjer Mišić? Kopaj u Ivankovačkoj? Gde? Uz ulicu se kaljuga popela nekih šest-sedam metara, na ovom zaravnjenom delu pred njim, gore je sve čisto, sliva se čista kišnica, ne vidi... Ma mora da je ovde, u ovom mutljagu,

pomisli, i spusti kašiku do kolovoza, pa krene bagerom polako, napred, kašika struže po asfaltu, polako, polako... I naiđe na meko! Tu je! Ispipa obrise rupe kašikom bagera nežno, ko ženu, eto, tu je izvor svih zala, u ženi, pardon, u ovoj rupi. I poče mahnito da kopa. Po naređenju inženjera Mišića, Ivankovačka mora pasti! Zasipa zemljom i blatom parkirane automobile, ne obazire se, urgentno je, jesi video sav onaj narod koji je samo njega čekao, već čuje sirene interventnih brigada *Gradskog vodovoda* kako stižu da zakrpe kvar, čuje malo morgen, što bi rekao njegov Predsednik Sloba, to njemu pametne moždane sirene uzburjuju ljudi deo glave, uzalud. Kašika udari o nešto tvrdo, mora da je naleteo na kamen, idemo jače, udri, tras, tras, tras, Ivankovačka mora pasti!

Prvi mlaz čiste vode okupao je vetrobran bagera tako iznenada da se Srbomir od čuda zakucao u naslon sedišta. Čista voda koja kulja iz mora kaljave, šta je sad ovo? Probio si vodovodnu cev, idiote, dojavi mu pametni deo glave, zbog čega potpuno podivlja i poče da raspaljuje kašikom bagera jače, i jače, i jače... A mlaz da postaje viši, viši, viši.

U isto vreme inženjer Ivanković igrao je preferans sa dvojicom mlađih asfaltera u bazi *JKP Beograd put*, na Partizanskom putu. Posle dva refea bio je dvesta četres u buli, a šupili su ga bog sveti zna koliko, te je stoga bio poprilično nadržkan, toliko da se dosetio čime da ih kinji:

- Slušaj 'vamo, prva stvar kad prestane ova kišurina! Da se ode u Ivankovačku i zakrpi ona rupa, ovi iz *Vodovoda* su mi već na glavu seli, masiraju me već dve nedelje! Čačkali su nešto oko one njihove cevčuge, svaki čas mi raskopavaju, ja posle treba da idem za njima i asfaltiram!

Eto zbog čega nešto kasnije Milisav i Tihomir nisu uspeli da napune vodom cisternu *vame* iz hidranta, čime su i nestali iz ove priče. Eto zbog čega Hari nije uspela da opere ruke pre ručka. Eto zbog čega je brisanje trake s crvenog telefona u dispečerskoj službi *Vodovoda* ispalo toliko sranje. Eto... Ali to je bio samo početak.

Od svih najavljenih poseta partijskih drugova i saboraca, Kristina je kod Spasoja propustila jedino Vujičićku. Jedino njoj je, kao žena ženi, uspjela da objasni zbog čega je neophodno od Spasoja sakriti šta se napolju zbiva. Samo mu fali, na sav ovaj fizički bol, još odozgo i duševni bol zbog iskliznuća njegovog novog doma. Ili, na bubrežni napad, još i napad profesionalne odgovornosti zbog te glupe ulice što su zatvorili. O razlupanom džakuziju ne srne ni da misli, Spasa će da odlepi, ma mora da misli, sad ona mora na sve da misli, zvala je Emira danas bar dvadeset puta, nedostupan. I ostao zanavek, dabogda! Pod crnom zemljom nedostupan! Kristina je, da pojasnimo, tamo nekim korenima Crnogorka, zato joj kletve idu od ruke. Za razliku od Vujičićke, koja uopšte nije Crnogorka, već Mađarica iz Sombora, udata za Crnogorca. Dakle, jedna utučena žena, čak je i Mađaricama moguće doakati putem udaje. Naročito ako u pitanju nije neki običan Crnogorac, već Vujičić lično, za koga ovde jedino Spasoje tačno zna ko je i šta je, al' mora da je neki mnogo zajeban tip, kad i Spasa o njemu govori u pola glasa. Svejedno, Vujičićki je njena utučenost, dobrota, finoća i mestimična smotanost, odlično stajala uz funkciju gradskog Sekretara za socijalnu zaštitu i brigu o deci. U okviru koje brige se našao i Spasoje, onako ljudske, a ne funkcijske. Evo je na vratima, dovodi i nekog čoveka, Kristina pretrnu da nije to neko iz Grada ko će se izlanuti...

- Dobar dan, kako smo - ljubazno ih pozdravlja. - Vidi koga sam ti dovela, da te pogleda, dr Pavlović!

Gospodin se i sam ljubazno upozna sa njima i uze da pregleda Spasin bolesnički karton. Za to vreme Vujučićka objašnjava kako su imali sreće, dr Pavlovič, čuveni hirurg, je njihov prijatelj iz Slankamena, ima vikendicu odmah tu do njihove, lane je kupio, sve komšije ga obožavaju, uvek je spreman da pomogne, evo i danas, kako ga je pozvala odmah se ponudio da dođe sa njom...

- Vi niste iz Urgentnog? - pita Kristina, s obzirom da je dr Pavlovič u civilu.

- A, ne! Ja sam... trenutno imam angažman sa strancima - polupoverljivo reče i uze Spasu za ruku da mu izmeri puls.

Koji je bio sasvim u redu, iako se dr Pavlovič mršti, jer... Da otkrijemo ono što ne zna ni Vujičićka, ni cela vikendaška populacija u Slankamenu, a ponajmanje zanemotali Spasoje i brižna Kristina, on

je običan Pavlovič, bez dr, po vokaciji hipohondar, a po zanimanju glavni urednik nemačkog licencnog časopisa za popularnu medicinu i slične vradžbine, GESUNDHEIT UND LUSTIGHEIT. Istina je da on drži nadriambulantu na Dunavu, al' to je zato što voli čovek da leči, i šta će kad voli? A i zna sve o medicini, pa samog je sebe bar od hiljadu bolesti već izlečio, mnogih neizlečivih među njima.

- Nije dobro! Ubrzan puls, to vam je automatski i ubrzan rad srca, od bolova - izreče dijagnozu.

- Eeeeeeeee! - jeknu Spasoje, što je imalo da znači 'E, baš si mi objasnio!'

- - Da, da - složi se lažni dr Pavlovič, šta da se radi, svakakvi se umobolnici šetaju okolo, pa i u pratnji pristojnih gradskih Sekretara za socijalnu zaštitu i brigu o deci.

U tom momentu ulete lekar, pravi, onaj energični, s najnovijim snimkom. Žene ga s vrata dočekaše pričom da je tu privatni konsultant, dr Pavlovič, koji se već zabuljio u film u njegovim rukama.

- Evo ga, doktore - doktori se jedni drugima uvek obraćaju sa 'doktore', pa čak i kad je neki od njih lažni. - Evo ovde. Definitivno je zaglavljen. Za četrdeset osam sati ja ne mogu da tvrdim da se pomerio ni za pun santimetar. Terapija ne deluje, u komadu je. Ko zrno pirinča, ovo je fantastično, kakav pravilan oblik, iz udžbenika!

- Šta predlažete, doktore? - dr-nedr Pavlovič je ozbiljno zabrinut. - Uzdužan rez ili poprečke?

- Napoljeeeeeeeeeeeeeeeee! - arlauknu Spasoje, a od napona oseti kako se ono čudo pomerilo, novi mikron.

Svi se brže-bolje pokupiše, Kristina im se u hodniku izvinjavala kako Spasa nije sav svoj, strašno ga boli, razumeju, kako da ne. Kada je koji minut zatim obazrivo provirila nazad u sobu zatekla ga je kako pokušava da se dočepa mobilnog, ostavljenog čak na prozorsku dasku.

- Daj mi taj telefon! - ovo je bila već prostoproširena rečenica, napredak.

- Ne može! Znaš šta je doktor rekao - laže Kristina i sklanja mobilni.
- Šta će ti?

- Da zovem Tasu, je l' skuvao više te dinje, ili je i on otišao na pecanje?

- Ja ću, Maso, što ne kažeš, evo, sad ću da ga zovem! - pa pozva Tasu da požuri s drugom turom slinavog čaja, od same priče joj se malo zgadi, i ode do lavaboja u uglu sobe da popije čašu vode. Nema!

Logično bi bilo pomisliti da je ovo samo još jedna u beskonačnom nizu beznačajnih disturbancija Beograđana, uključujući i pacijente po bolnicama.

Nestalo vode, pa šta? Pukla negde neka cev, dešava se. Doći će! Hoće, malo morgen, rekao bi Srbin predsednik Sloba, samo kad bi mogao da ga vidi iz dalekog sumornog Haga, kako izbezumljeno piči uz Ivankovačku, zvera po kolovozu, saginje se pod parkirane automobile, traži nešto, mora da je tu negde... Šta? Šaht. Poznati poklopac vodovodnog šahta. Obično se iznervira kad prilikom bagerovanja naiđe na šaht, pa ne može da radi onako artistički, u širokim potezima kašikom, već mora da čačka i kljuca oko njega, sad bi ga izljubio ko brata rođenog, samo da ga nađe, poklopac vodovodnog šahta na cevovodu Ø 700 mm u Ivankovačkoj ulici. Jer Srba je, čak i kad je obeznanjen, a potpuno je obeznanjen saznanjem da je pokidao nešto veliko i puno vode pod pritiskom, veoma odgovoran čovek. Onog trenutka kada kašika bagera više nije imala šta da slupa u onom vodoskoku, Srba je iskočio iz svog visokog sedišta i potrčao uz ulicu. Da nađe šaht. I zatvarač. Našao ga je na ćošku s Knez Danilovom, odlučno je podigao liveno-gvozdeni poklopac i hitnuo ga u stranu kao da je od običnog pleha, a da ga nije prethodno izljubio, u žurbi je, osmotrio gde su penjalice i smandrljao se njima u tminu. U kojoj zamalo nije slomio nogu, što uopšte nije bitno, bitno je da je napipao točak zatvarača i sumanuto počeo da okreće. Zatvorio ga je za sekund! Kako, zapitaćete se? Neka ispitivanja pokazala su da ljudi, kada im skoči adrenalin, mogu biti i osam puta jači nego obično. Pa onda možda i osam puta brži?

- Uuuuuuh! - reče sam sebi u mračnom šahtu s olakšanjem, što je potrajalo sledeću sekundu, taman koliko je trebalo i vodenom čekiću da se ukuca u crpnu stanicu Tašmajdan, udaljenu oko kilometar uzvodno od ovog mesta najnovijeg zločina udarenih podanika zločinačkog režima Slobodana Miloševića.

Uticaj adrenalinskih udara na hidrauličke udare nalazi se u nekim graničnim poljima nauke, koja će istraživati tek naredne generacije, da objasnimo ono što prosta tehnika kaže: Hidraulički udar predstavlja naglo povećanje pritiska u cevovodima usled naglog smanjenja otvora na zatvaraču. Talas pritiska, povišenog i do pet puta u odnosu na prvobitni, putuje uzvodno brzinom i do hiljadu dvesta metara u sekundi, stvarno dok si reko 'Uuuuuuh!'

Štete nastale na crpnoj stanici Tašmajdan bile su nesagledive. Bukvalno nesagledive, nestalo je i struje. Agregat se nije upalio automatski, ma nije mogao da se upali ni sudski, akumulatori su bili prazni, ne zna se čijom krivicom. Nastade i panika, najpre zbog mraka, i ovde se nađe jedan genijalac, koji se doseti da je filmska ekipa koja je onomad nešto snimala po tašmajdanskim lagumima ostavila neke baklje kod njih u magacinu, na sigurnom. Otrča da ih donese, jednu pripali i na licu mesta, tu gde ih je našao, da vidi šta radi. Kojom prilikom je slučajno pripalio i kutiju s lakom pirotehnikom, zaostalu od filmadžija, pa poče vatromet neviđenih boja. Ostao je, srećom, živ, zdrav i tek nešto oprljen, ali će se trojica njegovih kolega koji su to posmatrali lečiti od šoka doživotno. Pomislili su, naime, da to gori sam vodovod, crveno, plavo, zeleno, a ne tek par raketa koje su glumile Nemce u povlačenju.

- Majko moja, šta mi pijemo! - zavapi jedan, a ne pita se kako je uopšte živ.

Cela bi ova scena, bez ljudskih žrtava, lepo legla u nekoj akcionoj komediji, tri minuta urnebes. Od kojih je prvih šest sekundi bilo dovoljno novom udaru, sad izazvanim ispadom crpne stanice Tašmajdan, da se proširi po glavnom vodovodnom tunelu, sve unatraške do postrojenja za prečišćavanje vode na Banovom Brdu. Što više uopšte nije komedija, to je *total disaster*, sve crpne stanice usput su poispadale iz pogona, jebeš ih u zaštitu. U koju su, između ostalog, spadala i dva oduška za vazduh. Jedan na Košutnjaku, njega je još za vreme NATO bombardovanja zarušila 'tektonka' koja je promašila Straževicu. Preko drugog, na Topčiderskom brdu, je, već u demokratiji ravnogorskog tipa, izgrađen, potpuno legalno, da se razumemo, ima čovek sve papire, servis i auto perionica. Uz papire je gratis dobio i slivnik, dubok lepih četrdeset metara, pravo u vodovodni tunel. Što je veoma značajno, ceo kraj nema kanalizaciju,

on ima. Posle se onaj na Tašmajdanu čudi zašto voda gori zeleno, kao, blesav je?

Ali to je ovog časa potpuno svejedno, s obzirom da je dve trećine grada ostalo bez vode. Dobro, ne budimo previše katastrofični, još se par sati tu i tamo slivalo ponegde ponešto iz rezervoara, dok i to nije presušilo.

Za to vreme je tehničar u dispečeraju vodovoda gubio već 21865\$ od kompjutera na pasijansu, glavni dispečer je izvodio neke svoje računice s bananama, a crveni telefon uopšte nije zvonio. Ni crveni, ni bilo koji drugi, telefonskim kablovima je, pogađate, u međuvremenu potekla voda umesto impulsa. Kako i ne bi, već treći dan kiša ne prestaje da pada.

- Šta uopšte mi ovde radimo? - upita Hari potpuno suvislo Pidžu i Miću, dok ispijaju drugu turu piva posle ručka. - Nema vode za kafu, otpala antena s krova, telefon ne radi, blato teče ulicom, Krempita se ljuljuška, situacija redovna, ništa se ne događa, ajmo kući!

- Ja ovde stanujem - izvinjava se Mića.

- I ovaj će da ti se naseli, izbaciće ga žena ako se uskoro ne pojavi, vidiš kol'ko je sati - pokazuje Hari na Pidžu, na šta on potvrdno podrignu.

- Svinjo! Odoh ja, kuće mi samo ceo dan, a ja...

- A ja ne mogu da pošaljem do kraja materijal u redakciju! Moraću da nosim - vajka se Mića.

- Znaš šta, mali, ti ovde ne možeš noćas da ostaneš! Idemo po kola, vozim te u redakciju i onda ideš kod mene. Taman da mi noćas sklizneš tamo dole, ne bime pred tvojim babama i majkom oprali... Ind, Gang i Bramaputra. Uostalom, imaš Internet i kod mene, ajde pakuj se, idemo pravo kod mene.

- Ne dolazi... - u obzir, hteo je da kaže.

- C! - oglasi se i Pidža, dotle u stanju pивske letargije. - Idemo kod mene. Odojčad imaju satelitski *download*, radi i na mobilni, jedino ćeš zbog Keve morati da pričaš engleski, ti si kao iz CNN-a, pada na Amere, inače ne gotivi moje ortake. Kapiraš? Kao, dobio sam te preko međunarodne razmene, na stan i hranu, ono, naši novinari spavaju kod vas, vaši kod nas. Za uzvrat, kao, jedan novinar *Žurnala* kunta za dž kod Buša u štenari i izveštava o paljevinama koje Porto-

rikanci izvode po Vašingtonu. OK, to ću ja da joj objasnim, ti samo ono... Ja me'm, no me'm!

- Kakve keve? - zbuni se Hari, ostatak Pidžinog bulažnjenja je sasvim logičan, kad je on u pitanju.

- Odojčad valjda imaju kevu - ponovo podrig, pozdrav supruzi.

I tako, razgovor se jedva razvlačio, ubeđivali su se još malo, da bi se sve završilo time što je Hari opet popila deda-tečin kišobran i šetnju do kola kod Đerma, nojevi nisu popili ništa jer nema vode, a Mića i Pidža su zajahali tandem i odjahali u kišno popodne. Na Čuburu. Kako je pokvaren, pomisli Hari, maznuo mi Miću. A ja sam ga prva izmislila!

9. Svinjarije

Steva Krmača, magacioner *Elektrodistribucije*, sedeo je za službenim kompjuterom, onim što služi za ulaz-izlaz robe i rezervnih delova, i prelamao svoj novi roman, *Kako sam sistematski uništavan od idiota*. Ukoliko se nekome ovaj naslov učini poznatim, iz života, napomenimo da je ovde reč o potpuno originalnom literarnom delu sa autobiografskim elementima. Juče mu je definitivno pukao *Quark*, jebem ti državu u kojoj se ulaz-izlaz iz glavnog magacina *Elektrodistribucije* registruje na bednim Pentijum trojkama, pa je jutros morao da radi reinstalaciju *Windows-a*, sad neke fajlove ne može da nađe, nisu ni srpski prozni pisci svemogući, dobro je da je našao bar svoj roman, gde je ustanovio da mu je puk'o prelom od juče, pa sad sve ispočetka! Kraj kompjutera krtica na kosačici, igračkica iz kinder jajeta, i domaća rakija, sa crnom etiketom domaće izrade, na kojoj sem bele mrtvačke glave stoji i marka, *Leš u flaši*, mali znakovi pažnje od njegove drugarice, jedne od tih idiota i idiotkinja koji ga uništavaju sistematski. A baš je dobra! Rakija!

I šta sad hoće ovi iz TS 110/10 KV *Autoput*? Najavili da dolaze kamionom po trafo, baš su našli kad će trafo da menjaju, po ovom pljusku? Ne zna Steva da je to pod moranje, crk'o trafo, manji kvar, tek stotinak hektara stanovnika je bez struje. U kompjuteru ne može da ga nađe, nema mu ga taj fajl, al' dobro, u hali će ga naći i odokativno, veliki je ko pola sobe. Pa prekinu prelamanje i ode da potraži Raju, kranistu.

Ceo sat kasnije, mostovska dizalica u glavnom magacinu *Elektrodistribucije*, u Zemunu, tužno je zacvilela i podigla trafo od 100 MVA na kamion. Nema greške, taj je, na lageru nemaju ništa veće, ovaj je poslednji. Ono što Steva nije znao, a pisalo je u onom ulaz-izlaz fajlu koji ne može da nađe, ono da je to trafo iz robne razmene sa Sovjetskim Savezom, odgovarajuće snage, ali vezan u deltu umesto u zvezdu, ruska posla, bio je samo još jedan novi početak...

Odojčad, mladić i devojka tek nešto mlađi od Miće, uljudno su prihvatili Pidžinog ortaka, 'ratnog i kataklizmičkog reportera', kako ga je predstavio. Mića je pokušao da se socijalizuje s vršnjacima, rekavši im, sasvim iskreno, da imaju super ćaleta, voleo bi da je i njegov takav. Na to su ga samo sažaljivo pogledali, obojicu zapravo, i prepustili im bez reči svoje preuređeno potkrovlje stare kuće na Čuburi, za 'ratne i kataklizmične operacije'. Keva, dečija zakonita majka, uopšte nije izašla iz sobe, gleda serije, dok još ima. Kod Pidže je telefon, srećom, još radio, vode, doduše, već nije bilo, Mića je poslao svoje fotke i tekstove, sad se vrpolti, išao bi ponovo na lice mesta, siroto dete i ne sluti da je 'lice mesta' već svuda oko njega, da se širi Beogradom kao nervni gas. Dok se on vrpolti, Pidža tupi sa Tasom, u službene mobilne, o trošku poreskih obveznika, nisu ćaskali od jutros.

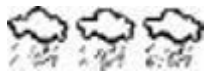
- Sine, čaj se ukuvao ko sulc! Ako ovo Spasoje stamani, ne da neće da ga protera, nego ima sav da se zalepi iznutra i mumificira. Blijljljlj! A u međuvremenu nestalo vode - to dok je Tasa surfovao po Internetu, pokušavao da nađe zamenu za dinje, dok su se iste u sulc ukuvavale, zaboravljene na šporetu - i sad ne mogu da razredim. Da ti ne pričam na šta mi kujna liči!

- Pa da, ja da spašavam Beograd, dok ti mumificiraš Spasoja. Stvarno ti dobra radna obaveza u vanrednim prilikama - nervira se Pidža. - I korisna, nadasve!

- Šta si spas'o?

- Šes' piva od propadanja i jednog Amerikanca. Novinara.

Itd. Njihov je razgovor potrajao, možda je nekom i zabavan, informativan svakako nije bio.

Koji je to maliciozni mandril malopre napisao da se kataklizma širi Beogradom kao nervni gas? Gluposti, kada se Hari konačno domogla svog novobeogradskog prebivališta u njemu je bilo svega - i vode, i telefona, i struje, i kućića... I televizije! Već satima nije videla vesti, otkad se odvalila antena na gospođa Despininoj zgradi, taman da pogleda ove u sedam. I u televizoru je bilo svega, tačnije, ništa ne nedostaje, ili su samo neobavešteni. Spasoje se još uvek vodi kao

lakše povređen na mestu nesreće, na Dimitrijali, ali je njegovo stanje stabilno, da ne brine šira gledalačka publika. Kad već spomenusmo nervni gas, Hari mora hitno da se istušira, na nervnoj bazi. Dok je, lagano zbog pljuska, malopre vozila duž Jurija Gagarina, nešto je gadno smrdelo, nisu pomogli ni zatvoreni prozori na *yugu*, sad se i sama oseća smrdljivo. Da pojasnimo: standardna zaštitna mera *odorizacije*, dodavanja smrdljivih materija prirodnom gasu, koji je inače bez mirisa, kako bi se odmah nanjušilo eventualno curenje iz gasovoda, u domaćim uslovima potpuno je besmislena. Ovde, naime, stalno nešto smrdi, od čega ljudi samo imaju potrebu da se istuširaju, a ne da proveravaju gasovode.

Sledeća poseta koju je Spasoje primio, već predveče, pošto je Tasin sulc od semenja dinja pojeo maltene kašičicom, samopregorno i u opštem interesu, bila je delegacija boraca VI ličke, sa Dedinja. Kristina nema pojma kako su joj se promovali, valjda imaju neke svoje partizanske metode. Oladila se da će od njih Spasoje saznati šta se napolju zbiva, srećom, oni su imali svoje probleme, tuđi ih se ne tiču. Njima su se, usled višednevnih obilnih padavina, prelile septičke jame, i sad, da prostite, govna cure niz celo Dedinje. Na televiziji su čuli da se gradski Sekretar za komunalno stambene poslove nalazi u Urgentnom centru, ustanova u koju oni prodiru ko od šale, pa su došli da po sto hiljada i prvi put u poslednjih šezdeset godina podnesu ultimativni zahtev da se na Dedinju izgradi kanalizacija. Za kog su đavola oni Dedinje oslobađali četres četvrte od Nemaca i domaćih izdajnika, ako njime i dan danas plivaju govna?

Spasa je delegaciju primio sa neophodnim dignitetom, zakopčao gornje dugme na pižami, i namestio se u neki polusedeći položaj u krevetu, koliko mu to onaj pirinač u mokračnom kanalu dopušta. Saslušao dve babe, naslednice partizanskih spomenica '41 svojih pokojnih muževa, i jednog dedu koji se još drži za grobljansku lopatu s ove strane, i sve im obećao, valjda četvrti put u svom ipak kratkom mandatu. Pitamo se zašto, pa Spasoje je eksponent novih demokrat-skih vlasti, proevropskih, kakve on veze ima s partizanima, uključujući i četnike? Ideološki nikakve, ruku na srce. Ali delegaciju su činile jedna majka, jedna strina i jedan otac... trojice potpredsednika

njegove partije na vlasti. Koalicionoj. Krupne ribe. Internacionalno, da ne kažemo mondijalistički.

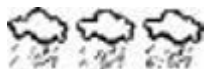
- Kristina, daj vode! - kuka kad su konačno nestali u kišnom predvečerju. - Stoje mi oni Tasini slinci u nosu. Vas dvoje niste mogli da smislite neku podnošljiviju medicinu?

- Nema, mogu da siđem do neke trafike da kupim flašicu, ako hoćeš?

- Zašto nema vode? - ovo već progovara gradski komunalni otac, Spasoju se malo bistri po glavi.

- Zatvorili su vertikalnu, rade nešto - laže Kristina neuverljivo, ona uistinu pojma nema kolike su razmere kvara na vodovodnom sistemu, a i briga je, sad kad Spasoje pati. - Brzo će doći. Da idem po flašicu?

- Neka, ne treba, istrpeću - Spasina glava klonu na jastuk. Opet je pomalo ličio na klonulog lava.

Ruski transformator iz predmarijanovićeuskog vremena, vezan u deltu umesto u zvezdu, priključen je efikasno, onako efikasno kako to umeju samo vešti majstori *Elektro-distribucije*. Po kiši, na otvorenom. Svi su mogli da odahnu, i pokisli heroji srpske elektroenergetike i srećni potrošači. Svi sem transformatorskog ulja, koje je, usled pregrejanih namotaja i jezgra, a opet zbog neprilagođenih nominalnih napona primara, delta-zvezda, sećate se, i samo počelo da se greje. Pa da kuva. Pa su počeli da iskaču neki pampuri, da bljuju usijani gasovi, da varniči, kablovi su se razleteli na sve strane i popadali na visokonaponske rastavljače...

- Kako ne gledate televiziju? - to Hari priča s Pidžom, oba telefona još rade, ako ste upamtili.

- Ne da nam Keva - objašnjava direktor *JKP Pijačna uprava*. - Daj molim te ubedi Speleologa da ostane sa mnom, vodiču ga i u kafanu, i u zoološki vrt, samo nemoj da se vraća večeras tamo, nešto mi frka.

- Reci mu da ću da ga tužim njegovoj kevi, kako je neposlušan, samo ako se makne od tebe. Ti si mi jedini pouzdan, blago budalama, da ga čuvaš. Jesam lepo rekla da dođe kod mene, imam

sve, istina malo mi je nizak pritisak, mislim u mreži, jedva sam kosu isprala... Nego pazi TV programa, puštaju snimak od jutros, sa Dimitrijale, imaju još jedan, bager, sam na svetu, u borbi s fontanom, isto slika negde od podne, ili rano popodne, rekla bih po svetlu, sve je, kao, pod kontrolom, akcija saniranja posledica elementarne nepogode teče organizovano... Gde mi živimo! Mrak!

- I kod tebe? - progovori Pidža, ozbiljan, posle značajne pauze.

- Šta kod mene?

- Mrak? Nestalo struje?

- Aaa? Kad?

- Pa sad, kad si rekla mrak! - ne samo da je kod Pidže nestalo struje, nego i kroz prozor potkrovlja na Čuburi, pogled se pruža i preko Južnog bulevara, svuda je mrak.

- Hahaha! Nije mrak! - smeje se Hari ovoj već paranormalnoj koincidenciji, prilazi prozoru s bežičnim telefonom u rukama da vidi šta to tamo tutnji... - Neeeeee! Kod mene nije mrak. Kod mene je tek zalazak sunca!

Elem, u razmeni vatre, do koje je došlo između trapavog pljačkaša i radnika obezbeđenja velike privatne benzinske pumpe, locirane na magistralnom gasovodu uz Ulicu Jurija Gagrina, u užoj zoni zaštite izvorišta beogradskog vodovoda, i sa urednom urbanističkom dokumentacijom, koja je vlasnika pumpe koštala jedne kuće na Senjaku i jedne opel vektre, rikošetom je pogođen metalni stubić, obeležavač trase gasovoda. Onog iz koga je curilo i smrdelo. Varnica je zapalila gas, gas je zapalio benzin u tankovima, ili već tak nekako, tek, Hari je sa prozora svoje gajbe Gandijevoj ulici, preko vrhova solitera u susednom bloku, videla nešto što je najpre ličilo na čudesan zalazak sunca. Nekako sav treperav i razigran, kao da je serija malih eksplozija u pitanju. O zvučnim efektima i da ne govorimo, to su redom bili automobili na parkingu susedne mega-samoposluge, od istog vlasnika kao i pumpa.

- Idi! *Sunset?* Rt Sunion? - pita Pidža ko je jednom vodio odojčad i Kevu u Grčku, dok su još govorili s njim.

- Jebote, požar, eksplozije! E, neverovatno! Znaš šta, sad ću ja lepo sama ovde da upalim mrak, zapušim uši, pokrijem se preko glave i čekam smak sveta. Čim izvedem Reksa - koji veselo zalaja jer ga se

konačno neko setio u ovoj priči. - Ovo je prekardašilo! Aj' zdravo, čuvaj Miću i čujemo se posle smaka sveta.

Pidža ćuti.

- Alo, zdravo, kažem zdravo, koji si ti... nije on kriv, ne ćuti on, nego mu ćuti telefon, prokleta voda, koja uvek nađe put. Gde ne treba.

Kristina se, nogu pred nogu, polako spušta Ulicom Miloša Pocerca, ide kući, u Teslinu. Po mrklom mraku, samo farovi retkih automobila unesu malo svetlosti u njen mračan... Itinerer.

Nestanak struje u Urgentnom centru prošao je gotovo neopaženo od strane Spasoja. Posle odlaska partizanovaca s Dedinja imao je još jedan napad, sve zvezde je video, petokrake, dok je malo došao k sebi agregati su se već upalili. Kristina mu je pomogla da se presvuče, sad će pižamu morati da nosi kući, na pranje, gde da čeka Tasu da je tek sutra nosi u perionicu. Stigla je i voda. Cisternom, od glavne sestre su mogle da se trebaju flaše vode. Na plato ispred bolnice iznesene su i sve raspoložive kofe, u njih se skuplja kišnica za ispiranje klozeta. Ume glavna sestra da organizuje minimalne higijenske uslove, nije ovo ništa u odnosu na ono s čim se nosila tokom bombardovanja i svih uličnih nemira tokom devedesetih.

Svetlo iz agregata, ne zna Spasoje da je iz agregata, nekako je slabo, žućkasto, ružno. Od čega je njemu i Kristina sva nekako sivožuta, ko sveća, bože me oprosti. I kao da će da se prući, ko sveća, što nije daleko od istine, mrtva je umorna.

- Idi kući, Kristina, odmori se. Ceo dan si ovde, na nogama. Još bolje, uzmi taksi, ključevi su u sakou, idi i napuni džakuzi, relaksiraj se - na spomen džakuzija Kristina se zaista zaljulja, jedva se zadržala za radiator - još je rano, imaš kad. Jesi se ti uopšte javila u kancelariju?

- Jesam, ne brini - preko Vujičićke, koja je dobra s njenom načelnicom, to mu ne govori. - U pravu si, idem kući, crkla sam. Šta hoćeš ujutro da ti donesem?

- Nećeš bez mace u džakuzi? - namignu joj klonuli lav, jedva.

- Neću, idem kući.

Prvo se u dvorištu isprepadala od svih onih kofa, svetla je još nekako i bilo, u Urgentni stalno nekog dovoze. Horror ju je čekao tek na ulici. Izazvan saznanjem da je sve u mrklom mraku. Napipala je u

tašni konfiskovani Spasin mobilni, s idejom da pozove Tasu upomoć, ali se tek toga uplašila, zamisli da ga čeka ovde sama, pod kišobranom, u pomrčini. Nek ide sve bestraga, pomisli, nek me zadave, siluju, idem kući!

Kojoj je i stigla, netaknuta, za dvadesetak minuta. Struje, naravno, nije bilo, kako će sad da napuni mobilne, to je prvo što joj je palo na pamet, dok pali mirišljave sveće. Ni telefon nije radio, ne može da zove mamu i isplače joj se u slušalicu. Ali je bilo vode?! Sa uživanjem ispi dve čaše vode, žedna je kao zver, na onu bolničku, iz ko zna čijih plastičnih flaša, joj se gadilo. Pod svetlošću sveća ne vidi da ova koju pije ima boju rđe. To je pogon na Bežaniji počeo da pritiče u pomoć desnoj obali, voda je kroz davno zarđale cevi položene duž mostova počela lagano da dotiče u niže delove starog Beograda, kao što je Teslina ulica, na primer.

Mića se polako navikava na ideju da će noć provesti kod Pidže. Malopre mu se javljala baba Desa na mobilni, preklinje da i on dođe da spava kod Anice, što mu na pamet ne pada. Njegovi se nisu javljali, provincija je očigledno neinformisana o stanju u prestonici, ne zove ni on njih, neće da ih uzbunjuje. Pidža se postavlja kao animator trenutne elektroenergetske situacije, predložio je da igraju pantomime u mraku, jer to ovoj igri daje posebnu draž. Pozvao je čak i Kevu da im se pridruži, na šta ih je gospođa Golubović, to je Pidžino prezime, sećate se, oterala u pičku materinu i odjezdila u noć. Mića prethodno nije uspeo ljudski ni da je vidi, pod svetlom petrolejke, u svakom slučaju čudna neka žena. Za njom je izašao i Pidžin sin, ide kod ortaka. Ostala je samo Cica, tatina ljubimica, studentkinja mrtvih jezika na Filozofskom, koja se posle odlaska majke i brata malo raskrivila. Ispituje Miću oko tandema, videla ga je u hodniku dok je još bilo svetla... On joj priča priču o dva Nemca i deda Duletu, ona njemu... Sve ovo ne spada u domen svinjarija, nego pitaj boga kako će se završiti, s obzirom da joj je Mića obećao vožnju do Topčidera čim bude lepo vreme.

Pidža ih sluša iz mraka, sa kauča, i pomalo zajebava:

- Vidi, Speleolog, jeftino ću ti je dati. Za dve kamile i šes' gajbi piva. Uz nju ti ide i tezga na Kaleniću, pa možete na njoj da valjate drogu i izdržavate deda Pidžu i njegove unučice.

- Jao bre čale, dokle ćeš da sereš? - iznervira se Cica, ako ništa drugo u Pidžinoj kući vlada sloboda govora.

- Što? Što serem? Šta ćeš inače da valjaš na Kaleniću s Filozofskim? Mrtve glagole? - ovo je već ozbiljna porodična rasprava.

- OK, Cica, tezgaj i tri noja, da se nađemo? - Mića pokušava da razvodni diskusiju i da se malo nabacuje Cici, ali se tom prilikom, kako su mu izleteli iz usta, doseti i ona tri nesrećna taoca u Krempiti, koji od jutros nisu dobili ni hrane ni vode. - E, ozbiljno šta ćemo...

- Ja večeras nigde ne izlazim! Ujutro! - presudi Pidža. - I zovi me Tata, od sada!

- Serite obojica! - naljuti se Cica, izgleda ipak ništa od one vožnje do Topčidera. - Idem gore!

Tasa je jednostavno digao ruke od svega i legao da spava. Nekoliko puta tokom večeri i noći dolazila je struja, on je svaki put, polukomiran, odlazio do kuhinje da proveri da li je stigla i voda, ne bi li oprao onaj svinjac koji je napravio s drugom turom čaja od iznutrica dinja. Nije stigla. U frižideru ima punu šerpu dinja, onog jestivog dela, jedu li nojevi dinje, zapita se u jednom trenutku. Već u sledećem je bio ponovo u krevetu i hrkao.

Svega imam samo sreće nemam, razmišlja Hari u krevetu, sa zadovoljnim Reksom kraj sebe. S ortacima. Lazu je dobila na telefon, ali uopšte nije bio raspoložen da priča sa njom. Otpao im je deo plafona u kancelariji, toliko da zna. I da spremi pola love za popravku. Izgleda da ga je tašta opasno natrtila kad je takav. Ili je muški klimakterijum u pitanju? Pidžin stabilni ne radi, na mobilni ga je pozvala samo kratko, da proveri Miću. Zajedno su i izgleda da se dobro zabavljaju. Bez nje. I šta joj sad vredi i struja, i voda, i telefon, kad joj je dosadno.

Od kulturno-zabavnog programa ima pogled na požar u nestajanju, kroz običan prozor, i pogled na potop, kroz prozor u svet. To su se u televizoru malo konsolidovali, došlo im je do mozga da grad ima neke sitne teškoće u funkcionisanju, i sada za sve okrivljuju kišu. Odnosno islandskog ciklona i antilskog anticiklona:

Zbog neočekivano obilnih padavina širom Beograda proradila su klizišta, na Harijetine oči upiljene u televizor *Sunčana padina* se pretvara u *Kišnu jarugu*, delovi Kumodraža krenuli u šetnju, nizbrdo... sve lepše od lepšeg, ne vidi, doduše, ni jedan onoliko gadan prizor kao ispod Krempite. Zbog kiše je došlo i do havarije na crpnoj stanici Tašmajdan, ta joj veza nije baš najjasnija, šta je, pokisla crpna stanica? Nema veze, očigledno ni voditeljki vesti nije jasno, tek, zbog toga su *neki* delovi grada ostali bez vode. Ekipe *JKP Gradski vodovod i kanalizacija* užurbano rade na otklanjanju kvara, građani treba da budu strpljivi, sve cisterne s čistom vodom su na terenu. Obaveštenje o najbližoj cisterni možete dobiti na sajtu www.beograd.org.yu/ cisterna, ako se linkujete na MapInfo i ukucate svoju adresu, čita voditeljka, ne zna šta čita, ispod ide kajron sa adresom sajta, baš je korisna servisna vest! Samo ti treba telefon koji radi, ako su već familijaran s Internetom, što većina Beograđana svakako jeste, kišobran i kanister, i eto ti vode, problem rešen.

Kiša je izazvala još jednu havariju, na visokonaponskoj trafo stanici ispod Medakovića naselja, opet su *neki* delovi grada ostali bez struje. *Elektrodistribucija* apeluje na građane da isključe sve velike potrošače, a posebno frižidere i zamrzivače, na nekoliko sati, kako bi se stanje u sistemu što pre vratilo u normalu.

Hari načas pomisli kako bi mogla da ustane i isključi frižider, i tako je prazan, ali zašto, ona ima struje, neka ga ugasi ko nema.

Da su *neki* delovi grada ostali bez telefona uopšte ne javljaju, to se valjda podrazumeva, pa kad je kiša - blato je.

Kraj servisnih vesti. Sledi crna hronika. Benzinska stanica odletela u vazduh od zalutalog metka. Otkud znaju za metak kad je sve otišlo u vazduh, pita se Hari, i na ekranu gleda snimke onoga na šta su joj direktan pogled kroz prozor zaklanjali soliteri u Bloku 70. Ugasili su, kažu, bez ljudskih žrtava.

Da vidimo šta imamo na kablovskoj, možda neka limunada na *Hallmark-u*, s blagim sedativnim dejstvom, ovo je bio naporan dan. Aaaaaa? Šta je ovo, jebote?

Inženjeri u komandnom centru *Elektrodistribucije* cele noći pokušavaju da uteraju sistem u red, bezuspešno. Uključe prvu grupu, krenu s uključivanjem druge, prva ispadne, krenu od treće, sad druga

izbaci treću, i sve tako u krug?! Šta je s ovim narodom noćas, apeli da se isključe veliki potrošači neprestano idu preko svih TV i radio stanica, noć je, pobogu, potrošnja bi morala da padne?! Nemaju pojma da je u gradu velika žurka, tačnije, u onim delovima grada koji imaju struju. Kako struja dođe, počne i zezanje, dok ne opet pukne. Kome je do zezanja, pitate se, kad je na sve nevolje, uz kišu, i temperatura pala na, za kraj maja neverovatnih, 5°C? Pa narodu!

Evo ovako: deskrembler najvećeg domaćeg provajdera, i dilera manjim provajderima, kablovske televizije, zgodno postavljen na ravan krov hotela *Srbija*, već danima zaliva kiša. Prokvasio se, jadan, na kraju, i riknuo. Tako da je krenuo da dekoduje sve živo, i čini ga dostupnim svima živima. Od čega je najživahniji program bio na izvesnom broju porno kanala svih seksualnih orijentacija, za koje se u našoj konzervativnoj sredini i ne zna da postoje. Ovaj opijum za narod otkriven je sasvim slučajno, baš kao što ga je otkrila i Hari. A onda se, uz kilavu stabilnu telefoniju, ako uopšte negde još radi, i mobilna uključila u uzbuñjivanje i obaveštavanje Beograđana od tri do sto trideset tri godine, dakle svega što poseduje mobilni telefon. Možda nemate vode, da se prethodno plaknete, možda nemate struje da upalite televizor, ali tu je već, u najgorem slučaju, sms poruka prijatelja da obavezno daljinskim upravljačem pogodite kanal taj-i-taj, onog časa kad dođe struja počinje ludi seks!

Sredovečne domaćice tom prilikom prave i atmosferu, navijaju TA peći, pa hladno je, pobogu, za one stvari. Njihovi muževi treskaju vratima frižidera u potrazi za pivom. Mlađarija se okuplja po praznim gajbama i dogreva se erkondišnima. Jedna je baba u dva ujutro pravila gibanicu i posle zaboravila da ugasi rernu, jer je konačno imala prilike, u osamdeset trećoj, da vidi kako se to radi sa kozom. Profesor fiskulture jedne beogradske gimnazije svakih pet minuta gura glavu u zamrzivač, jer mu ta glava, usijana onim što vidi u televizoru, svako malo govori da sutra u dnevniku proveriti koje su mu učenice već punoletne, pa da navali. Jedna od pomenutih učenica je ostavila dečka, jer je odbio da snime isti takav film i prodaju ga na CD-ovima ispred SKC-a. Mnogima se i dig'o! Ma ukratko, provod i opštenarodno veselje!

O kome inženjeri *Elektrodistribucije* ne znaju ništa.

Negde u pola četiri pažnja je izgleda počela da popušta, elektroenergetski sistem je bio na ivici da se stabilizuje, kad odjednom opet rasulo! Što da krijemo, par domaćih filmskih sineasta i nacionalista heteroseksualne orijentacije snimio je dugometražni film u sopstvenoj produkciji, i prodao ko zna kome, ali negde daleko, koji se sticajem gornjih neverovatnih okolnosti noćas zavratio u otadžbinu kroz fraj kablovsku. Između više stotina hiljada Beograđana koji su na ovaj način očekivali dolazak vode, i gospođa Despina je u dnevnoj sobi svoje ćerke Anice, gde su joj razmestili da spava, u pola četiri ujutro gledala kako Radovan Karadžić guzi Karlu del Ponte, a Hilari Klinton puši Bobiju Fišeru?! Dočepala je telefon da budi Milenu, ali se setila da je Milena nestala. Telo joj je protresao jecaj. Ipak je odgledala do kraja.

10. Sutra je novi dan?

Hari, koja je najbolje godine naših života, one u kojima smo na televiziji gledali i *Matrix* pre premijerne publike Njujorka i Londona, pustila boreći se za goli život po Australiji i Americi, potpuno je ošamućena noćasnjim TV programom. Odspavala je tek par sati, zaključivši na kraju da to oni namerno rade, hleba i pornića, ne bi li narodu zamazali oči pred onim što se u gradu dešava. Ako ujutro uopšte bude hleba.

Već u devet je izvela Reksa, u njegovu već uobičajenu šetnju pod kolonadom sa zapišavanjem oluka, kiša nije prestala da pada, podrazumeva se.

- Komšinice, imamo kartice! - dovikuje joj preduzimljivi piljar, kako ju je ugledao.

- Kakve kartice? - još je sanjiva.

- Telefonske, 063, 064, sve što vam treba!

Aha! Baš dobro, pomisli, treba da dopunim kredit, dobro me podseti.

- Dajte mi jednu za 064 od 550, dva pall mall-a i ovo - uzima *Žurnal* i još dve žute dnevne novine, suprotstavljenih političkih opcija, koje ne mogu da definišu ni najbolji politički analitičari.

- Hiljadarka, okruglo! - zadovoljno će piljar, ne mora da vraća kusur.

- Kod mene je to sedamsto?! Okruglo! - Hari se pita čiji matematički koprocesor ovde ne radi kako treba.

- Hiljadu, kartica vam je 850 - objašnjava piljar.

- Kako kartica od 550 može da bude 850?

- Pa kupite je vi za 550! Kupite je uopšte! - ovo je zvučalo piljarski pogano.

- I kupicu, u pošti, po 550! - zainatila se Hari.

- Ako uspete da uđete u poštu, do podne, red je do pola bloka. I ako imaju kartica! - namignu joj konspirativno i pokaza na podebeli svežanj kartica u rukama.

Besno mu je tresnula hiljadarku pored kase, pokupila pinkle, nije sačekala ni fiskalni račun, i izašla pod kolonadu. Reks se tako lepo jurcao tamo-vamo, da joj je došlo žao, hej, evo ga i gazda kafića *Pod kolonadom*, otvara, sam je, belo roblje mu još nije stiglo. Ništa, kad već od jutros gazi sve principe, plaća kartice skuplje i ne uzima račune, može još jedan. Popiće kafu *Pod kolonadom*, iako bi to mesto najradije raznela bazukom, od njegovih stolova ne može da se prođe, pregledaće novine i pustiti Reksa da se istrči.

- Jedan kapučino! - doviknu glavonji za šankom i sede za plehani sto čiju je spoljnu stranu pomalo kvasila kiša. Povukla je stolicu što je dublje mogla, sad ja zakrčujem prolaz, pomisli, al' nema veze, i tako nikog nema, rano je.

Prvo pregleda *Žurnal*. Jedna od Mićinih fotki je preko cele prve strane. Slika iskosa, sa rampe, na nadvožnjak, dobra je. **PODIVLJAO BULBULDER**, to je naslov, dobro, nek im bude. Na srednjim stranama je bila i cela fotoreportaža, desetine fotografija, potpis M.P. Kroz tekst se neupadljivo provlačila i istina, da je aktiviranju klizišta doprinela i sumnjivo fundirana zgrada u Ulici... Krempita, nije je u tekstu tako nazvao. Ostalo je bilo manje-više nezanimljivo, poznato, s obzirom da Hari zna kada je članak napisan. Još dok je bilo i vode, i struje, i telefona. Na dežurnoj strani sve se uglavnom poklapalo s televizijom - kiša je kriva za sve. I jedan zalutali metak.

- Izvolite - glavonja spušta kapučino na sto, i račun, zalepio se na kapljice vode, astal nije prebrisao, o iznošenju stolnjaka tek ni pomena. Stoko, pomisli Hari.

Ostavlja *Žurnal* na susednu stolicu, pa širi jedne od onih žutih novina, pa širi oči, odmah zatim širi i one druge, upoređuje, blene?! Na naslovnoj strani u levoj ruci **KIDNAPOVAN ŠEF GRAĐEVINSKE MAFIJE**, na naslovnoj u desnoj **MISTERIOZNI NESTANAK GRADITELJA?!?!?!** Ispod oba naslova, ispisana slovima bar osam santimetara visokim, stajala je po jedna Emirova slika, ili su to maznuli mlađeg Gadafija iz fotodokumentacije. Tekstovi, oba na trećoj strani, Beograd se raspada tek na sedmoj-osmoj, pružali su gotovo identičnu informaciju. Supruga Emira Biberovića, vlasnika građevinske firme *Doxiadis*, juče je prijavila njegov nestanak policiji. Iz kuće je izašao prekjuče, u ranim jutarnjim časovima, i od tada mu se gubi svaki trag. Eto, dve rečenice informativnog karaktera. Sve ostalo bilo

je veoma različito. Najkraće, u prvom tekstu Emir je, pogađate, bio šef građevinske mafije, koji zajedno s urbanističkom mafijom hara Beogradom, i sada ga je, pretpostavlja se, otela konkurencija. U drugom je bio veliki graditelj, pa nabrojani velelepni objekti, bez slika, hvala bogu, koji je naprosto nestao?! Mićine kolege iz crnih hronika crnih novina, koje blagonaklono nazivaju žutim, očigledno su noćas vredno radile pod okriljem crnog mraka.

Zove Miću, nedostupan. Zove Pidžu, evo ga!

- Alo, Hari je, gde je mali?

- Otišao da kupi dopunu za telefon. Vратиće se dogodine, kad je nađe.

- OK, jeste li videli novine, gde ste, šta se događa?

- Kojim redom? Novine videli, kod Miće smo, u poslu smo, aj' zdravo!

- Čekaj bre! U kakvom poslu, šta...

- Dođi pa vidi, žurim!

- Čekaj, dolazim. Šta imate od provijanta?

- Ništa, žurili smo. Skoknuću posle do Đerma, zdravo!

- Ne pitam te to, nego struja, voda i tako to?

- Ima struje, zdravo! - i prekide vezu.

- Da platim!

Glavonja je stigao očas, Hari ne vidi dobro šta piše na onom mokrom računu.

- Dvesta trideset - reče joj, ona se maši za novčanik, al' se ne uzdrža.

- Ovo je najskuplja kafa u gradu, mora da je i usluga odgovarajuća?

- Zašto najskuplja? - čudi se glavonja. - Imate jedan kapučino sto deset i jednu *Rosu* sto dvadeset.

- Kakvu *Rosu*? Nisam imala nikakvu vodu... - popizdi kad je baš ovoliko prave blesavom.

- Jeste, negaziranu. Od čega bih vam skuvao kafu, inače?

- Ali mi imamo vode?! - ili smo bar imali, pre dvadeset minuta, pomisli.

- Imamo, ali mislite li da je pametno piti vodu iz vodovoda, s obzirom na ono što se dešava? Mi vodimo računa o zdravlju naših...

- OK, donesi mi ostatak, hoću da je popijem - ume i Hari da zajebava.

Na šta i glavonja popizde, uđe i iz frižidera izvadi flašicu vode, neotvorenu, i tutnu joj u ruke, već je stajala na vratima kafića.

- Na, najedi se!

- Puši govno! Reks! - Reks je nevoljno došao i seo pred nju, gleda je sasvim kereći, zna da će sad da ga zatvori u stan, ode i ko zna kad će se vratiti. - OK, ideš sa mnom. Samo me sačekaj, treba da uzmem ranac i kišobran. I... Čuvaj mi ove stvari. Čuvaj, razumeš!

Spusti novine i vodu na astal i priveza Reksa za njega. Glavonja zausti nešto da kaže ali je Reks bio brži:

- Grrrrr!

- Maso, vidi šta sam ti kupila! - Kristina malo kasni u bolnicu, otpakuje novu pižamu.

- To treba prvo da se opere, ne mogu da obučem iz radnje - gundža Spasoje, ostavili ga ovde da čeka...

- Nemoj da si takva picajzla, sva sam iskisla dok sam našla... Je l' ti se sviđa? - u svakom slučaju je lepša od stare. Koju je Kristina sinoć po mraku potopila i oprala u hladnoj vodi, da bi jutros, na svetlu dana, otkrila da se u kupatilu suši nešto govnojivobraon. Iz slavina je tankim mlazom još uvek curilo... To braon, zardalo.

- Gde je Tasa?

- Malo će zakasniti, morao je do kancelarije - a Tasina kancelarija je danas najnovija mastodont-samoposluga na obodu grada, gde kupuje dinje i vodu. Redovi na svih šezdesetak kasa se otegli u majčinu, javio je Kristini. Za dinje ili za vodu? Mislio je da pazari u onoj na Novom Beogradu, ali ne radi, jer joj je glavni ulaz zatrpan kremiranim ostacima automobila iz obližnje eksplozije. Obezbeđenje čuva bezbroj sporednih ulaza, onih kroz razbijena stakla, čuvaju ono što vandali noćas nisu stigli da razvuku u onoj frci. - Je l' se pomerio? Kamenčić?

- Možda malo, ne znam, idi pitaj kad će da me slikaju - baš je od jutros nakrivo nasaden.

- Crni Spasoje, gde više da te slikaju, ozračiće te ko Černobil, slikali su te već triput!

- U pravu si, nek me vode onda u magnetnu rezonancu - rezonuje Spasoje, eno je tu pod prozorom.

- Zvaću Vujičićku, ali prvo da doručkuješ, vidi šta sam ti doneia...

Na Jurija Gagarina sve je delovalo relativno normalno, pada kiša, tramvaji ne rade, gužva neopevana. Na prvu pravu prepreku Hari i Reks naišli su tek na uglu sa Omladinskih brigada. - Policija je blokirala prolaz pravo, jer se zgarište benzinske pumpe razletelo po celoj ulici. Na susednoj mega-giga-samoposluzi i prodavnici automobila, sve od istog vlasnika kao i počivša pumpa, već su zastakljivali izloge. Ništa, skrene levo sa ostalima, pa se polako izvuče na autoput kod *FDU*. Smislila je da priđe s gornje strane, da ne vozi kroz centar. Sledeća prepreka sačekala ih je kod Medaković naselja, na izlazu s autoputa. Nju ovaj put nije napravila policija, već jedan kamion kome je u krivini pukla zadnja poluosovina, pa je malo zaneo i preprečio prolaz, značajno nakrivljen. I ne pukla, misli se Hari, kad nosi ovoliku gvožđuriju, neka gvozdena skalamerija velika ko omanja garsonjera bila mu je na leđima. Ne zna Hari da je to novi transformator od 100 MVA, koji se čeka iz Mindovog skladišta u Ripnju. Vezan u zvezdu a ne u deltu, da ne brinete. Tek, jedan po jedan automobil je preko trotoara zaobilazio to čudo, Hari i Reks su se već posle četrdeset pet minuta našli na *Plavom mostu*, odakle je pogled udesno pucao po novom zgarištu. *TS 110/10 KV Autoput*, odnosno ono što je od nje ostalo. OK, nisi videla bombardovanje, teši se, sigurno je bilo gore. Kako se uzme! Nakon svega što je usput doživela obuzeo ju je nekakav čudesan mir i strpljenje, pažljivo je motala uličicama ispod Đerma i približavala se Krempiti, samo polako, proći ćemo, i gle čuda, ne samo da je ušla u ulicu, našla je i mesto za parkiranje preko puta gospođa Despinine kuće. Odmah iza kombija *Gradske televizije?!*

I fotokopirnica u liftu je radila, ko kaže da se situacija ne sređuje?

Na Miću je natrčala još u predsoblju, nije ni pokušala da kuca.

- Čao reporter! Vidi šta sam vam donela! -slavodobitno mu pruža onu flašicu Rose.

- Hvala, ne treba, toga imamo u izobilju - smeje se Mića i ulazi u kuhinju, pa Hari krene za njim. - Dovala si i kuće, ako! U društvu je veselije.

- Otkud vam ovo? - Hari začuđeno gleda u desetak petolitarskih plastičnih balona vode, neka nova marka, naredanih pod kuhinjskim prozorom.

- Pusti - smeje se Mića, pa nastavi malo tiše. - Upao je u samišku, pregazio red od bar trideset ljudi koji su se otimali za vodu, izvadio službenu legitimaciju i rekao poslovođi da smo mi iz zoološkog vrta, da životinje skapavaju od žeđi i da rekviriramo deset balona.

- On je lud! - konstatuje Hari.

- Sad mi to kažeš? - uzdahnu Mića.

- A ljudi, mislim ti iz reda, šta su rekli?

- Ništa, imali smo i kabanice, samo su se povukli u stranu.

- Gospode! Nego, šta ste uradili sa onima dole, taocima? - seti se Hari nojeva.

- Ćuti, upoznao sam i Tasu. Lik! Pidža im je doneo vode, da ne ispadne da laže i krade po samoposlugama, a Tasa punu šerpu dinja, seckanih na kriške, kunem ti se! Mogu da se kladim da će dobiti proliv od toga, živi bili pa videli!

- Au, jebote! Dokle oni misle te jadne...

- Ako sleti Neven, do večeras. Hajde ponesi šoljice - Mića je sve vreme zakuvavao kafu, ogromno lonče, tek sad Hari primećuje koliko. I koliko je tu šoljica.

- Sta će vam ovol'ka kafa, aman?!

- Imamo društvo.

Društvo je bila ENG ekipa *Gradske televizije*, koju je Hari zatekla u prednjoj sobi. Sa njima su bile i kamere, neki koferi, mala satelitska antena prikačena na okvir od roletne na prozoru. Sto da krijemo, jedna je producentkinja bacila oko na Miću, a misli da bi ga i oko kamere moglo voleti, i sad su tu neki pregovori u toku, o njegovom prelasku na *Gradsku televiziju*. Koje on potpomaže ovako, pustio ih je u baba Desinu gajbu da slikaju s prozora. Harijetu nisu posebno konstatovali, stigla kafića, jedva se provukla i bacila pogled dole.

Ind, Gang i Bramaputra, u prevodu na srpski Bulbulderac, se preko noći vratio u svoje normalno korito, oivičeno ivičnjacima Dimitrijale. Brdo je gotovo potpuno odnela voda, kaljava, a takva je bila i ona koja je dolazila iz pravca Bolnice. Nije više bilo radoznalih građana, nikog nije bilo.

- Vau! - reče Reks koji je i sam pogledao kroz prozor.

- lju! - uplaši se producentkinja. - Molim vas sklonite ga, vidite koliki je!

- Koga? Kuće? Nije moje, nemam pojma otkud ovde - zeza se Hari, pa se okrenu Mići. - Gde je kreten?

- U kabinetu.

- A?

- U mojoj sobi.

Nasred Mićine i tako premale sobe bio je raskrečen neki tronogi geodetski instrument, narandžast, iza koga je stajao Pidža i kroz prozor merio Krempitu.

- Otkud vam ovo? Iz samoposluge?

- Ne, iz *Geodetske uprave* - odgovara Mića.

- I tamo ste bili iz zoološkog vrta? Nakrivile se rešetke na majmunari, od kiše?

- Ne, tamo ga poznaju - uzdahnu Mića. - Nego kliza Đeram pijaca, pa mora da proveri, to mu je u zoni odgovornosti,

- Ćutite, ništa ne vidim! - rasteruje ih Pidža.

- Ti gledaš na uši? Da razmišljaš dupetom, to sam znala, ali da...

- Ćuti, zaboraviću! Jebote, ćuti! - opet pogleda kroz spravu, pa tak-tak-tak, kuca nešto u tastaturu digitrona prikačenog na nju. - *Enter!* Eto!

- Šta *enter!* - pita Hari pošto je razumela reč i ništa drugo.

- Jebote, smetaš nam da radimo! Idi juri neke lopove, radi i ti nešto, što si dosadna! Meni ovde prokvasila končanica, a ona tupi!

- Šta sere? - pita Hari Miću.

- Ništa, zeza se. OK, idemo na posao!

Tek sad Hari primećuje da je Mićin kompjuter upaljen i da je na ekranu 3D skica...

Krempite?! Žičani model, videla je to u Americi, u policiji, jedino što tamo nisu bile nacrtane kuće nego žrtve. Ljudske, koje padaju niz stepenice. Mića je seo za tastaturu, slika se promenila, otvorio je neki editor i stao da ukucava brojeve koje mu Pidža diktira iz onog digitrona. Potrajalo je, bezbroj brojeva, oni se izgleda razumeju, ispila je celu kafu sve stojeći na vratima. Nova slika Krempite, koja je usledila, izgledala je malo drugačije, ne zna Hari šta je to drugačije. Zapravo je bila tačna, unosili su koordinate.

- Znam, sad će da se sruši! - reče, misleći na animaciju.

- 'Oće, kunem ti se! I to izozbiljski, nagnuta je skoro stepen i zarotirana dvadeset minuta - Pidža kao da se ne zeza, retka pojava? -

Ajde, sad joj daj torziju oko z ose sa korakom od jednog stepena u sekundi, i savijanje po x, isto za jedan.

- *Enter!* - reče i Mića, a žičana Krempita poče da se sobaljuje na Dimitrijalu.

- Daj malo i muzičke podloge, efekata, ba-naaaaang! - Pidža je oduševljen rezultatima.

- Ne može, ovo je ozbiljan softver - ozbiljan je Mića.

- Ali možemo mi! - momak s televizije viri iza Harijetinih leđa, kasnije će se saznati da je on reditelj. Skida neku pištaljku koja mu visi oko vrata. - Daj fajl na USB! Kad mu ga damo po drami - pevuši muziku iz *Odiseje 2000* iako je već 2005-a - ima da se usere pola Beograda.

- Ne dolazi u obzir, ovo je faiš! Samo smo napravili za praćenje stanja. Znaš kako bih slatko pao iz Mehanike tla zbog ovoga kod tetka Svetlane! Svi podaci o zemljištu su nalupani bezveze.

- Pa stavi prave, da vidimo da l' će da se sruši - Hari ima rešenje, kao i svaki nestručnjak, uvek.

- Ne znam ih - nemoćno će Mića. - Da su ih bar Emirovi imali...

- Daj bre čoveku, šta te bole, pravimo frku! - Pidža je egzibicionista, kao i obično.

- Znači pašćeš na tom ispitu? - pita Hari bezveze.

- Neću, položio sam ga.

- Daj čoveku, nemo' si fuksa! - loži ga Pidža, a reditelj mu gura USB pod nos.

Daj - ne dam, i tako više puta, popusti Mića, kojim je putem Krempita zveknula u etar, koliko u Vestima u sedam *Gradske televizije*.

- E, a šta vam je ovo? - pošto je reditelj napustio sobicu Hari je sela na Mićin krevet, da ostavi Pidži prostora ne bi li spakovao svoje teodolite ili šta su već. U pukotinu iznad kreveta zaglavljnjen pa raščepljen nonijus? Pomično kljunasto merilo, seća se Hari iz OTO-a?

- Senzor, ekstrasenzitivni. Merimo - zajebava se Pidža. - Ako ispadne iz pukotine, znači širi se!

- Ili se okrunio malter? - nije ni Hari totalni bolid.

- Mi ćemo polako da krenemo - javlja se s vrata producentkinja. - Ovde nema više ništa da se snimi, *ive'll be in touch*, dogovor važi?!

- Važi! - odgovara Mića dok gasi compiš, ne zna šta važi, al' nije ni važno.

- Odo' i ja do Đerma, dok još ima individualnih provajdera poljoprivrednih proizvoda - Pidža uzima kabanicu-polivačicu. - Nismo ni doručkovali, izem ti katastrofe, a skoro je ručkovo vreme. Ko će sa mnom? Treba mi još dve noge na pedalama.

- Ja bih morao malo da obiđem teren. Zeznuo si me s ovom animacijom, što sam im dao - vajka se Mića - sad ću morati i za *Žurnal* da pišem o tome malo oštrije. Moram da prošetam, s fotoaparatom, da vidim...

- Ja ću s Mićom, i Reks treba da prošeta.

11.

Na razvalinama slučaja

- Idemo ovamo - kaže Mića kad su izašli na ulicu i ispratili Pidžu u pravcu Đerma. On je uzeo tandem, zbog korpe i klope, kaže, Hari ima kabanicu polivačicu, Mića kišobran a Reks se šlihta kod njega. - Javili su da je krenulo i klizište u Ivankovačkoj, što je u najmanju ruku... Kretenluk!

- Tvojih kolega? Novinara?

- Videćemo.

- Šta kažeš za Emirov nestanak? - Hari sve vreme čeka da ostanu nasamo, nije htela pred Pidžom da načinje temu.

- Ne znam šta bih ti rekao. Zvao sam kolegu sa crne, on ima samo informaciju o prijavi nestanka, urednik je smatrao da to nije za *Žurnal*, benzinska pumpa je i tako pojela celu stranu. Ne znam. Znam da je Despina otkačila. Izgleda da ih je Emirova žena juče prevezla do grada.

- Aha, i meni je palo na pamet, kad sam videla novine.

- Ne znam koga bih mogao da pozovem od ortaka...

- Možda bih ja mogla da pozovem nekog - kad već treba da platim pola plafona, pomisli. - Mog ortaka, oficijelnog, Lakija. On ima bolje veze u panduraciji od mene, skorije su ga šutnuli.

Pa pozva Lazu, s ulice. Dobro te je kupila onu karticu jutros, *Mobtel* i *Telekom* uvek najbolje prođu prilikom svih ovozemaljskih nesreća. Odmah mu je strogo rekla da zove s mobilnog, tako da samo sluša i bude poslušan. Klijentkinja im je nestala, kao što mu je poznato, a prijavljen je i nestanak Emira Biberovića, za šta ona sumnja da je u nekakvoj vezi. Jeste, da, to je taj Emir! Da proveru u dvadeset devetom sve što se može, o oba slučaja, i da joj momentalno javi. Neće da sluša ni o kakvim plafonima i laborima, na posao!

- Opa! Al' smo opasni! Sad mi je jasno što te zovu... Nema veze, izvini - kaže Mića, pošto je završila razgovor. Prijava Inspektorka Harijeta je zovu, bivša.

- Nisam opasna nego je i on prolupao od kiše - izvinjava se i Hari.

Dotle su već stigli do Ivankovačke, iz pravca Knez Danilove. Nalazili su se, dakle, upravo na onom ćošku na kome se nalazi i famozni šaht. Srba Bagerista je juče, zadovoljan obavljenim poslom, poklopac vratio na mesto, jedna *evidence* je nedostajala. Zato su prizori uz i niz Ivankovačku bili...

- Ako je ovo klizište ja sam... Noj! - puče Mića.

- Nemoj dvaput da kažeš, može tvoj drug Pidža iz zezanja da te zaključa u podstanicu, i šta si onda?

- Ja sam mislio da je on tvoj drug - Mića je nakmrčen.

- Jeste, ne pazim s kim se družim, priznajem. Ozbiljno, koji je ovo k... Andrak? Izgleda...

Uzbrdo od Knez Danilove Ivankovačka je celom dužinom imala grbu posred kolovoza?! Ne baš ko jednogrba kamila, nego... Po sredini se potklobučio asfalt, negde i popucao. Nadole, prema Cvijićevoj, slika je bila suprotna, kao da je nešto pokušalo da usisa ulicu. Kao da se napravio kanal, opet sredinom. Plitak, nikakav, nepravilan, opet sa sitnim pukotinama, pitanje je i da li bi bio uočljiv da nije kiše, koja ga je odmah iskoristila za svoje podle namere, sliva se njime dole u Ind, Gang i Bramaputru. Mića nervozno dobuje prstima po bambus dršci deda Duletovog kišobrana, Hari i Reks nestrpljivo gledaju u njega i očekuju presudu.

- Ovo je udar! - izreče na kraju.

- Državni? - izreče i Hari, prvo što joj je palo na pamet, pa da, sve ovo što se događa liči na netipičan državni...

- Hidraulički! - Mića se nemoćno nasmeja. - Vidi, izgleda da stojimo baš na mestu gde je izveden hidrauličko-državni udar. Nagore ti je zona natpritiska, cev je praktično eksplodirala, nije izdžala, vidiš džombe, a nadole implodirala, recimo, zona potpritiska. Samo mi nije jasno kako... - taj ispit još nije položio, o tome se radi.

Harijeti mnogo više nije jasno nego Mići, njoj ništa nije jasno. Ni Reksu, on mirno sedi na poklopcu vodovodnog šahta i čeka da se ovo dvoje dogovore šta se desilo.

- Možda je klizište... To napravilo? - Hari previše gleda televiziju.

- Nema teorije! Ali kako... Zatvarač! Tu negde mora da bude zatvarač! -uzmuva se Mića, pa se uzmuva i Reks, pomeri se sa poklopca. - Jebote, stojimo na njemu! Pomozi mi.

Šta reći tek o adrenalinskom udaru, onom Srbinom, Mića i Hari uopšte nisu uspeli da podignu poklopac, zajedno, a baš su se dobro oznojili!

- Pusti, bezveze - odustaje Hari. - Šta uostalom imaš od toga da se zavlačiš po šahtovima? Evo ti papirna maramica.

- Ništa, u pravu si - odustaje i Mića, a Reks je već nervozan jer su zbog ove uzaludne fiskulture zatvorili kišobran. - To je, nema šta drugo. Samo sam hteo da vidim da li je automatski zatvarač, mora da jeste. Svejedno, najebali smo, ona se izgleda spičkala celom dužinom uzbrdo. A eto ti, tako je izleteo i Tašmajdan. Pa onda i sve ostalo. To ostalo će da poprave, nadam se, ali dok zamene ovu cev... Najebali smo!

- Kakav sad Tašmajdan? - ne povezuje Hari.

- Crpna stanica, nije važno! Čekaj da napravim par snimaka pa idemo dole, čini mi se da nešto rade, da pitamo...

Dole, na uglu sa Cvijićevom, međutim, niko ništa nije radio. Samo je napušteni bager čuvao mrtvu stražu u kaljuzi. Sreća te *JKP Beograd put* ima višak bagera, pa nisu ni primetili da im fali jedan. I jedan bagerista. Mića obigrava oko one rupe, ništa se ne vidi, niti može da se vidi. Obična retenzija na Indu, Gangu i Bramaputri, udaljena nekoliko metara od glavnog toka. U tom trenutku Harijeti zvrću mobilni, dvaput kratko, sms.

From: Laza

KLIJENTKINJA SE VODI KAO NESTALA U EL NEPOGODI
ZA EMIRA SE ČEKA DA TRAŽE OTKUP
UHVAĆEN UBICA VODOVODA

- Ma šta sad ovaj... - Hari okreće Lazu. - Šta lupaš Lazare? I što ne zoveš, kakve su ti to fore?

- Curi mi kredit, poslao sam malog bilmeza da kupi karticu, nema ga već...

- I meni curi, pričaj šta su ti rekli.

- Ništa, za klijentkinju smatraju da je nastradala u elementarnoj nepogodi, što će reći nisu preduzeli ništa.

- Kako, majku im...

- Nemoj mene da pitaš, samo si tražila da se raspitam, raspitao sam se.

- Dobro, dalje.

- Emir je izgleda kidnapovan, istraga ide u tom pravcu. Izašao je iz kuće prekuće u šest, posle nekog telefonskog poziva, rekao ženi da ide na posao, tamo se nije pojavljivao...

- Dobro, dobro, to sve ima i u novinama, nego dalje?

- Nema dalje, osim ubice - Laza počinje da se kliberi. - Slušaj čupri, tipična, sinoć se prijavio tip, da je on zatvorio vodu, iz bezbednosnih razloga, da ne brinu. Ono... ludak iz udžbenika. Zahvalili mu se i ispratili ga kući. Jutros došao ponovo, da se prijavi kako je on ubio vodovod.

- I?

- Ništa, spakovali ga na Guberevac, bio je malo agresivan. Pitali ga gde je zakopao leš, iz zezanja, a on razvalio celu sobu dežurnog inspektora, polomio i monitor. Jedva ga vezali!

- Divota! E, curi mi kartica a nisam ugrebala novu, čujemo se, ćao!

- Sta je bilo? - pita Mića.

- Zapravo ništa. Sve što piše i u novinama. Bojim se da Milenu niko i ne traži. Vode je kao nestalu. U klizištu.

- Gluposti, nestala je dan ranije! - nervira se Mića.

- Znam, kad i Emir. Uh, moraće Laki malo nogama u panduraciju, ovako ništa... E, da ne brineš, ubica vodovoda se sam predao.

- Kakav ubica vodovoda?

- Neka budala, šalim se. Kiša. Nemaš pojma kako prorade ludaci po kiši. Dok sam radila u muriji, za vreme dežurstva tokom svake veće kiše bi mi dolazio bar jedan, da se prijavi. Jedan je ubio Tita, pa se pokajao posle petnaest godina. Laki mu mrtav ozbiljan uzeo priznanje, overio pečatom, i dao mu kopiju, još ga čuva negde, kaže za unuke.

- Kako ga je ubio? - smeje se Mića.

- Motornom testerom - i Hari se iskida od smeha na sopstvene uspomene.

- Imaš priznanje? Daj mi za novine, super je priča - novinar je uvek na zadatku.

- Pitaču Lakija, kažem ti, kod njega je.

- Baba Desa će da flipne kad čuje da Milenu i ne traže - vraća se Mića na temu.

- Ništa joj ne govori dok ne vidimo... Ajdemo gore, smrzla sam se.

- Eeeeeeee! - ječi Spasoje, ponovo ima napad. Sa dve strane kreveta stoje Kristina i Tasa i drže ga za po ruku.

- Napnite se šefe, svi u napad, ajmo, ajde! - bodri ga Tasa.

- Nisam ti ja porodilja da se napinjem, ćuti! - stenje Spasa.

- Morate da se napnete, šefe, i zbacite ga, nisam našao dinje, obišao sam ceo Beograd s okolinom, nema više nigde - truća Tasa. Bio je, doduše, na par mesta, neuspešno, zapravo je više vremena straćio sabajle s Pidžom u podstanici.

- Jebale vas dinje! I ja kad slušam nadri... Eeeeeeee!

- Al' vidite šta sam vam doneo, vodu! -vadi se Tasa.

- Jebala te voda! - Spasa i psuje ko porodilja, svi su mu krivi.

- *Evian*, Maso, doneo ti je Tasica *Evian*! Ti to voliš - to zaverenici pokušavaju na svaki način od Sekretara za komunalno stambene poslove da sakriju stanje vodosnabdevanja u gradu.

- Jebo te *Evian*, ti to voliš, a ne ja!

- Sad sam postao i Tasica - više za sebe promrmlja Tasa.

- Ćuti! - odbrusiše mu oboje u isti glas.

- Zovite Eeeeeemira. On će naći dinje. Gde je on, što ne dolazi? - ovo dvoje se isekoše načisto, videli su novine.

- Sad vidiš ko ti je pravi prijatelj, sad ga nigde nema - pokušava da zabašuri Kristina, a i da odradi malo za svoju stvar, kolateralno.

- Daj mi mobilni - dreči Spasoje.

- Ne dam - ne da Kristina.

- Daj!

- Prazan je.

- Zašto?

- Nisam ga napunila.

- Zašto?

- Niie bilo struie.

- Zašto?

- Pregoreo mi osigurač, pa nisam umela da popravim, Tasa će po podne.

- Taso, daj mi telefon!

- Ne mogu, šefe, i meni je pregoreo...
- Pa će Kristina da ti popravi po podne? Je l' vas dvoje mene zaje-
bavate? Dajte neki telefon, moram da zovem, mora da se preduzme
nešto, ne mogu više da trpim bolove! Eeeeeee!- opet je gola voda.

- 'Đe ste bre indijanci i pedofilke, 'oće neko ovde da otvara pivdžu il' sve moram sam?
- Pidža ih je dočekaao u baba Despininoj cvetnoj kecelji, izgleda se navukao na nju, a iz kujne je nešto... Recimo mirisalo.
- Šta kuvaš? - pita Hari i otvara frižider. Od ladanog piva se neće baš zgrejati, ali šta je tu je.
- Suljpa. S kolenicama i izvorskom vodom - odgovara Pidža a Mića stoji na vratima kujne i napravio izraz lica ko...
- Šta je bilo? Ne voliš pasulj? - čudi se Hari.
- Ma ne, nego je to baba Desin lonac za otkuvavanje gaća.
- Nema frke, baciću prvu vodu, ima se... - Pidži je trebalo deset sekundi da smisli ovu duhovitost.

Posle su ipak klopali samo klot barene kolenice s renom, njih je srećom bio prvo stavio u drugu šerpu, da otpuste so.

U međuvremenu saznaju da je Neven sleteo, al' u Budimpeštu, te će se akcija predaje talaca ipak izvršiti večeras. Hari se izvalila na fotelju, cevči pivo i lamentira nad sudbinom nojeva, dok Reks razvlači koske od kolenica po kujni:

- Da znaš da si ti Goluboviću jedan zločinac! Uvek sam mislila da si samo budala, al' ti si i zločinac. Sad ćeš te sirote ptice za sitnu kintu da daš tom zen budisti i kardioubici, da ih zakolje i njima nahrani... Tvog Spasoja! Ubicu džakuzija. Kako ti nije žao? I kako te nije sramota?

- Koga bre da mi zakolje, jes' ti blesava? Moje nojeve? Koje sam od kilo mesa na svojoj sisi podig'o u podstanici? Ja ih samo dajem Nevenu na *adoption*, da kljucaju po bašti. I nerviraju goste, da brže infarktiraju, to je ideja. Nevenu je to pride *tribute* na babu, ona je tamo držala kokoške.

- Ne laži! Da si čovek, odneo bi ih u zoološki vrt...
- Da ih pojede Vuk Bojović? On i zmije jede, uzgaja i jede, Keve mi dečije, čuo sam. Drži ih po fijokama, i onda samo za doručak, cap!

- Izgleda da ne laže, bar oko nojeva, malopre je rekao Nevenu u mobajzlu da je prva kajgana njegova - Mića je došao iz svoje sobe, spremio je materijal za *Žurnal*, i sluša ih s vrata. - Ja sam gotov, možemo da šaljemo.

- Idemo onda? - predlaže Hari, spava joj se, ono, sitna dremka posle ručka. Njih dvojica će kod Pidže, na Internet, telefon je tamo proradio, ovde nije.

- Čekaj prvo da proverimo situaciju - skače Pidža. - Već se malo mrači, idem da je iskontrolišem još jednom.

Nekoliko minuta kasnije urla iz Mićine sobe:

- Pomerila se! Cice mi moje ako lažem! Speleolog, dođi da uneseš koordinate!

12. Dr Killder

U novom krilu Urgentnog centra već vlada mir. Pacijentima je podeljena večera, za dana, samootvarajuće konzerve mesnog doručka i viljuške, nema pranja sudova, štednja vode, nisu ni cisterne rupe bez dna. Spasoje je pojeo picu iz *Mama Mie*, Kristina mu je prošvercovala i flašicu crnog vina od dva deci, popio je i neki lek protiv bolova po preporuci Kristinine mame, spazmocibalgin, laka kombinovana anestezija, od čega mu se prijatno pridremalo, prvi put za ova dva dana koliko je ovde, ili je već tri, ne zna više ni sam njemu deluje kao godina. Zato je poslao Kristinu kući ranije, nervozna je nekog đavola, pa samo prenosi na njega, malo mu je njegove muke.

Doktor, valjda dežurni, s obzirom da redom otvara jedna po jedna vrata, zaviri i ljubazno klimne bolesnicima, završio je s obilaskom prvog sprata. Tu su se, u sobi dežurne spratne sestre, sjatile sve tri, oko dežurnog televizora, neka ih, gledaju Vesti u sedam, čekaju da čuju kada će njihova naselja dobiti vodu. Jednoj, koja stanuje u Rakovici, malopre su od kuće javili da je poteklo nešto braon, znači ima nade. Doktor se lagano popne na drugi sprat da nastavi sa svojom vizitom. Na suprotnom kraju hodnika spazi i spremačicu, briše patos u hodniku. Pa ispočetka krenu od vrata do vrata. Na jedna je i ušao, da bi posle nekoliko minuta izašao, obučen u zeleni hirurški mantil, s odgovarajućom kapom na glavi, sličnom onima za tuširanje. I na noge je stavio dve kape za tuširanje, ili su to bile pantofne za operacionu salu. Preko lica je imao hiruršku masku, a pod miškom neki šareni časopis. Sad je požurio niz hodnik, zaustavio se ispred jednih vrata, iskašljao se, izvadio naočari oko kojih je bio smotao novine, stavio ih na nos, kucnuo i ušao.

Spasoje ga zašamućeno gleda, hvala bogu da se neko i njega danas setio, sem nadržanih sestara samo je jednom protrčao onaj vetropirasti lekar, mladi, i pitao ga kako napreduje. Gde? Na Novo groblje?

Doktor prvo analizira Spasojev karton. Minut, dva, tri... Zašto u ovoj bolnici sve deluje kao večnost?

- Okrenite se na stomak i zadignite pižamu, treba da vas pogledam - progovori na kraju, bespogovornim glasom, ili to tako Spasoju zvuči, govori kroz masku. - Taaako! Malo više tu pižamu, dobro.

- Eeeeeee! - zaječa tiho Spasoje u jastuk, kad su ga po krstima dotakli ledeni doktorovi prsti.

- Dobro, to je dakle. Mogu li da se poslužim?

Spasoje nakratko okrenu glavu i vide kako doktor pokazuje neotvorenu flašicu *Evian-a* na nahtkasni. Ipak su ti doktori podmitljivi, ne laže narod, vidi ga, iznuđuje francusku vodu, ni manje ni više, pomisli Spasa i progundā u jastuk:

- Izvolite, samo se poslužite, sve što želite.

Trenutak kasnije oseti nešto još neprijatnije i hladnije po krstima od doktorovih prstiju, na većoj površini, mokro? Spasa stisnu zube, nije ni on najgora pička, i nabi glavu dublje u jastuk. Taman da ne vidi kako je to doktor otvorio flašicu s Evian-om, uzeo i papirnu maramicu s nahtkasne, nakvasio je i sad pažljivo briše donji deo Spasojevih dlakavih leđa. Zatim je razmotao onaj časopis, već okrenut na stranu na kojoj je bila skica ljudskih evakuacionih organa za otpadnu vodu, bubrezi, bešika, mokraćni kanali i tako to, a na njoj, crvenim flomasterom, na jednoj liniji koja u štampi baš nije najbolje ispala, obeleženo veliko X. Spusti časopis na Spasojeve noge, što ovaj ni osetio nije, rekosmo, združeno dejstvo vina i spazmocibalgina. Iz rukava izvadi skalpel, vrh mu je blistao kao kapi kiše koje su se slivale niz prozore i... Boc! To je Spasoje ipak osetio, đipio je, sečivo skalpela, koji je bio od onih što koriste školska deca, falš *olfa* s plavom plastičnom drškom, samo se uvuklo u korice, doktor je u čudu odskočio u stranu... A Spasoje stao da zapomaže koliko ga grlo nosi:

- Upomoooooć! Krade mi bubreg, upomoooooć!

Spemačica, koja je taman svojim poslom bila stigla do Spasinih vrata, ulete unutra, gde zateče original hirurga s nečim plavim u visoko podignutoj ruci, a na krevetu neku veliku životinju u zarozanoj prugastoj pižami što pokušava da se prevrne s dlakavog stomaka na dlakava leđa i arlauče.

- Sestra instrumentarka, kompresu molim. - obrati joj se hirurg rofe-sionalnim glasom, na šta ga ova, ima i razumnih tu i tamo, zveknu snažno džogerom po glavi i on pade.

Frku koja je usledila teško je opisati. Sjatilo se pola bolnice, stigla i policija, s obzirom da je Spasoje urlao kako mu je baraba krala bubreg, za strance, on radi za strance, krade srpske bubrege, prepoznao je, naime, dr Pavlovića čim su mu skinuli hiruršku masku s lica da prodiše. Pavlović je, sa svoje strane, čim se oporavio od udarca mokrom krpom po glavi, a posebno krpinom drškom, i sam počeo da urla. Kako ga sprečavaju da oslobodi pacijenta bola, on se zakleo Hipokratu... i sve tako nešto.

Policija je upravo skupljala dokazni materijal o pokušaju krađe bubrega, onaj časopis na kome je bio obeležen... dobro, ne baš bubreg, al' blizu je, kada je situaciju iznenada razjasnio onaj Spasin vetropirasti doktor, koji je uistinu bio dežuran.

- Samo sekund, dajte mi to da pogledam - otima dokazni materijal od pandura koji ga stavlja u propisnu najlon kesu, GESUNDHEIT UND LUSTIGHEIT? Kako ste rekli da se zovete, *kolega*? Dr Pavlović? - pretura novinu, traži impresum, nalazi ga, gl.ur. Pavlović, bez dr, rekosmo. - U redu je, kolega, sve je u redu, smirite se.

Pa izvuče za ruku izbezumljenu dežurnu sestru na hodnik:

- Zovite Guberevac, da pošalju kola. Ovo je onaj novinar, bolesnik, što se lažno predstavlja kao lekar, o kome se priča po varoši, znao sam da će preterati, kad-tad. Dolijao je.

Šefa patrole koja je prva stigla na lice mesta bilo je već malo teže ubediti. Ti su doktori banda, uvek štite svoje, uvek im tako na ludaka iščupaju zločinca iz ruku pravde, posebno u Americi, gledao je on i u filmovima, a ovo je internacionalni slučaj... Te ipak pozva stanicu da se konsultuje. Što je potrajalo, konsultacije su se prenele i na viši nivo. Sa rezultatom:

- Ha, ima burazer bubrege! To! - to se Pidža raduje jer je konačno rešio transportni problem.

On i Tasa već pola sata bleje nad kartom Beograda i pokušavaju da razreše matematičku zagonetku *Kako prevesti tri noja preko Inda, Ganga i Bramaputre a da se ne pokvasiš?* Lavirint, bog te! Okolo, preko Zvezdare, reći će svako iole razuman, kome je jasno da je

gornji tok Inda, Ganga i Bramaputre, onaj iznad Gradske bolnice, prohodan. Tasa je, međutim, maznuo jutros iz Sekretarijata za saobraćaj spisak ulica na kojima se izvode radovi, ili su se bar izvodili pa stali kad su počele kiše, tako da su garant neprohodne. Pa njih dvojica precrtavaju ulice za izbegavanje i rešavaju lavirint. Koji je Pidža upravo rešio kad je kroz sobu prošla Cica, s flašom koka-kole u rukama, ona i Mića u potkrovlju ipak planiraju vožnju tandemom, i sjebala im poslovanje:

- Što ste blesavi, otvorena je Grobljanska.
 - Kenjaš, zatvorena je, od juče - reče joj otac.
 - Kenjaš ti, otvorili su je jutros, prošla sam trojkom do Bogoslovije, vratila se peške, radi - odgovara mu ćerka.
 - Šta ćeš ti u Bogosloviji, menjaš fakultet? - umeša se i Tasa. - Postoji i nešto mrtvije od mrtvih jezika?
 - Kenjaj i ti - u ovoj kući se mnogo kenja, verbalno, primetili ste.
 - Speleolog! - razdra se Pidža uz stepenice. - Smrkava se, idemo u akciju oslobađanja talaca!
 - On ne ide! - Cica je spustila flašu i podbočila se.
 - Ko kaže? - i Pidža se podbočio.
 - Ja!
 - E, onda u redu - slegnu Pidža ramenima, njih dvoje se samo tako zezaju, Cica je tatin sin, onaj mali tunjavko je Kevina ćerka. - Ajmo Taso.
 - Čekaj - zaustavlja ga Tasa iz čijeg je mobilnog zasvirala *Oda radosti*. Samo sms, da pogleda. - Baj-baj, Kristina! Cico, evo ti mobilni da se igraš dok se ne vratimo, ja nisam tu, ako me neko traži kupam se.
- Vode, naravno, još nisu imali.
- Na Guberevac puštaj. Al' da si ispred vrata te sobe ostavio nekog iz patrole, dok ne pošaljemo zamenu. Metak u cevi! Razumeš! Je l' znaš ti čiji je to bubreg?!

Na *Gradskoj televiziji* u Vestima u sedam voda je došla. Maltene. Hari se samo pita zašto je onda usput, od Krempite do Bloka 44, videla toliko ljudi koji razvlače vodu? One petolitarke koje su rekvirirali Pidža i Mića za zoo-vrt su izgleda hit, njih je videla najviše, neko je napravio odličan posao danas. Kakva voda-Voda, robna marka

Raspad sistema je prava stvar! Malo se zabrinula kada je vodonoše videla i svuda po Novom Beogradu, a zatim i brdo petolitarki ispred sad već neprijateljske piljarnice pod kolonadom. Srećom, to su samo oni obazriviji pravili zalihe, ili snabdevali rodbinu iz starih delova grada. Pritisak je i dalje bio slab, ali je njena gajba generalno izgledala kao da ju je bog pogledao. Bar u pogledu komunalnih usluga. Gde smo stali? *Gradska televizija, Vesti u sedam:*

GTV

Stanovnici nižih delova Rakovice dobili su vodu u ranim popodnevnim časovima. Područje oko Sajma i niži delovi Senjaka imaju vodu u kontinuitetu. Uskoro se očekuje da voda stigne i Kanarevo Brdo i Miljakovac. Stanovnici delova Vračara i Voždovca, na pravcu prema Šumicama i nižim delovima Konjarnika, uspostavljanje vodosnabdevanja mogu očekivati tokom noći...

Koliko Hari poznaje lokalnu geografiju, a prešpartala je Beograd uzduž i popreko više miliona puta tokom svoje policijske karijere, iz ovih zamumljenih poiinformacija se može naslutiti da vodu nema skoro niko na desnoj obali Save i Dunava. Pridružimo im i levu obalu Dunava, ča-ča-ča zrenjaninsku magistralu. Ima dana kada je dobro živeti na Novom Beogradu, pomisli.

GTV

Stanje u elektroenergetskom sistemu je potpuno stabilizovano. Ekipe *Elektrodistribucije* su *na* terenu i otklanjaju mnogobrojne lokalne kvarove na niskonapon-

skoj mreži do kojih je došlo usled ispada viskonapon-
skog...

Odlično, sišli smo od globale do lokale.

PTT Srbija se i dalje ne oglašava, kod njih je sve u redu. Metodom uzaludnih pokušaja, primenjenom na svoj telefonski imenik, Hari je malopre ustanovila da se u međuvremenu samo Lakijev stabilni telefon osušio. Zato Laza nije, tašta ga je poslala po vodu, a njoj je zamalo zalupila slušalicu. I Pidžin radi, valjda, bar je radio, ali se sad niko ne javlja. I dalje Vesti u sedam:

GTV

Došlo je do značajnog preokreta u slučaju nestanka Emira Biberovića, vlasnika građevinske firme *boxiadis*, za koga se smatralo da je kidnapovan. Naši izvori, bliski Gradskoj vladi...

Jao Pidžo, šta si srao pored šolje? Ekipi *Gradske televizije*, jutros kod baba Dese na gajbi.

GTV

...tvrde da se Biberović zapravo nalazi u bekstvu. Postoje osnovane sumnje da je aktiviranje klizišta, koje je pretprošle noći zasulo Ulicu Dimitrija Tucovića i gotovo napravilo kolaps u saobraćaju...

Ha, u saobraćaju! Eno ih u televizoru Ind, Gang i Bramaputra *sao-
braćaju* Dimitrijalom, pogled kroz gospođa Despinin prozor, neđe oko podne.

GTV

...prouzrokovao njegov nedovršeni objekat...

Krempita, slikana s ulice. Pa švenk po svom onom kršu između Krempite i gospođa Milenine kuće, zum na plehanu tablu bačenu preko nekih dasaka, belu, u gornjem levom uglu crtež neke žute kuće, ni nalik, desno, jedno ispod drugog:

- *Investitor*: grupa građana
- *Projektant*: *Doxiadis*, Beograd
- *Izvođač*: *nečitko*
- *Obezbeđenje temeljne jame*: Građevinski fakultet
- *Početak gradnje*: 01.04.2003.
- *Završetak gradnje*: prazno
- *Br.građ.dozvole*: prazno

Pokušavajući da iščita šta na tabli piše, Hari je propustila nekoliko spikerovih rečenica, dalje?

GTV

...naši stručnjaci napravili matematički model, koji dokazuje da Emir Biberović itekako ima razloga za bekstvo, a građani razloga za dalju uznemirenost.

Mjuz, *Odiseja 2000!* Mićina žičana Krempita se okreće, savija i strmopižđuje u provaliju negde ispod ekrana, oko dugmića. Biće da ovi u *Gradskoj televiziji* zaista imaju neke stručnjake, ali za crtani film i astrofiziku, jer su na kraj Mićine animacije dodali i Veliki prasak.

GTV

...U *Gradskoj građevinskoj inspekciji* nisu mogli ni da nam potvrde ni da demantuju informaciju da je građevinska dozvola za ovaj objekat povučena. Pokušaj naših reportera da u *Doxiadis-u* dođu do navedenih podataka nije urodio plodom, budući da su zaposleni ove firme na kolektivnom godišnjem odmoru, što samo potvrđuje sumnje...

Jebo te noj, Pidžo, šta napravi!

GTV

...Supruga Emira Biberovića nije želela da razgovara s novinarima, a u policiji nam je rečeno da se detalji istrage drže u tajnosti do daljeg. Na teret odgovornosti odbeglog Biberovića stavlja se i život starice, koju je odnelo podivljalo klizište i za čijim se telom još traga.

Tvoje će telo, Goluboviću, da nađu iz odma', pizdi Hari, pošto ću te skantati nasred Terazija, ne zvala se ja... Prljava Inspektorka Harijeta! Pa skoči do ormana u predsoblju da traži pištolj i municiju. Odakle čuje:

GTV

Vremenska prognoza. Konačno lepe vesti za Beograđane, anticiklon se probudio *na Antilima!* U toku noći možemo očekivati delimično razvedravanje i mestimični prestanak padavina.

- Halo, Hari, Mića je - telefon je zazvonio dok je čistila pištolj. - Jesi videla Vesti?

- Jesam, ja ću ga ubiti!

- Emira? Znaš gde je?

- Ne, nego tog idiota tu pored tebe, daj mi ga, da mu pucam u uvo!

- Polako, smiri se, kome? - izbezumila je dete.

- Pidži, jebote, kako kome?

- Zašto?

- Kako zašto? Je l' vidiš šta je sve natrabunjao ovima iz *Gradske*? A vala i ti, kad si ih u kuću pustio!

- Nije ništa, šta ti je?

- A podivljalo klizište koje je odnelo Milenu? - to je bila kap koja joj je pretila čašu.

- Zato te i zovem, šta sad da radimo? Šta da radim s baba Desom?

- Prvo mi reci šta ste tačno pričali s novinarima o Mileninom nestanku?

- Ništa, kunem ti se, nismo je ni pomenuli!

- Siguran si da Pidža nije...

- Ma nije, bili smo zajedno sve vreme!

- A izvori bliski Gradskoj vladi?

- To se zezao, kad su ga pitali šta mu je onaj instrument, rekao je da je on specijalni vladin ekspert na tajnom zadatku i ne srne ništa više da im kaže.

- A ovo ostalo? Odbegli Emir i...

- Jebi ga, tako to ide, konstrukcija, povezali su ponešto, očigledno se posle malo i bavili istraživačkim novinarstvom. Ja sam kriv, nije trebalo da im dajem animaciju, al'... Jebi ga, ja sam kriv! Na njihovom mestu i ja bih uradio isto - pošteno. Bar priznaje. - Ali šta da radim s baba Desom? Videla je, sigurno, ne smem ni da zovem kod Anice.

- Zvaćeš, odmah, i reći joj da su to sve same gluposti, da zna i sama, Milena je nestala ceo dan ranije! - Hari je malo oladila. - Znaš šta, ipak mi daj tog eksperta, da ga skratim za glavu. Ako i nije on ništa zasrao danas, sutra će, pa preventivno.

- Ne mogu, iz bar dva razloga - nasmeja se Mića. - Otišli su po kombi kod nekog Joce, on i Tasa, i posle... znaš ono, taoci. Nije tu.

- A drugi razlog?

- Neću da mi Cica ostane siročić - sad se Mićinom smehu pridružio još jedan, devojčiki.

- Odakle se ti javljaš uopšte? - sumnjičava je Hari.

- Od Pidže.

- Kako od Pidže? Zvala sam pre pola sata, nikog...

- Zabranili su nam da dižemo slušalicu, pošto smo mali, da nas ne prevari neko - Mića i Cica se iskidaše od smeha, tetka Harijeti, jaka je detektivka.

- Ništa, reci mu da mi se javi, obavezno, kad se vrati. A ti zovi baba Desu. Do viđenja, prijatno! -jao, kako sam glupa, pomisli.

Srba Bagerista leži kaiševima vezan za krevet. Omamljen je lekovima, ali očaj probija i kroz njih:

- Doktore, ne razumem - mrmlija zadebljalim glasom. - Zašto mi niko ne veruje?

- Ja vam verujem - staloženo ga razuverava doktor.

- Ali kad kažem da sam ubio vodovod svi počinju da se smeju i...

- Ljudi su danas postali neosetljivi na tuđe muke - objašnjava čovek u belom.

- Jesu, da znate! A velika je to muka. U vreme Slobodana nije tako bilo.

- Nije - slaže se doktor.

- Ljudi su bili puni ideala, optimizma - frflja Srba, baš su ga naduvali.

- Eh, jesu, u pravu ste.

- Kad bi se bar on vratio! Pa nek me obese što sam ubio vodovod, ne žalim, kriv sarn!

- Vratice se, ne brinite - dokor je sav sušta empatija.

- Kada?

- Popijte ovo - doktor iz džepa mantila izvadi dve plave i jednu zelenu pilulu i pruži ih put Srbinih usana. - Evo i vode, podignite malo glavu. Kad se probudite on će biti ovde.

- Hvala vam - promrmlija Srba pošto je progutao, a doktor mu obrisao par kapi vode s brade.

- Doktore! - na vratima stoji bolničar, pre liči na kasapina, kratki rukavi na mišicama samo što ne popucaju.

- Odmah... - izađe i tiho zatvori vrata.

- Doktore, skidaj taj mantil, vraćaj ga 'vamo, vuci se u krevet i da te nisam

Hari nije mogla da se svrta do Vesti u jedanaest. Dvapat je izvodila Rekse pod kolonadu, od čega se samo još više iznervirala, piljarnica koja inače radi do osam je večeras otvorena do daljeg, a ispred je štrafta. Kartice za telefon i voda idu ko ludi, *Pod kolonadom* je puno, uglavnom klinčurije koja se loži da će i noćas da puštaju porniće. U jedanaest je, međutim, doživela razočarenje. Vesti su imale identičan tekst kao one u sedam, od prve do poslednje. Pardon, do pretposlednje, koja je bila ubačena:

GTV

Ekskluzivno, vest koja je tokom emisije stigla u naš studio. Večeras oko devetnaest časova i trideset minuta u Urgentnom centru izvršen je pokušaj atentata na Spasoja Tripića, Sekretara za komunalno stambene poslove, koji se tamo oporavlja od posledica povreda zadobijenih na mestu nesreće u Ulici Dimitrija Tucovića. Atentator je savladan akcijom samog Tripića, uz pomoć osoblja bolnice, i nalazi se u pritvoru. Naši izvori smatraju da iza ovog terorističkog akta stoji odbegli Emir Biberović, koji na ovaj način pokušava da zametne tragove svog delovanja...

Ne sluša dalje, okreće Pidžu na mobilni:

- Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz! - zuji Pidža u telefon.
- Ne blesavi se, pokušan je atentat na Spasu! Sad je bilo na vestima.
- Nije, ne se ložiš! Zzzzzzzzzzzzzzzzzzz!
- Kako nije, budalo, uhvatili su...

- Ma jok! Samo je hteo da mu ukrade bubreg! - Pidža se iskida od smeha.

- Ko?

- Neki ludak! Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz!

- Kakav ludak, ne izvodi?

- Lud ludak, samo lud čovek može da krade bubreg od bubrežnog bolesnika.

- Goluboviću, ne seri, nego mi govori šta se dešava...

- Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz!

- I gde si ti uopšte? Šta zujiš?

više video da napuštaš sobu, znaš! Inače će da padne vezivanje, bole me čoše, Pavloviću, što oni kažu da si ti bezopasan, neću ovde celu noć da se jurim sa tobom

- Ma evo me s Tasom u Urgentnom, ispred Spasine sobe, igramo zuce s pandurom, izvini, družo, koji ga čuva. Zzzzzzzzzzzzzzzzz!

- Od čega ga čuva kad...

- Prestani da se dereš, probudićeš ga - začu se neki drugi glas pored Pidže.

- Ko je sad to?

- Tasa, kažem ti - Pidža je malo tiši, samo malo. - Došli da vidimo šta je bilo, sve je OK, nema frke, nemoj ti da je dižeš. Spasa spava ko zaklan, hahahaha.

- Nojevi?

- Popili *Infarkt*. Nisu zaklani.

- A ti ne bi malo noćas kući? Vidiš da ni tebi nije dobro?

- Ne mogu, Keva otišla na remi, muško odojče na *playground*, pa da ostavim deci malo praznu gajbu...

13.

Sunce se ponovo rađa

Jedino što je u sinoćnjim vestima imalo veze s mozgom bila je vremenska prognoza, pa sad vi vidite kako smo informisani, s obzirom da ona pogađa po kruna-pismo sistemu. Uostalom, malo li je, Harijetu budi... Šta? Sunce! Štrajk iznad Islanda, u polju permanentne ciklogeneze, ili radna akcija nad Antilima? Odgovor nebitan, važno je da je granulo sunce. Uključujući i prestanak padavina.

Osam je ujutro, a Hari već ispavana, noćas nisu puštali porniče na kablovskoj, nisu puštali ništa, poslali deskrembler na popravku, a dotle... Ko platio nek se slika! Račun za kablovsku. Hari pomazi Reksa po glavi, u znak zahvalnosti što u jednom napadu oslobađanja životnog prostora od suvišnih materijalnih dobara ona nije bacila sobnu antenu, nakon što su uveli kablovsku. Reksa tada još nije imala, tako da nije učestvovao u odlučivanju, ali ne može da mazi samu sebe po glavi, nije nastrana. Sinoć joj je ta sobna i pomogla da se obavesti... Pa čilo pripali *Gradsku televiziju*, Jutranji program, da vidi kako se Spasa oporavlja od posledica atentata i kako je Pidža prošao na zucama. Ali u Jutarnjem programu su bili sve sami Pozdravi Suncu, i ponekoj kapi vode koja se u ponekim delovima grada već uzverala na kotu 125 metara nad morem, sa tendencijom da se lagano penje i dalje, dug je put do kote 225 i naviše. Spasoje i Emir bili su zadnja rupa na svirali urednika Jutarnjeg programa, ma uopšte mu nisu bili na svirali!

A Reks opet hoće da piški, svaki dan piški, više puta, baš je dosadan. I ponaša se kao da mu je onaj Pavlov gazda, a ne Hari - kad su izašli nije pokazao nikakvu nameru da silazi na travnjak, do svoje već zaboravljene žardinjere, samo je otrčao na kraj kolonade i digao nogu uz oluk. Možda i bolje, pomisli Hari, trava je sigurno još natopljena vodom, samo bi se iskaljao. Pa proguta ponos, malo se i zadavila, i uđe u piljarnicu. Baloni s vodom su još stajali napolju, po beznačajnih dvesta dinara za pet litara, ali je zato u kutiji pored kase bilo jeftinih neprodatih kišobrana, pedeset dinara komad, nabavljenih

onomad kod Kineza po sto, a prodavanih do jutros po dvesta. Kako se lako od čistog profita postaje promašena investicija kad si kišobran! Hari pokupi isti komplet novina kao juče, dva pali mall-a i:

- Jedan kišobran, molim! Neću, zezam se! - morala je malo da zajebava piljara.

Sa gazdom kafića *Pod kolonadom* joj nije bilo do bliskih susreta, pa pozva Reksa i vratiše se u stan. Namerno nije otvarala novine, htela je prvo da skuva kafu, izvali se...

Idemo opet istim redom, prvo *Žurnal*. Na naslovnoj je bila Mićina fotka Ivankovačke, onaj hidrauličko-državni udar, uzvodna deonica, koja je, ruku na srce, uživo delovala mnogo džombavije nego na slici. Stvar je vadio naslov

KO JE UBIO VODOVOD?, od čega se malo štregnu, unutra u tekstu hvala bogu te nije bilo priče o onom jadniku koji se prijavio u dvadeset devetom, Hari ne podnosi kad se tuđe dijagnoze razvlače po novinama. Bio je to dobar analitički tekst o tome šta je sve i kako moglo da se desi, a verovatno se i desilo, što PR *JKP Gradski vodovod i kanalizacija* nije hteo da komentariše. Hm, koliko je tekst dobar, Hari zapravo ne može da tvrdi, jer ništa ne razume, poenta je da su neke grdne pumpe poriknjavale, manje ili više, što će se i srediti, ali da će potrošači na pravcu nekakvog rezervoara Pionir vodu dobiti na kukovo leto. A možda i na ovo leto, koje samo što nije počelo, za jedno mesec dana. I drugi tekst potpisan sa M.P. je bio dobar i nejasan, ticao se fundiranja Krempite, nekakvih neizvedenih drenaža i zaštite temeljnih jama, kratkih šipova i... Od svega je Harijeti jasno samo dve stvari, Mića dobro piše i s punim stomakom, sve je ovo on slupao juče dok su ona i Pidža varili kolenice uz pivo, drugo, obavezno treba da završi taj fakultet, vidiš da dete zna znanje, grehota je da se bavi tim groznim novinarskim poslom.

Kod uporednog otvaranja druge dve novine već nije ispoljila toliki ignorantski voluntarizam, s obzirom da su obe iz njenog, crnog domena. Položila je obe naslovne strane na sto pred sebe i analizira. I nije baš bilo mnogo za analizu. U onima u kojima je juče bio 'kidnapovan šef građevinske mafije' sada je bio u toku *OBRAČUN GRAĐEVINSKIH MAFIJAŠA*, nisu baš originalni. Ispod fotka, Emir i Spasoje u kafani, mogla bi da se zakune da su u *Infarktu*, na slici je i pola Guze, prednji cerek. Umesto 'misterioznog nestanka graditelja',

na drugim novinama *POKUŠAJ ATENTATA NA GRADSKOG OCA*, Emirovu sliku zamenila je Spasojeva, ona zvanična, sa sajta Skupštine grada. Tu na unutrašnjim stranama nije bilo ničeg zanimljivog, ni bubreg se nije pominjao, više zasluge za narod, uključujući i ranjavanje klizištem, zbog koga je i smešten u Urgentni centar, te stoga bio izložen na izvolte neprijateljima gradskih vlasti, kojih je, kao što je poznato... Ma sve nam je poznato, pomisli Hari i vrati se onim 'mafijaškim novinama'. U kojima je među gomilom nebuloza uspela da iščačka i jednu informaciju. 'Grupa građana', koja se pojavljuje kao investitor Krempite, u zvaničnim dokumentima sastoji se od Spasoja i Emirove svastike?! Udeo Sekretara za komunalno stambene poslove značajno je manji, i izgleda još nepokriven. To mu verovatno Spasoje isplaćuje u naturi, u gradskom građevinskom zemljištu, pomisli iskusni detektiv za krvne i seksualne delikte, koji se poslednjih dana, ne svojom krivicom, profesionalno angažovao i u ovim jebadama. Emir je, dakako, u bekstvu zbog onog klizišta itd. a Spasoje je uhapšen, odnosno pod nadzorom policije. Jake policijske snage sprečavaju ga da pobegne iz Urgentnog centra, poput njegovog mafijaškog kompanjona sa kojim je sada u sukobu, te da ulicama Beograda poteče krv u njihovim međusobnim obračunima. To je bilo to iz domena nebuloza.

Pa se vrati *Žurnal*, i oni imaju crnu hroniku, to je propustila. U njemu je Spasoje Tripić lakše povređen u incidentu koji se sinoć dogodio u Urgentnom centru, i ništa više. Skalpel ga je bocnuo ko čioda, to Hari ne zna, još uvek.

Hodnikom drugog sprata novog krila Urgentnog centra prolamaju se jezivi krici. Tako jezivi da je klinac, pandur koji sedi na stolici pred Spasojevim vratima, morao da poklopi uši. Prizor u sobi je više žalostan nego jeziv. Spasa je sinoć, posle svog onog belaja, toliko insistirao da mu previju skoro pa ukradeni bubreg, drao se, pretio i tražio da se pozove Ministar zdravlja, mamicu mu koalicionu, da je na kraju onaj vetropirasti doktor, koji očigledno nije bez pameti, dohvatio i na leđa mu prilepio poveliki hanzaplast. Sad mu sestra taj hanzaplast skida, sav se ulepio u dlake, čupa ga, a on dreči. Pored radijatora sedi slomljena Kristina, s krpom čvrsto zavezanom oko čela, ima migrenu, bolest nepoznatog porekla koja, ko zna zašto,

najčešće napada upravo neudate žene njenih godina. Noć je provela sklupčana na uskom krevetu oko Spasoja, pošto je uspela da otera ona dva kretena, Tasu i Pidžu, stajali su u hodniku do iza ponoći i dizali galamu, mislila je zaspće posle i ona. Spasa je zaspao odmah pošto su mu, na sve ono što je već popio, krknuli i injekciju za smirenje i hrkao cele noći. Te nju san nije stigao, ali ju je stigla migrena.

Krici se čuju i u ostavi za metle, niže niz hodnik, tako da novi atentator, koji odatle vreba, zna da još nije trenutak. Sedi u mraku na povelikoj putnoj torbi tajanstvenog sadržaja i čeka. Malo-malo pa odškrine vrata i osmotri policajca. Sličnih su godina, gotovo deca, jedina je razlika što policajac ima uniformu, dužu kosu i nema minđušu u nosu. Sa njim ću lako, pomisli atentator, problem je Žena. Spreman je da čeka koliko god bude bilo potrebno, za ovaj mu je posao obećano dvesta evrića, što i nije mala para za jedno obično ubistvo.

Kod Tase je stigla voda. Što je njega toliko obradovalo da je rešio da uzme *day off*. I od Spase, Kristina je ovu informaciju primila s ne-skrivenim odobravanjem, puče joj glava, samo joj on fali. I od Sekretarijata, tamo se i tako samo zapljune poslednjih dana, da ih obavesti o šefovom zdravlju. Posle onoga na vestima valjda se i ne očekuje od njega danas da se pojavi. Uostalom, subota je, ha, doseti se. Vala i od Pidže! I Tasi puca glava ko Kristini, Pidžoni stvarno nema mere, sinoć ga je tako nekoliko puta zavario u tintaru dok su igrali zuce, još mu zuje uši! Posle se šatro vadio da je morao, zbog pandura, to je bila jedinstvena prilika da se najebe keve pandurima za sve one batine što je popio od njih dok se borio za demokratiju.

Pa je napunio kadu, što je potrajalo kojih sat i po, dok nije iscurila sva ona zarđala voda iz cevi i potekla čista, sipao svoju penu za kupanje, *Aloe Vera*, i bacio se unutra da se kiseli, već se usmrdeo. A tek kujna što se usmrдела... Dobro, to će posle.

Potpuno je relaksiran što se tiče svog saučesništva u kataklizmi, džakuzi više niko ne pominje. Sve će očigledno biti svaljeno na Emira, ko ga kara, i šefa. Koji mu garant neće još dugo biti šef. I zbog svog ovog sranja, toliko političkog sluha Tasa ima, i zbog diplome, koju će s božjom pomoći Tasa imati za nedelju dana.

Mogao bi i knjigu posle malo da pogleda. Pa da! Uzeće više slobodnih dana, zvanično, zbog ispita! Bolje da se malo distancira od Spasoja. I otići će sa Zokijem stolarom na pecanje, Spasi sad i tako više ne treba nameštaj, prdnula mu ćera u čabar. Jebote, da l' se taj uopšte vraćao s pecanja tokom ovog Nojevog potopa? Kad pomisli na nojevog...

S nojevima je sinoć sasvim dobro prošlo što se transporta tiče. Ali su malo kalirali zbog proliva, izgleda da je onaj klinac bio u pravu, nije trebalo da im daju dinje. A onda je onaj pokvarenjak zenbudističko-bioenergetičarski posle pokušao da ih zavrne kod isplate. Pidžu naš'o, starog pijačnog zmaja! Kao, deo love će da im isplati u talismanima, koje je upravo doneo iz Švedske. Neko kamenje obešeno na raznobojne končiče. Neki *Apsolut*, koji radi i protiv smrti, im je cenio na dva soma i šesto, *Antistres* je soma i dvesta, kilo nojetine, jebote! Ima i *Čuvarkuću*, soma i osamsto, Pidža ga pitao je l' održava i stabilnost kosina ispod kuće, Neven nije znao. Onda je probao da im uvali pojačavač inteligencije, čudesna naprava, nosi se oko ruke, leve ili desne, zavisno od toga koju hemisferu mozga 'oćeš da nabilduješ, al' mora unakrst. Soma po hemisferi. Pidža ga pitao za performanse, bolid kaže da za godinu dana nošenja pojačava inteligenciju 3X puta. Uzeo dva komada, levi i desni, kaže za Cicu, sumnja da oće da se udaje, pa da predupredi. Neven se taman ispalio i počeo da vadi neke protiv spondiloze, za potenciju, prostatu... Tu ga je pogodio u živac, pa Pidžoni reče odlučno ne, uzeće samo par *amplifier-a* za zakmo, ali ne za Cicu nego ih poklanja Nevenu, X mu je nepodnošljivo mali kad ih drži za tolike debile. Nego da plaća nojeve na kantar ili ih vraćaju nazad majci prirodi. Platilo, smrad.

Kad smo ponovo kod smrada, Tasa se dublje uvalio u kadu i to je bilo to.

- Ispao! Dolazi! - dere se Pidža u Harijetin telefon.
- Ko je ispao, odakle zoveš? - dere se i Hari, misli ovaj je ne čuje. A on je samo pod stresom, jer ne nosi *Antistres* talisman.
- Od Speleologa!
- Proradio baba Desin stabilni? - Hari je impresionirana uspesima jedine zvezde Sunčevog sistema. Što mu dođe skoro kao neki pleonazam?

- Jebo stabilni što je proradio, ispao nonijus, radi Krempita!
- Rekla sam ti, okruniće malter...
- Ne seri, merim! Dolazi! Od juče ceo stepen!

Šta će, kud će, a taman je mislila da uzme *day off*, ko Tasa, i razmisli šta su naredni potezi, Hari pokupi kuče, koje se obradovalo novom izlasku, pripali *yugo* i uputi se ka Krempiti. Grad je bio prazan? Sad, kad se voda ocedila, skoro se i osušilo, odjednom niko nema nikakva posla, a koliko juče su...? Subota, doseti se, svi su joj se dani pobrkali.

Pred Krempitom je opet bilo kombi *Gradske televizije?!* Još uvek besna na njih zbog 'starice čije je telo odnelo podivljalo klizište', odnosno zbog one druge starice, gospođa Despina, koja ko zna kako je preživela podivljale Vesti u sedam, Hari potrča uz stepenice da im se malo nane nanine, pištolj nije ponela, a trebalo je. Duša joj je već bila u nosu kada je upala u predsoblje, bez kucanja, i naletela na Miću. Kao i juče, s tom razlikom što sada nije bio sam. Držao je za ruku jednu prelepu visoku devojkicu, dečaćke građe i dečaćke frizure.

- Čao, Hari - reče joj uz osmeh devojkica, Mićinu ruku ne pušta.
- Ja jesam Hari, ali... - vratila joj se ona slika od pre neki dan, kada ju je isto ovako zbunio Mića, mali Mića Pantić, komšijsko dete iz banje.
- Cica, ne sećaš se? Nesrećna ćerka Golubivća najstarijeg... - oboje se sad nasmejaše, i Hari prepoznade dva osmeha iz svoje mladosti. Onaj Mićine mame, najlepše devojkice u banji, i... Pidža je svojevremeno važio za najboljeg frajera u gradu, dok se nije fucnuo na onim demonstracijama, putem upale pluća sa posledicama. Od kojih je jedna i postavljenje za direktora *JKP Pijačna uprava*.
- A vas dvoje...?
- Eto malo! - odgovoriše u isti glas.
- Lepo sam rekao Speleologu, dve kamile i šes' gajbe piva, pa nek vodi! - evo i Pidže iz Mićine sobe.
- Seeeriii! - odgovoriše mu klinci opet u isti glas, i držeći se za ruke uđoše u kujnu.
- Gde su ovi s televizije? - Hari se brzo oporavila od ovog romantičnog šoka, iako takve scene više nisu za njene godine. - Idem da im se malo...

- Izvoli sprat niže, eno ih na drugom, kod komšije, nisam mogao da im ustupim Kabinet, moram da radim - zet Simićevih, fotokopirant iz lifta, je našao način da vadi štetu, da objasnimo. Pedeset evrića na sat, snimanje iz devojačke sobe, via Krempita. - Speleolog, ako bi pustio Cicu da s dve ruke namaže kajmak na lebac, a ti da dođeš da uneseš koordinate?

- Idem Tata! - zeza se Mića iz kujne.

Hari ne učestvuje u ovom ljupkom porodičnom razgovoru, produžila je u prednju sobu, da vidi kako stoje Ind, Gang i Bramaputra. Nikako nisu stajali, nestali su, ostavivši za sobom mulj, koji gura usamljeni buldožer niz Dimitrijalu, pravi gomilu malo poviše baba Desine kuće, koju će valjda neko pokupiti i odneti. Jednom. Direktno ispod Krempite situacija je bila nešto drugačija. To nije bila somotska muljava površina, već... Posmrtni ostaci podivljalog klizišta, tako bi se valjda izrazili ovi s televizije. Iz kojih su virili kišom isprani neki zaobljeni betonski parčići i delovi ivičnjaka i asfalta, prilično neuredno, da ne kažemo razbacano po celom profilu nekadašnje ulice.

- Bulbulderac, pokoj mu duši - Pidža, uplašio je, nije ga čula kad joj je prišao s leđa. - Dođi 'vamo, tu nema ništa, žurka je s ove strane.

U Mićinoj sobi, najmanjoj u celom stanu, bila je baš gužvaja. Na sredini Pidžin instrument, uperen u Krempitu, na ekranu opet Krempita, žičani model, Harijeti sad još malo drukčije izgleda, za kompjuterom Mića, na krevetu Cica, jede leba i kajmaka s velikog poslužavnika:

- Uzimajte dok ima, jer uskoro ima da nema, sve ču da pojedem - izjavljuje s punim ustima, lepo je tata vaspitao. Reks, koji se već bio uvalio kraj nje na krevet, podiže jedno uvo, možda se ponuda i na njega odnosi.

- Jedi, sine, jedi, dok te ja ranim možda nešto i pojedеш - zavatlava se njen ozbiljni otac, pa se onda malo stvarno uozbilji i okrene Hari. - Je l' vidiš?

- Šta?

- Koliko se nakrenula!

Sad kad joj ovako sugestivno kaže, Harijeti kroz prozor Krempita izgleda očigledno nakrivo nasađena, al' ne može da veruje, tolika kućerina...

- Šta je bre tebi Goluboviću od jutros? Šta vam je svima? Vama kao da je krivo što je granulo sunce? Što ne pada više? - i zaista, logično je pomisliti da se kuće ne krive po suvom i sunčanom vremenu.

- U stvari je vrlo osetljiv trenutak - to je bio Mića, oslonio je glavu na levu ruku, a desnu pružio Cici, na krevet. - Voda se cedi. Krempita kliza, evo, vidi, pogledaj koordinate. A vidi se i golim okom.

- Ne vidim ništa - tvrdoglava je Hari. Sad oni tu nju s neakvim koordinatama... - Setila sam se! Idemo dole do Milene, idemo, Mićo, ti i ja. Ti si pukotinu video onaj dan kad je Milena nestala, ja dva dana kasnije, zapamtila sam kako je izgledala. Eto, idemo da vidimo!

- A nonijus što je pao? Ovde? - Pidža se drži svojih metoda.

- Jebo te nonijus, ja idem dole. Gde je ključ? Ko će sa mnom? - Mića ustaje od kompjutera, ali i Cica skače s kreveta.

- Cico, ti ostaješ ovde! - reče otac.

- Ti ostaješ ovde! - reče ćerka.

- Ko to kaže? - pita otac.

- Ja! - odgovara ćerka.

- Onda u redu - ha, konačno i njemu neko da doaka, pomisli Hari.

- E, pričuvaj mi kuće, treniraj za unučiće - dobaci mu Hari dok su izlazili. Mora malo.

Dole, u Mileninoj kući, sve je izgledalo onako kao i kada je Hari prvi put ulazila, jedino se možda malo osećalo na vlagu, nije otvarano. Klinci se drže za ruke i razgledaju, Cica kao da je u muzeju, Mića više onako stručno.

- Raširila se - kaže Mića ozbiljno, stoje u velikoj sobi i zveraju u pukotinu. Cica u gospođa Mileninu venčanu sliku na komodi. - Bez ikakve sumnje.

- Aha - Hari gura mali prst u nju, pažljivo, kad on ladno upade ceo?! Pa i prstenjak, srednji, cela šaka. Pozdravio je Pidžin nonijus, njene detektivske metode su preciznije. - Bez ikakve sumnje.

- Nemoj to da radiš - reče Mića.

- Zašto, srušiću kuću?

- Ne, nego... Nešto mi strašno. Hajdemo.

- Čekaj, da vidimo kupatilo - doseti se Hari.

I pukotina u kupatilu se raširila, za nju Mića nije ni znao. Posebno je gadno izgledala na plafonu, ko rascvetana.

- Strava! A plafon u velikoj? - upita zabrinuto, pa se onda nasmeši i cmokne Cicu u obraz, valjda da je ohrabri, ili zašto se već klinci cmaču.

- Nema - reče Hari koju niko nije cmoknuo.

Vrativši se u veliku sobu ustanovili su da ipak ima, jedna tanka, preko celog plafona, pružala se od velike na zidu pa pravac kupatilo.

- Ove nije bi...

Krrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrc!!! Začu se sa svih strana, nekako potmulo. Pa onda još jednom. Krrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrc!!! Mića sad ščepa i Hari za ruku i izvuče ih obe u dvorište za dve sekunde. Gde ih je sustigao još jedan Krrrrrrrrrrrrrrrc!!! S leđa, malo tiši, unutra to tek zvuči da se smrzneš. Kako bilo, izleteše i na ulicu, blenu u onu kuću otvorenih usta, zanemeli.

- Treba da zaključamo - Hari se prva sastavila. Najstarija je, i detektivka, šta će.

- Ja ne bih da prilazimo - iskreno će Mića.

- Daj ključeve, ja ću.

- Uh! Ostavio sam ih na stolu kad smo ušli - Mića nervozno trlja čelo.

- Šta frkišete, batalite vrata, gledaćemo odozgo, neće niko - ovo je bila Cica, prvi put je progovorila od kad su ušli u Mileninu kuću. Uz ono 'odozgo' je odmahнула i rukom ka prozoru, da bi u sledećem trenutku nagore uputila srednji prst? Tata Pidži? Ne! Sa prozora na drugom spratu, onog ispod Mićinog, visio je snimatelj, on je od Cice popio pozdrav. Ako se vidim večeras u Vestima u sedam kako ko mahnita s dvoje dece istrčavam iz tuđih kuća samospaliću se, pomisli Hari.

Ali to je najmanje što je videla u Vestima u sedam.

14.

Happy End boli

Gospođa Despina sedi u dnevnoj sobi svoje ćerke Anice, u fotelji, s nitroglicerinom pod jezikom i daljinskim upravljačem u rukama. Nikoga oko sebe ne čuje, ni Anicu kako čangrlja po kuhinji, ni zeta koji joj deseti put kaže da promeni program, ni spikera *Gradske televizije* koji ko Švaba-tra-la-la ponavlja jedno te isto već satima.

- Mama, sad su reklame - Anica je došla i stala pred televizor. - Pusti ga samo pet minuta, da vidi rezultat, što si takva, koji je đavo u tebe ušao?

- Ne! - progovara đavo iz baba Dese, samo je još čvršće stisnula daljinac reumatičnom rukom i ne pušta. Samo da ovi popiju pivo, svetsko a naše, i na ekranu će se ponovo ukazati slika...

Krempite. Koja već ozbiljno konkuriše tornju u Pizi, ovi s televizije su po ekranu povukli i neku crvenu crtdu, uspravnu, tako da gledaoci mogu da prate... Svako ima svoje metode merenja, geodeti, detektivi, reditelji.

- Uopšte te ne razumem, što sad to gledaš, samo se potresaš? Znaš da Milena nije u Krempiti, Mića ti je rekao, sam je proverio, i policija je sigurno proverila, znaš da nije mogla da nastrada u klizištu što lupaju ovi zlotvori, i kakva je onda svrha da sediš tu i potresaš se, znaš da... - Anica melje kao navijena.

Ali gospođa Despina zna i nešto što Anica ne zna, što niko ne zna. Sa čime nakrivljena Krempita nema nikakve veze, ali... Nešto što su znale samo Despina i Milena. I njen pokojni Dule, naravno, on ga je i našao. Luger. U zimu četrdeset devete, kad je u podrumu vario tandem, da iznenadi Despinu na proleće, i da je posle zaprosi. Ona dva Nemca nisu sakrila samo bicikle. Umotan u neke krpe i voštani papir, luger je bio sakriven u fijoci za pepeo kazana za rakiju, šta je tu Dule tražio boga pitaj, tek našao ga je. Nikada nikome nisu rekli za taj pištolj, krili su od dece, Dule ga je za života održavao, zlu ne trebalo, govorio je. Posle njegove smrti o njemu je brigu preuzela Milena, uvek je nekako bila veštija u tim muškim stvarima od

Despine. Poslednji put ga je čistila kad je počelo bombardovanje, ovo poslednje, zlu na trebalo. Samo je molila boga da joj spusti u dvorište jednog Amerikanca, padobranca, nije je uslišio.

Prekjuče, pre nego što su pošli u policiju, Despina je, ni sama ne zna zašto, gurnula ruku u šifonjer, duboko ispod uštirkane posteljine, one koja se ne koristi, i... Nije ga bilo?! Milena, samo je ona znala za njega, ona ga je uzela. Mića sigurno ne bi, sve i da ga je našao, on je i vojsku služio po prigovoru savesti, šta god to bilo, kod nje u devojačkoj sobi. Mića je dobar ko devojčica, ne bi on. Jedino Milena. U policiji ništa nije rekla, taman posla, pomislili bi ko zna šta, da je Milena odlučila da presudi sebi, ili tako nešto. Što Milena nikada ne bi uradila, poznaje je bolje nego sebe. Uzela ga je da se zaštiti od Turčina, eto, to je. A šta ako je ipak... Ako stvarno traže njeno telo, ili su ga već našli, pa ne objavljuju? Ako je u borbi s Turčinom Milena potegla luger, ovaj je ubio i bacio u klizište, a posle pobegao?

Oni u televizoru su popili pivo i ne ekranu je opet bila Krempita. U kraj ekrana Milenina kućica, ko siročče, velika i žuta se nakrivila prema njoj kao... Crna moja Milena, da sad ovo vidiš! Ako te ima.

Kako da eliminišem Ženu? Kako da eliminišem Ženu? Kako da... Atentatora u ostavi za metle na drugom spratu novog krila Urgentnog centra već hvata panika. Žena satima nije izašla iz sobe. Da bar ima broj njenog mobilnog, pa da joj uputi neki lažni poziv. Par puta je pokušao na telefon Zrtve, možda bi se javila Žena. Nedostupan je. A i šta kad bi mu se javila Zrtva? Šta da mu kaže? Pa okrenu Gazdu, možda Gazda ima broj telefona Žene?

- Jesi ti normalan, oca ti blesavog? Dokle da te čekam? Da si se vratio za pola sata ili ništa od dogovora! - Gazda se uvek dere kad je frka.

Ništa, kud puklo da puklo, akcija! Odškrinu vrata, sačeka situaciju kad je pandur okrenuo glavu na drugu stranu i neopaženo se stvori u hodniku sa torbom.

- Dobar dan. Ja sam sin - pokaza na vrata Spasojeve sobe. - Doneo sam tati televizor.

Klinac u uniformi sumnjičavo pogleda klinca s mindušom u nosu, ali ovaj spremno otvori torbu, u kojoj je stajao mali kolor televizor i ništa drugo.

- U redu je - reče organ i propusti ga da prođe.

- Čao tata! - povika razdragano s vrata, odlučio je da igra na efekat iznenađenja. - Došao sam da te obiđem. Vidi šta ti je mama poslala, televizor! Kaže da je šteta da se dosađuješ u bolnici kad je napolju tako uzbudljivo.

Dok se Spasojevim licem širio nežni očinski osmeh, a Kristina gubila boju i tlo pod nogama istovremeno, dečko je već dovukao jednu stolicu bliže kreveta, izvadio televizor i sad traži gde da ga uključi. Aha, evo ga utikač! Yes! Dvesta evrića! Yes! Yes! Yes!

U gospođa Despininom stanu vladalo je opsadno stanje. Pidža je merio koordinate Krempite na svakih petnaest minuta a Mića ih unosio u kompjuter. Sad je već i Hari poverovala u te brojeve, neke počela i da pamti. Nervoza je rasla, izgleda i dole, na drugom spratu. U jednom momentu snimatelj sa prozora se popičkao s nekim unutra, pa se Pidža razdrao ko konj:

- Alo, komšiluk, lakše malo, srušićete kuću! Oš' da zovem policiju!

Cica i Reks su u velikoj sobi upalili televizor, Reks je bio sasvim zadovoljan slikom, Cica baš i nije, nema antene, vodi se i ona kao nestala u elementarnoj nepogodi, tek, na kanalu *Gradske televizije* nekako su se mogli nazreti obrisi Krempite.

- Ovi odozdo rade šta i mi - kaže dok se provlači oko onih Pidžinih narandžastih nogara od instrumenta, ide do prozora da ždrakne, i usput štipne Miću za obraz. - Ali je kod nas bolji prijem.

Pidža i Hari u pauzama merenja prave već ko zna koju turu sendviča, suva 'rana zbog vanrednog stanja, a sendviči nestaju kao da su u pitanju posledice suše u Somaliji, a ne očeđivanje vode iz klizišta u Beogradu. Mića nešto računa, onu animaciju rušenja više ne pušta, kaže protiv uroka. Cica i Reks su se već toliko sprijateljili da je Hari malo ljubomorna, nije u redu, svi frajeri ovde Cici jedu iz ruke. Na prozorskoj dasci dvogled i Mićin digitalni fotoaparati, malo-malo neko pogleda kroz jedno ili škljocne kroz drugo.

Sad Hari stoji na prozoru i gleda pravo dole, valjda dvestoti put. Slika koja joj se urezala u pamćenje zauvek, smatra, levo gospođa Milenina kućica, crven krov i dva prozora, kao dečiji crtež ispušten u uzburkano more letava, cigala, dasaka, mreža za armaturu... Koje se na pet-šest metara iza kuće naglo prekida, odsečeno, a dole

provalija. Skoro da može da razlikuje slojeve zemlje. A sve to zbog ove žute! Hari uzima dvogled i oštri na Krempitu, poslednju etažu, onu u staklu. Rupu od lifta ne može da vidi, ali zato poznato brdo šuta i polomljene karemike nasred Spasinog nesuđenog *penthouse*-a stoji netaknuto od one večeri kada su... Ne!!!

- Ruši se brdo! - povika Hari, jer kroz dvogled vidi kako brdo šuta počinje da curi ka njoj po parketu. Cica je prva doletela do prozora i nagurala se kraj nje, sekund kasnije su dotrčali Pidža i Mića i bacili se preko njih dve, a onda se začula i rika?! Zemlje?!

Sve troje su tako nagurali Hari u ćošak prozora da je... Oni gledaju na drugu stranu?!

Nova velika kriška brda, zemljanog, počela je da se odvaljuje. Luk je išao nekako od desnog ćoška Krempite, pa prema ulici, kroz sav onaj krš i lom čiji se deo sad krši i lomi nizbrdo, pa... Zadnja polovina Milenine kuće, tačno po liniji one pukotine, registruje neki delić Harijetinog mozga koji nije blokiran užasom, se lomi i strovaljuje u provaliju! Škljoc, začu u uvetu i trže pogled s dvogleda. To je samo Mića, s fotoaparatom, slika preko njene i Cicine glave.

- Idi bre dete! Iseče me! - pomislila je da su i oni krenuli u majčinu, ne oseća da joj je, presamićenoj preko prozora, Pidža isterao sav vazduh, leži preko nje i blene, vraća se dvogledu. Škljoc, škljoc, škljoc, škljoca joj Mića u uvetu.

- Ovo ko iz *Zabavnika*, Luda kuća broj 13, sećate se, ono, presek kroz... - Cica, Pidžino dete, genetske asocijacije.

Niko ne gleda šta se ispod njih dešava, svi zevaju u preostalu polovinu Milenine kuće, Hari kroz dvogled, zamrznut kadar, nije zamrznut, ljulja se luster, luster u velikoj sobi je ostao i ljulja se, pola kade visi nad provalijom, presek kroz tavan...

- *Orange alert!* - povika Hari odjednom. - *Orange alert*, jebote!

Gospođa Despina već je u stanju blagog stupora, ako to postoji. Gleda u onu nakrivljenu Krempitu, dobro raščepeljenu u odnosu na uspravnu crvenu crt u koju je reditelj postavio na ekran, a kroz glavu joj prolaze svi lepi trenuci koje je u životu s Milenom provela. Sve svađe i zađevice. Sva devojačka smejanja. I ona malo manje devojačka. Pa kad su merile vreme onom Omaru Šarifu, onom zgodnom, muževnom, sad, onomad, nema... Koliko ima? Nedelju

dana? Pa kad je Milena... Šta je sad ovo? Opet reklame? Neke za pijane? Ne, to je samo kamera načinila iznenadan i skakutav pokret ulevo, ko po kaldrmi, sad je na sredini ekrana Milenina kuća, uvećana?! Koja se lomi napola, pola velike sobe i kupatila nestaje pred zaprepaštenom Despininom, negde ispod televizora, prašina, ili joj se magli pred očima, ne može da veruje, možda je umrla pa to ovako izgleda, tako te muče kad umreš, tvojim najstrašnijim strahovima, nije, prašina se sleže i sad *vidi* pola Milenine sobe, gde su... Evo je i komoda, kako ona kada visi? Vertikalna crvena crta joj igra pred očima, elektronska je, pogodili ste, al' što igra u gornjem delu, šta se trese, Despina se trese, jedna se crvena tačka odlepila od linije, nije crvena...

- Narandžasto! Anice, narandžasto! - skoči poteza gospođa Despina iz fotelje s krikom. - Zovi mi taksi!

- Pobogu mama, gasi taj televizor više, šta pri... - dok je Anica izašla iz kuhinje, morala je prvo da plakne ruke iz kanistera i obriše ih, baba Dese više nije bilo.

Posle su otkrili da je zaboravila tašnu, a odnela im daljinac. Još malo posle, tim daljincem je pokušala da plati taksisti vožnju. Srećom, Mića je već bio na ulici, on je platio.

Čuje zujanje u uvetu, to Mića zumira na tavan da bolje vidi, priliku u kišnom mantilu, u jednoj ruci pištolj, u drugoj neka motka, ne, to je kišobran, zatvoren, na čijem se vrhu vijori narandžasta krpa, prilika maše njime ko zastavom iznad provalije.

- *Orange alert*, jebote! - ponovi i Mića Harijetine reči, samo tiho, zgranuto.

Ali pištolj?! To se javlja onaj profesionalni deo mozga kod Hari, onaj što nema osećaj za melodramu?

- Na koga nišani, jebote?!

- Šta serete? - povika Cica i ote Mići fotoaparata preko svoje glave, da vidi šta se zbiva.

- Daj to ovamo! - u istom momentu povika i njen otac, i ote Harijeti dvogled, preko njene glave. - Gospodo - poče svečanim glasom posle nekoliko sekundi, ne spuštajući dvogled - ona nišani na Emira! Vežanog za stolicu. Koji se usr'o, smrdi dovde, optički uvećano deset

puta. I mogu vam reći da ovo nije nikakav *orange alert*, greši gospođa detektivka, ovo je *red alert*!

Pidža munu dvogled nazad Harijeti u ruke, konačno se skinu sa nje i odjuri nekud u stan. Ni ona više nije imala šta da vidi, *action*!

- Halo, *Elektrodistribucija*? Ovde inženjer Golubović, direktor *Pijačne uprave*, dajte mi direktora, molim - čuje ga kako štekće u mobilni, nije ovo Pidžin glas?

U tom trenutku zazvoni i njen mobilni, u džepu farmerki. Laza?!

- Alo, samo da ti kažem, bili su majstori, procenili plafon na dva kvadrata, sto evrića po glavi, moglo je i jeftinije ali je matora veštica nagazila na odma...

- Puši, Lazare! - napuši ga Hari, i njega i *Lucky Charm*, prekide vezu, hoće da čuje šta Pidža smeru. Ali on je već na drugom broju.

- Halo, *Parking servis*? Ovde inženjer Golubović, direktor *Pijačne uprave*, dajte mi direktora, molim - štekće dalje. - Kako nije tu? - pauza, kažu mu da je subota. - OK, ništa, pošaljite mi osam paukova, ne, deset paukova najmanje, sve paukove što imate... - diktira ulicu. - Bez saobraćajne policije, ne treba, hitno je - nova pauza, kratka. - Upalite *Gradsku televiziju*! - još jedna pauza, još kraća. - Odmah, kretenko jedna! Odmah!

- Gde su deca? - upita ga Hari pošto je prekinuo vezu. Ne zna odakle bi počela sa pitanjima, pa onda najbolje od kraja.

Deca su, sa Reksom, već strčala na ulicu.

Ma kakva Saloma sa sedam velova, kakva Šeherezada sa hiljadu i jednom bajkom, Kristina ih je, s onom krpom na glavi vezanom zbog migrene, obe nadmašila, višestruko, satima je glumila majmuna nakon što je Spasojev klinac zbrisao brzo kao što se i pojavio, ostavivši u sobi upaljen televizor. Sve do pet do sedam uveče, kada je nervozno menjajući kanale i pokušavajući da učutka Kristinu, Spasoje nasumice nabo najavu specijalnog izdanja Vesti u sedam, reportažu koju potpisuju zajedno ENG ekipa *Gradske televizije* i ekskluzivni gost, reporter *Žurnala*, neki Mića Pantić?! Slika kojom je specijalno izdanje najavljivano bila mu je nekako poznata, mada... Neka velika žuta kuća na jedno ćoš, pored nje pola neke udžerice ko satarom presečene, vise iznad provalije? Nemoguće!

Sve to praćeno nekom nabudženom muzikom od koje mu se kamen u mokračnom kanalu trese.

- Kristina, smiri se momentalno i sedi na taj krevet! Malo mi ovde krađu bubrege, čuva me policija, malo li me boli, sad još ti skačeš i izvodiš besne gliste. Smiri se ili marš kući! - Spasoje preuzima kontrolu nad situacijom. - I šta je sad ovo? *Krempitin pad?* Ostavi ih čovek dva dana bez nadzora a oni počnu da prave sprdnju od *Gradske televizije!* Šta je ovo?

Kristina ćuti, sela je podno Spasojevih nogu i prepustila se sudbini. Ta-ta-ta-tam! Počinju specijalne Vesti u sedam.

Dragi gledaoci, kolaps gradske infrastrukture, koji je prethodnih dana doveo i do kolapsa grada u celini, *danas* je, uranim popodnevnim časovima, okončan dramatično i *sa happyend-om*. Kadrove koje ćete gledati potpisuje ENS ekipa *Gradske televizije*, sa specijalnim gostom, Mićom Pantićem, reporterom *Žurnala*. Počelo je pre tri noći, kada je zbog pomeranja nedovršene zgrade Emira Biberovića aktivirano klizište i došlo do prekida saobraćaja u Ulici Dimitrija Tucovića...

- Eeeeeeeee! - zaječa Spasoje na ovaj 'prekid saobraćaja', snimak Dimitrijale zasute brdom zemlje upravo je izazvao uspostavljanje saobraćaja u njegovom mokračnom kanalu, kamen se pokrenuo.

GTV

...Sve dežurne ekipe gradskih komunalnih službi odmah su se našle na licu mesta, predvođene članovima gradske Vlade, gde je teže povređen i Spasoje Tripić, gradski Sekretar za komunalno stambene poslove...

- Gde sam povređeeeeeeee...?! - zapomaže Spasoje, vidi samo ono brdo zemlje po kome pada kiša, ne vidi Kristinu koja nemoćno sleže ramenima.

- Tamo - kaže nečujno.

GTV

Stručnjaci *JKP Gradski vodovod i kanalizacija* trenutno su reagovali, ali prekasno. Deo starog Bulbulderskog kolektora već je bio zarušen, čime je prekinuto oticanje kišnih voda nastalih padavinama neobičajenog intenziteta i trajanja za ovo doba godine...

- Eeeeeeeee! - nadovezuje se Spasoje i gleda u Ind, Gang i Bramaputru, kako nose sve pred sobom niz Dimitrijalu.

GTV

...što je izazvalo izlivanje kišnice po kolovoznoj površini...

Šta će trafika na kolovoznoj površini, prolazi Spasoju munjevito kroz glavu, dok se kamen jako lagano spušta niz mokraćni kanal i razvaljuje mu krsta. Toliko strašno da načas ništa niti vidi niti čuje.

GTV

...Nesreća nikad ne dolazi sama. Navedena pomeranja tla izazivaju i pucanje magistralne vodovodne cevi na uglu Cvijićeve i Ivankovačke, što opet prouzrokuje hidraulički udar u glavnom tunelskom dovodu i kolaps vodovodnog sistema grada...

Malo morgen, rekao bi Spasoje, samo da je SPS-ovac, da se iole razume u tehniku i da je uopšte u stanju bilo šta da kaže. Ovako samo zuri u filmadžijskim vatrometom nagaravljene zidove crpne

stanice Tašmajdan, uopšte ne prepoznaje objekat na čijoj je uspešnoj rekonstrukciji svojeručno više puta presecao vrpcu.

- Joooooooooj! - još malo se pomerio.

GTV

...Iste večeri, usled obilnih padavina, dolazi i do kvara na transformatoru u okviru otvorenog elektroenergetskog postrojenja u indistrijskoj zoni *Autoput*, zbog čega izvesni delovi grada ostaju bez struje...

- Eeeeeeeeeeee! - e, da mu je znati kakve sad veze imaju struja i autoput?! I koliko živ čovek bola može da izdrži.

GTV

...Ekipe Elektrodistribucije bile su na visini postavljeneog zadatka, i tokom noći stanje u sistemu je stabilizovano...

- Oooooooooo! - kako lažu, uopšte nije nestajalo struje. Ne zna Spasoje da agregat u Urgentnom radi, jedan od retkih. I šta im je sad opet ovo novo garavo? Benzinska pumpa, to su u montaži pomešali snimke benzinske pumpe i trafo stanice.

GTV

... Ali vratimo se na sam početak...

Ne na početak, ko boga te molim, taman je krenuo!

- Oooooooooo! - još koji milimetar.

GTV

...Na nedovršeni objekat Emira Biberovića, vlasnika građevinske firme *Doxiodis*. Ili treba reći bespravni objekat? Budući da postoje neke indicije da objekat nije izveden u skladu sa projektnom dokumentacijom...

- Gde je Emiiiiiiii....- arlauče Spasa, a kamen napreduje puževim korakom.

- Nestao - nečujno odgovara neobaveštena Kristina.

GTV

...Nestanak Emira Biberovića prijavljen je istoga jutro kada je aktivirano klizište, što je izazvalo mnogobrojne špekulacije. Kako oko samog nestanka, tako i oko veza njegove firme sa izvesnim zvaničnicima gradske uprave...

- Kojim? - pita Spasoje u trenutku predaha između dva jauka.

- Ne znam - odgovara Kristina zidu.

GTV

...Ali nije on bio jedini nestali toga dana. Ekipe MUP-a Srbije od rane zore tragale su za telom starice koju je navodno odnelo podivljalo klizište. Starice Milene Stepanović, vlasnice kuće koja je bila direktno ugrožena graditeljskim poduhvatom firme *Doxiadis*...

Ja o ne opet ona slika iz najave specijalnih Vesti u sedam! Sva sreća te su Spasoju ponovo sve zvezde pred očima, pa ne vidi opet taj užas, sad bi mu sve bilo jasnije.

GTV

...Potraga za nestalima, koja se odvijala u dva pravca, tapkala je u mestu cela dva dana, otežana navedenim kolapsom gradske infrastrukture. Sve do jutros, kada su gradski eksperti zabeležili nova pomeranja tla, do kojih je došlo usled lepog vremena, odnosno ocedivanja tla ispod spornih objekata...

- Ide, Kristina, ide! - viče Spasoje.
- Otišlo je - mrmlja Kristina, koja je prva ukapirala.

GTV

...Novo klizanje tla odvijalo se u kontrolisanim uslovima. Biberovićeov objekat, popularno nazvan Kremplita, je zaustavljen, ali kućici Milene Stepanović nije bilo spasa...

- Šta ja? Šta sad opet ja? - urla Spasa. - Ja sam u bolnici, nisam tamo!

GTV

...Sada ćete videti ekskluzivne snimke rušenja objekta koje je napravila naša ENG ekipa, i koji su putem razmene već otišli u svet...

Pa ide ono što je već videla gospođa Despina u televizoru, a neki i svojim očima, kroz prozor. Kada je kuća počela da se lomi, Spasojem se prolomio osećaj da se i on s kućom lomi, preko pola. Da li i kuće boli kad se lome, nije se zapitao, nije imao kad. Od bola.

GTV

...Složit ćete se da ovaj snimak i nije neka internacionalna ekskluziva, posle cunamija i drugih nepogoda sa mnogobrojnim ljudskim žrtvama, ali samo zakratko. Obratite pažnju na tavan!...

- Joooooooooj! - razdera se Spasoje, kome kamen skreće pažnju s tavana. Ipak otvori jedno oko, neko stoji na tavanu i maše zastavom, a neko drugi sedi na stolici?!

GTV

...Neverovatnim sticajem okolnosti, koje je preneo i CNN, javljaju nam iz razmene, nesreću su preživeli nško drugi nego nestala starica i nestali Biberović! Specijalne ekipe gradske Vlade, predvođene čelnicima, koje su već bile na terenu stupile su u akciju...

- I pobile ih na licu mesta! - otkud Spasoju sad i napad duhovitosti, uz bubrežni napad?

Na ekranu opet ona slika od malopre, samo su tu sad i dva moćna vozila *Elektrodistribucije*, probila su se do kuće, da otkrijemo, tako što su pauci *Parking servisa*, na Pidžin poziv, prvo razneli sve živo parkirano po ulici, uključujući i Harijetin *yugo* i kontejnere. Ona čuda

od kamiona što služe za popravljavanje dalekovoda, što na leđima nose dugačku teleskopsku mehaničku ruku, sa laktom, koja na kraju nema šaku nego korpu. Jedna od tih ruku sada se pruža preko polovine Milenine kuće, odozgo, savija se u laktu... Drugi se kamion hrabro nacrtao nekako u šreh, sa strane, pregazio u rikverc sav onaj preostali građevinski otpad kraj Krempite, druga ruka prilazi sa strane. Iz snimateljevog ugla se ne vidi ulica, ni koliko se sveta okupilo. Ali ispred kamiona, to se vidi, uz nakrivljenu Krempitu stoji jedan mladić sa fotografskim aparatom i slika, mršava devojka koja drži vučjaka za ogrlicu i jedna podebela bakuta u šarenoj haljini koja poskakuje u mestu na svaki pokret mehaničke ruke. U ovu je korpu malopre ušla neka čupava žena u pantalonama, i pas je pokušao da se popne za njom ali ga je devojka zadržala. U onoj prvoj, što stiže preko kuće, visok muškarac.

Žena je prva izašla iz korpe, pažljivo stupila na tavan, prišla osobi koja stoji, i to je žena, starija, u mantilu, uzela od nje onu narandžasti zastavu, ili je to kišobran, i zafrljačila je u provaliju. Zatim je uzela još nešto iz njenih ruku i pomogla joj da uđe u korpu. Muškarac je imao malo više problema da se iskrca, s obzirom da njegova korpa stiže naglavačke. On iz nje iskače, ne pazi gde gazi, prilazi osobi koja sedi, saginje mu se iza leđa, šta to radi?

- Odvezuje ga - tiho kaže Kristina koju niko ništa nije pitao.
- Koga? - pita Spasoje obnevideo od bola.
- Emira.
- Ko?
- Pidža.
- Koji Pidžaaaaaaaaaaaaaaaaa?! - evo ga opet. - Aaaaaa?!
- Tvoj - Kristina je sve tiša i tiša.

GTV

...Tako je dragi gledaoci, ne varaju vas oči. U rukama starice Milene Stepanović bio je pištolj! Novinarima je izjavila da je onoga trenutka kada je klizište krenulo, skoro dvadeset i četiri sata pre nego što su zapaženi

spoljašnji efekti, i kada je postala svesna da će ostati bez doma, izvršila građansko hapšenje Emira Biberovića, rešena da ga drži na tavanu dogod ih oboje ne stigne božja ili ljudska kazna...

- Ajooooooooooj! - zakuka Spasoje umesto amin!

GTV

...Na pitanje novinara kako je sa svojim taocem preživela toliko dugo bez vode, odgovorila je da je na tavanu imala dovoljno zaliha hrane i vode za još par dana, ali je morala da se preda jer joj je sa polovinom kuće u provaliju odleteo i nokšir...

- Guska - zastenja Spasoje, Kristina ne razume zašto je sad baba i guska?

A u televizoru Pidža spakova Emira u korpu, pa nešto mahnu Harijeti. Ona mu dodade luger koji je malopre uzela od Milene, eto, to je, sigurno je hteo da i on malo hapsi Emira. Pa oboje uskočiše u korpe, Hari kod Milene, Pidža kod Emira, uperio mu pištolj u vugla, budala, zajebava se, a mehaničke ruke ih podigoše visoko i odnesoše na sigurno. Happy end?

GTV

...U spašavanju starice i Biberovića, koji je odmah predat organima gonjenja, posebno su se istakli inženjer Predrag Golubović, direktor *JKP Pijačna uprava*, starijim Beograđanima poznat kao davnašnji perspektivni košarkaš OKK Beograd i legenda

dvorišnih basket igrališta sa Čubure, i sa njim legenda beogradske policije, nekadašnja viša inspektorka za krvne i seksualne delikte, a sada vlasnica privatne detektivske agencije *Lucky Charm*, poznata kao Prljava Inspektorka Harijeta, koja je pre nekoliko meseci ras-krinkala leglo narko mafije u *Maloj Komediji*.

Još jedna dobra vest za Beograđane. U popodnevnim Časovima JAT-ovim avionom iz Pariza vratio se Gradonačelnik, koji je pravo sa aerodroma otišao na mesto nesreće. Novinarima je izjavio da iz Pariza donosi potpisan ugovor za proširenje fabrike vode Makiš, za dodatnih šest kubnih metara vode u sekundi, što je posebno važno u trenutnim okolnostima stanja vodosnabdevanj a...

- Auuuuuuuuuuuuuuuuu! - zavija Spasoje, ko što je Grada u Parizu u crno zavio gradski budžet.

GTV

...U ovim trenucima u toku je vanredna sednica gradske Vlade, na kojoj je, saznajemo, otvoreno pitanje izgradnje novog Bulbulderskog kolektora, staro tridesetak godina. Takođe saznajemo da Spasoje Tripić, usled posledica ranjavanja na mestu nesreće, neće više biti u mogućnosti da obavlja dužnost Sekretara za komunalno stambene poslove, a da je na njegovo mesto postavljen inženjer Predrag Golubović, dosadašnji direktor *JKP Pijačna uprava* i heroj današnjih događaja. Gradonačelnik i Golubović, kao

što je poznato, ne pripadaju istoj političkoj partiji, pa je ovo postavljenje samo još jednom pokazalo da je Koalicija ne samo moguća već i neophodna prestonici...

- Daaaaaaaaaaaaaaaaaaa! - dreči Spasoje.

- Šta da? - beči se Kristina.

- Daj guskuuuuuuuuu!

Guska je sve vreme stajala ispod kreveta, dosad nepotrebna u fikciji, ali u stvarnosti često korišćena. Pa Kristina spremno skoči i prinese je Spasoju.

Pššššššš! Cang! Zveknu onaj kamenčić o dno guske, stvarno je isti ko zrno pirinča. Spasoje gola voda! Teško diše. Pa sve lakše i lakše, licem polako počinje da mu se širi osmeh koji bi se čak mogao nazvati simpatičnim. Polako otvara oči, ne liči na klonulog lava, pre dremljivog. U horoskopu je, inače, dupli Lav, što stvarno nije od interesa. Pruža ruku, pa Kristina brže-bolje spusti gusku pod krevet, da mu bude pri toj ruci.

- Kristina, udaj se za mene - prošaputa.

- Hoću, Maso! - pristade glupača i baci mu se u zagrljaj.

Priznanje

Unutrašnja potreba da napiše ovaj roman nastala je mnogo pre nego što je piscu uopšte palo na pamet da bi ikada mogla da postane pisac, još sredinom osamdesetih, dok se u beogradskom Urbanističkom zavodu bavila planiranjem komunalne infrastrukture. Redovno je, naime, lečila svoju profesionalnu i ljudsku savest neutemeljenim pretnjama da će napisati roman - komunalnu kataklizmu.

Mnogo je otpadne vode otad oteklo našim cevima, i ne samo cevima, a sve su se naše kataklizme u međuvremenu izrodile u kalambure, pa je shodno tome i ovaj roman promenio žanr, i postao komunalni kalambur, ne bi li se približio stvarnosti. Jedini ustupak koji je pisac učinila napaćenim građanima, a potencijalnim čitaocima, je to što je ovaj kalambur, za razliku od naših istorijskih kalambura, prošao bez ljudskih žrtava.

Sama priča ipak verovatno nikada ne bi bila izmišljena da se jednoga dana u proleće 2005. piscu nije javio zaštićeni svedok koji se u romanu krije pod šifrom inž. Ljubisavljević i, očajan, potražio savet kako da odvede vodu iz džakuzija na liftu, koji mu je, pod pretnjom otkazom, naređeno da projektuje. „Pa odvezi je liftom!“, odgovorila je pisac, inače nesklona da daje savete bez konkretnih rešenja. Te je sela i napisala ovaj roman. Cisto da olakša inž. Ljubisavljeviću, prema kome inače gaji nežna osećanja.

Eric Winter je, nakon što mu je poslat originalni recept za pravljenje krempita, i objašnjeno da treba da nacрта isto to, ali da bude kuća, a ne kolač, engleski dosledno ispunio zadatak, što se može videti na koricama knjige.

Majstor Zoki se, pritisnut ucenom da će od epizode postati jedan od glavnih likova u romanu, prizvao pameti, vratio s pecanja i napravio piscu pisaći sto pre nego što je rukopis predat u štampu.

Ostali saradnici, s obzirom na odgovorne javne funkcije koje vrše, zamolili su da ostanu anonimni.

Beograd, avgust 2005.

Pisac, sr.

Beleška o piscu

Mirjana Đurđević sedi i piše u Beogradu. Do sada - *Čas anatomije na Građevinskom fakultetu* (2001), *Treći sektor ili sama žena u tranziciji* (2001), *Ubistvo u Akademiji nauka* (2002), *Parking svetog Savatija* (2003), *Deda Rankove riblje teorije* ("Žensko pero 2004."), *Aždajin osmeh* (2004).

Za Vas : **Babac**

Sadržaj

1. Spasa
 2. Istog dana, malo ranije...
 3. Infarkt
 4. Otmica
 5. Taoci
 6. Ind, Gang i Bramaputra
 7. Dinje i banane
 8. Podivljali bager
 9. Svinjarije
 10. Sutra je novi dan?
 11. Na razvalinama slučaja
 12. Dr Killder
 13. Sunce se ponovo rađa
 14. Happy End boli
- Priznanje
Beleška o piscu